

BURMESE
CLASSIC

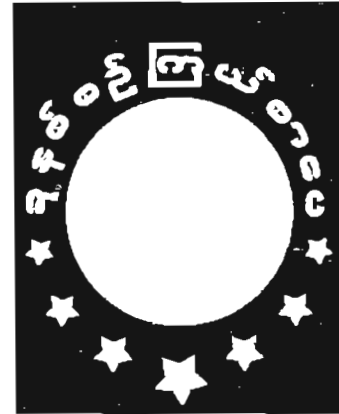
COM

မိုးစက်ရင်

ချစ်သူသည် ကျွန်တော်၏ အကိုးတူ စီးပွားဖက် ဖြစ်ပါသည်

ချစ်သူသည် ကျွန်တော်၏ အကိုးတူစီးပွားဖက် ဖြစ်ပါသည်

ပြန်ချီဝေး

အမှတ်(၁၈၂) - ဘလမ်း၊ ပန်းပဲတန်း၊ ရန်ကုန်

ဖုန်း - ၀၉-၇၃၁၂၆၃၅၈၊ ၇၃၀၅၁၆၆၄

မိုးဝါဒ

ချစ်သူသည်

ကျန်တော်၏

အကျိုးတူစီးပွားဖက်ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်သူသည် ကျွန်တော်၏အကျိုးတူစီးပွားဖက် ဖြစ်ပါသည်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ)
အမှတ်(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- ကွန်ပျူတာစာပိတ် - ပြည်ပြီး
- အတွင်းပလင် - ကိုပေါက်
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ရဲလေး
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊ အောက်တိုဘာလ
- အုပ်ရေ / တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
အမှတ် ၁၈၂(B)၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၅၇

စာရင်းအမှတ် ၈၃

မိုးစက်ဝိုင်း

ချစ်သူသည် ကျွန်တော်၏အကျိုးတူစီးပွားဖက် ဖြစ်ပါသည်။/မိုးစက်ဝိုင်း -
ရန်ကုန်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၁၅၀ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီတာ။

(၁) ချစ်သူသည် ကျွန်တော်၏အကျိုးတူစီးပွားဖက် ဖြစ်ပါသည်။

Sence-1

နေ့-မြင်

အနော်ရထာလမ်းမပေါ်

ဩဇာ၊ ကားသမား (၁)

ဩဇာ (စေတီမိသောလူငယ်တို့နှင့်အတူအစား)

ပန်းဆိုးတန်းမီးပွိုင့်မှစ၍ ဆူးလေမီးပွိုင့်အထိ ကားများ ပိတ်ဆို့
တန်းစီနေပုံကို အရင်ပြ၊

ထိုယာဉ်တန်းကြီးထဲမှ (၃၅) လမ်းထိပ်လောက်တွင်ရှိသော တက်စီ
'တစ်စီးပေါ်၌ ဩဇာရှိနေ၊

ဩဇာက ကားတန်းကြီးကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်။

ဩဇာ။ ■ (လေပူပူတ်လျက်) ကားတွေကတော့ တစ်နေ့
တစ်မျိုး မရိုးရအောင်ကို ပိတ်နေတော့ပါလား။

ကားသမား။ ■ (နောက်ကြည့်မှန်မှကြည့်လျက်) ထုံးစံဖြစ်နေ
ပါပြီ ဝိုညီ ရာ၊ ကိုယ်လည်း ကားပဲ မောင်းစား
တတ်လို့သာ ဒီအလုပ်လုပ်နေတာ၊ လမ်းတွေ

က ပိတ်ရတဲ့အထဲ သွင်းလာတဲ့ကားကလည်း နည်းမှမနည်းပဲလေ၊ ပြောရင်လည်း အဖမ်းခံရ ဦးမယ်။

ဩဇာရောယောင်ခေါင်းညှိလိုက်၊ တစ်ဆက်တည်း နာရီကြည့်။
ဩဇာ။ ■ (စိတ်မရှည်စွာ) ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကောင်မလေးနဲ့ က ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားတာဗျ၊ နောက်ကျ ရင်တော့ ကျွဲပဲ။

ထိုစဉ် ဩဇာဖုန်းမြည်လာ။ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ရင်း ဩဇာ ခေါင်း ကုတ်လိုက်။

ဩဇာ။ ■ (ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်ရင်း) သဲလေးလာ။ လာနေ ပါပြီ၊ ခု ဖရေဇာလမ်းပေါ်မှာပဲလေ၊ ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကားတွေက ပိတ်နေလို့၊ ဘယ် လို... ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကားက ပျက်နေလို့ တက်စီ စီးလာတာ။

တစ်ဖက်က ပြန်ပြောသည်ကို ဩဇာ နားထောင်နေ၊ ပြီး... ခေါင်း ခါလျက်။

ဩဇာ။ ■ ဟာ... မဟုတ်ရပါဘူး သဲလေးရာ၊ ကားလမ်း တွေ ပိတ်နေလို့ပါ၊ ဒါတောင် ကိုယ် အိမ်က အစောကြီးထွက်လာတာလေ၊ ခဏလေး သည်းခံစောင့်နေ၊ ဟင်... ဘယ်လို၊ ဩဇာ... ဟုတ်သားပဲ၊ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်က ကိုယ့်

ဆီမှာပါ၊ ခဏနေရင် ရောက်မယ်... ဒါပဲနော် သဲလေး။

ဩဇာ ဖုန်းချလိုက်ရင်း ကားတန်းကြီးကို စိတ်မရှည်စွာ ထပ်ကြည့်၊
နာရီက လှုပ်ရှားကာ ရွှေ့နည်းနည်းတိုးသွားသဖြင့် ဩဇာ ဝမ်းသာ
နားတီး သုံးပတ်လောက် လိမ့်ပြီး ပြန်ရပ်သွား၊ ကားတစ်ချို့က
နာရီပေါ် သတ်လိုက်။

ဩဇာ။ ■ (နာရီထပ်ကြည့်၊ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာ)
မဖြစ်တော့ဘူးဗျာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရုပ်ရှင်နောက်တစ်ဖွဲ့မှ ကြည့်ရတော့မယ် ထင် တယ်။

ဩဇာ ရေရွတ်ရင်းက ပိုက်ဆံထုတ်ကာ ကားသမားကိုပေးလိုက်။

ဩဇာ။ ■ ရှေ့... ဘရာသား ကားခ၊ ကျွန်တော် ဒီကပဲ ဆင်းပြေးသွားတော့မယ်ဗျာ။

ပြောရင်း ဩဇာက ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်။

ကားသမား။ ■ (ခေါင်းပြုကြည့်လျက်) ငါ့ညီကိုတော့ အစ်ကို အားကျတယ်ကွာ။

ဩဇာ။ ■ (ပြန်ကြည့်ရင်း) ဘာကိုလဲ ဘရာသား၊ ကောင် မလေးနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာကို ပြောတာ လား။

ကားသမား။ ■ (မျက်နှာမဲ့ကွဲ ခေါင်းခါလျက်) ဘယ်ကလာ ကွာ၊ ငါ့ညီ ခုလို ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လိုရာ

- ခရီးကို သွားလို့ရတာကိုပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်တောင် ကားရပ်ထားခဲ့ပြီး ငါ့ညီလို ဆင်းဖြောင့်သွားလိုက်ချင်တယ်။ အဖမ်းခံရမှာစိုးလို့။

သြဇာ။ ■ (ရယ်လျက်) ဘုရားသားကလည်း ပြောတော့မယ်။ ဆက်စောင့်လိုက်ဦးဗျို့။

ထိုသို့ပြောရင်း သြဇာက အနှော်ရတာလမ်းအတိုင်း ဆူးလေမီးပျိုင့်ဘက်ဆီသို့ အူယားဖားယား ပြေးထွက်သွား။

Sence-2

ဇနု-မြိုင်

ဆူးလေလမ်း/ဇနုမြိုင်တော်ရှပ်ရှင်ရှုံ့ဇေ့၊

ပျိုးပင်၊ လူအချို့၊

ပျိုးပင် (ယောက်ျားလေးဆန်ဆန်အဝတ်အစား)

ရုံတင်ပြသနေသော နေပြည်တော်ရှပ်ရှင်ရှုံ့မှ ပိုစတာကို အရင်ပြုခဲ့သူတွင်လည်း ဥဒဟိုသွားလာနေသော လူအချို့ရှိနေ။

ပျိုးပင်တစ်ယောက် ရုံရှေ့တွင် မှန်တေတေမျက်နှာထားဖြင့် ဟိုဒီကြည့်နေ။ လက်ထဲတွင်လည်း ရေသန့်နူးနှင့် စားစရာအချို့ ထည့်ထားသည့် ဩဗြေအိတ်တစ်ခုကို ကိုင်ထား။ ပျိုးပင်က စိတ်မရည်ဟန်ဖြင့် ဖုန်းထုတ်တားဆက်။ ဖုန်းက ဝင်သွား။

ပျိုးပင်။ ■ (ခပ်စွာစွာအသံဖြင့်) ဟဲ့ ... နင်ပြောတော့လာနေပြီဆို၊ ဘယ်က လာနေတာလဲ၊ အိမ်က ခုမှာလာတာလား၊ စောင့်နေရတာ ကြာပြီဟဲ့၊ တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြောသည်ကို ပျိုးပင် နားထောင်ပြီး ပြန်ပြော။

ပျိုးပင်။ ဘာပြောတယ်၊ ကားပိတ်နေလို့ ဟုတ်လား၊
ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေဆင်လက်ချည်းပဲ၊ တစ်
မြို့လုံး ကားမပိတ်တာ ဘယ်နေရာရှိလို့လဲ၊
နင်ကိုယ်တိုင် ပီရိယထားပြီး စောစောထွက်လာ
ပါလား။ ဘယ်မှား အနော်ရထာလမ်းပေါ်က
လျှောက်လာနေပြီ ဟုတ်လား။ မြန်မြန်လာဟာ
... ရုပ်ရှင်က ပြနေပြီဟာ။ လက်မှတ်တွေက
နင့်ဆီမှာမို့လို့။ မဟုတ်ရင်တော့ ငါတစ်
ယောက်တည်း ဝင်ကြည့်လိုက်ပြီ အေး... ငါ
ခုရုံရှေ့မှာ ဒါပဲ ... ဒါပဲ။

ပြောပြီး ပျိုးပင်က ဖုန်းချလိုက်။ အနော်ရထာလမ်းဘက်ကို လှမ်း
မျှော်ကြည့်။

ဆူးလေမီးပွိုင့်တွင် တန်းစီနေသော ကားတန်းကြီးကိုပြ။

Sence-3

ဇန-မြိုင်

အနော်ရထာလမ်းမပေါ်

မြဲက (Sence-1 မှ အဝတ်အစားဆက်)

ဩဇာ အနော်ရထာလမ်းမှ ဆူးလေမီးပွိုင့်အတိုင်း ပလက်ဖောင်း
ပြေးလာပုံ။ မီးပွိုင့်နားအရောက်တွင် ရုပ်ရှင်ရုံတွေရှိသော ဆူးလေလမ်း
သို့ ချိုးကွေ့ကာ ပြေးဝင်လိုက်။

Sence-4

စနု-မြင်

စနုမြင်တော်ရှင်ရှင်ရုံရှေ့၊
ပျိုးပင် (Sence-2 မှ အဝတ်အစားဆက်)

ပျိုးပင် ရှင်ရှင်ရုံရှေ့မှ မျှော်ကြည့်နေပုံ။

Sence-3-နှင့် Sence-4 ကို
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရိုက်ပြ။

သက်စု။ ■ (လက်ညှိုးထိုးရင်း) ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့။
ဒီနေ့ ... နင်နဲ့ငါ ... အပြတ်ပဲ။

သြဇာ။ ■ (အံ့သြလျက်) ဟင်။

Sence-5

နေ-ပြင်

နေပြည်တော်ရှပ်ရှင်ရုံရှေ့

သြဇာ၊ သက်စု

သြဇာ ရှပ်ရှင်ရုံရှေ့ အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး သက်စုရှေ့မှာ
ရပ်လိုက်။

သြဇာ။ ■ (မောနေသည့်ဟန်ဖြင့် ရယ်ပြလိုက်ရင်း) ကိုယ်
ဆယ်မိနစ်လောက် နောက်ကျသွားတယ် သဲ
လေးရယ်၊ ဆောရီးနော် ... သဲလေး ဒီနေ့
အရမ်းလှနေတယ် သိလား။

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောလိုက်သောစကားအဆုံးမှာ မြန်မာဝတ်စုံ
ဝတ်ဆင်ထားသော ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် သက်စုဆိုသည့် ကောင်မလေးက
မီးဝင်းဝင်းတောက်သည့်အကြည့်နှင့် သြဇာကို ကြည့်လိုက်။

- ပျိုပင်။ ■ (အထစ်ထစ်ဖြင့်) ဒါ...ဒါဆို နင်...နင်က
ဘာလာလုပ်တာလဲ။
- မင်းခိုင်။ ■ (မျက်နှာတည်လျက်) မင်းနဲ့ငါ ပြတ်ပြီဆိုတာကို
လာပြောတာ။
- ပျိုပင်။ ■ (အံ့သြတင်းမာသွားလျက်) ဘာ!

Sence-6

ဇနီး-မြင်

ဇနီးမြင်တော်ရှုပ်ရှင်ရှံ့ရှေ့

မင်းခိုင်၊ ပျိုပင်

ပျိုပင်က သူရှိရာသို့ သွေးအေးစွာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာ
သော မင်းခိုင်အား အံ့သြတကြီး ကြည့်နေ၊

မင်းခိုင် ပျိုပင်ရှေ့ရောက်လာ၊ မထီတရီမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်။

ပျိုပင်။ ■ (မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်) မင်းခိုင် ... နင်
ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ရုပ်ရှင်က ပြလိုပဲ ဆယ်
မိနစ်လောက် ရှိနေပြီ၊ နင်က ခုလို အေးရာ
အေးကြောင်း လာနိုင်တယ် ဟုတ်လား။

မင်းခိုင်။ ■ (ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း) ငါက ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လာ
တာမှ မဟုတ်တာ၊ လက်မှတ်လည်း ဝယ်မ
ထားဘူး။

အိဒီလို ရည်စားကိုယ်စီဆီက
ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်တွေ မရှိဘဲ
အဖြတ်ခံလိုက်ရတဲ့
ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ဟာ ...

အခန်း (၁)

ဩဇာ ဘူနေသည်။ ရုတ်တရက်ကြီး သက်စုက ဖြတ်သွားသဖြင့်
အာလုပ်ရမည်မှန်းမသိ။ အရေးထဲ အီးပါချင်သလို သေးပေါက်ချင်သလို
ဖြစ်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ရည်းစားစွန့်ပစ်ခြင်းခံရသော လူတစ်ယောက်
အလတ်တလောခံစားမှုသည် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်နှင့် ပတ်သက်နေပါလား
ဟူ၍ပင် နှလုံးသွင်းမိသေးသည်။

သက်စုကို သူချစ်ပါသည်။ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်
၍ မြတ်နိုးမိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ... ခုတော့ သူ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်
ထိုး၍ လူကြားထဲ အော်ဟစ်ကာ အဆက်ဖြတ်သွားခဲ့လေပြီ။

သက်စု သူ့ကိုဖြတ်သွားခဲ့သည့် အကြောင်းပြချက်တွေကလည်း
အိပ်ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိလှ။ သမီးရည်းစားတိုင်းလိုလို ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိသော

နောက်ကျလို့ တစ်ခါတလေ ချိန်းရင် ပျက်ကွက်လို့... စသဖြင့် အကြောင်း အရာတွေသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုထူခြားတာကတော့ သက်စုသည် သူ့ကားကို ခဏခဏပျက်နေသည့် ကားစုတ်ဟု ပြောသွားသေးသည်။ အဲဒါကလည်း သူ့ကိုအဆက်ဖြစ်ဖို့ လုံလောက်သောအကြောင်းအရာတစ်ခုလား။ မပြော တတ်ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

သူကတော့ သက်စုပြောခဲ့သမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးခဲ့ ပါသည်။ ဘာမှမဖြေရှင်းခဲ့သလို တောင်းလည်း မတောင်းပန်ခဲ့။ ဒါက လည်း သူ့ဘက်က မမှားဟု သြဇာ ယူဆ၍ဖြစ်သည်။ လူတွေကြားထဲမှာ ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူသည်ပေါ့။

ခုတော့ ...

သူနှင့်သက်စုသည် သီချင်းတွေ၊ ကဗျာတွေထဲကလို ညောင်ညို ပင်လမ်းခွဲ၊ ကတ္တီပါလမ်းခွဲတွေ မဟုတ်ဘဲ နေပြည်တော်လမ်းခွဲ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ နေပြည်တော်ရုံရှေ့မှာ လမ်းခွဲသွားသည်ကိုး။

ထားတော့။ လောလောဆယ် သြဇာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ် ကြည့်သည်။ ငါ အသည်းကွဲပြီလား။ ထိုသို့လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ရင်ထဲမှာလည်း ဆို့ကျဉ်တင်းကျပ်နေခြင်းမရှိ။ အသက်ရှူ မဝသလိုလည်း မခံစားရ။ အရက်သောက်ဖို့ဆိုတာကတော့ ဝေးလာဝေးပင်။ လောလောဆယ် အနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်စိတ်ညစ်ခြင်းသာ ဖြစ်နေသည်။

အဲဒီလို စိတ်ထဲညစ်ထွေးနေတာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ။

ရုပ်ရှင်ရုံအောက်က ခုံတန်းမှာ ခဏထိုင်ရင်း စဉ်းစားမိသည်။

ဟာခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ဟုတ်သည်လေ။ ကိုယ်က ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လာ သည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှာလည်း လက်မှတ်က နှစ်စောင်တောင် ရှိနေသည်။ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်လိုက်မည်ပေါ့။ စိတ်တော့ အနည်းငယ်အပန်းပြေသွား သိမ့်သည်ထင်သည်။

ထိုအတွေးနှင့် သြဇာက အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ဆွဲထုလိုက်သည်။ ခု ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ လက်မှတ်နောက် တစ်စောင်ကို ဘာလုပ်ရတော့မည်လဲ။ သက်စု မရှိတော့မှ ဖြစ်လိုက်ရုံပေါ့။

ထိုသို့စိတ်ကူးကာ လက်မှတ်နှစ်စောင်ထဲမှ တစ်စောင်ကို ဖြုရန် ဆောင်ရွက် ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ခဏလေး”

နာမည်တပ်၍ မဟုတ်သော်ငြား ကိုယ့်ကို ခေါ်လိုက်သည်ထင်သ ခြင်းသြဇာ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆံပင်မတိုမရှည်နှင့် ယောက်ျား ဆန်ဆန် ဂျင်းပန်နှင့်တီရှပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကောင်မလေးတစ် ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘာမိတ်ကပ်မှ လိမ်းခြယ်ထားပုံမရသော မျက် မှုလင်းရှင်းသန့်နေသည်။

သြဇာက မျက်ခုံးအသာပင့်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်မဖြင့် ညွှန် သည် ...

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား”

ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနားမှာ ရှင်ပဲ ရှိတာလေ၊ ရှင်ကိုပဲ ခေါ်တာပေါ့” အရေးထဲ ဒင်းကလေးက မသိမသာစွာ နေသေးသည်။

သြဇာက ပခုံးတို့နှင့်လိုက်ရင်း ...

“ဘာကိစ္စလဲ ... ပြော”

“ကိစ္စကတော့ ရှင်ဖြစ်ဖို့ လုပ်နေတဲ့ လက်မှတ်ကိစ္စပဲ”

ခပ်တည်တည်ဟန်ဖြင့် သြဇာက ...

“ဪ ... ဒါလား၊ ဟုတ်တယ်လေ ... ဒီလက်မှတ်ကို ဖြစ်မလို့”

“မဖြစ်ပါနဲ့”

ဆတ်ခနဲ လှမ်းအော်သည်မို့ သြဇာက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“အား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရပ်ရှင်လက်မှတ်က ပိုက်ဆံမှမဟုတ်တာ၊ ဖြစ်လို့လည်း ဘယ်သူကမှ တရားလာမစွဲပါဘူး”

“ရှင်ကလည်း တစ်မျိုး၊ မဖြစ်လို့ဆိုတာက အဲဒီလက်မှတ်ကို ရှင်မလိုတော့ရင် ပြန်ရောင်းပါလားလို့ ပြောချင်တာ”

ကောင်မလေးစကားကြောင့် သြဇာ တွေ့ခနဲဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဒီလက်မှတ်က ချပြန်တဲ့ ပွဲစဉ်လက်မှတ်ဗျ၊ ရောင်းတော့မရောင်းတော့ပါဘူး”

စကားဆုံးဆုံးချင်းပဲ ကောင်မလေးက ...

“ဒါဆိုလည်း အလကားပေးရှင်၊ ကျွန်မ ဒီရပ်ရှင်ကားကြည့်ချင်လို့၊ ကားသစ်ဆိုတော့ ချပွဲစဉ်လက်မှတ်က ကုန်သွားပြီလေ”

သြဇာက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၍ ...

“ဒါဆိုလည်း ယူဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုပဲ ဝင်ကြည့်တော့မလို့”

ပြောရင်း မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်မှတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သြဇာကပဲ သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ကြည့်မယ်ဆိုလည်း သွားမယ်လေ၊ လာ”

ထိုစကားကြောင့် ကောင်မလေး၏မျက်နှာက ချက်ချင်းမှုန်ကုတ်ကုတ် ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သြဇာကို ပေစောင်းစောင်းလေးကြည့်လျက် ...

“အောင်မာ ... ရှင်နဲ့ ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားပါလား”

သြဇာက ...

“ဪ ... ကဲ ... ခုနက ခင်ဗျားကို ပေးလိုက်တဲ့လက်မှတ်နဲ့ တွန့်တော့လက်မှတ်က ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ဝယ်ထားတာလေ၊ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား လာရင်လည်း ကျွန်တော့်အနားမှာပဲ ထိုင်ရမှာ၊ ရုံထဲမှာ ခုံလိုက်ပြရတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်ရှုပ်တာပေါ့”

ကောင်မလေးက ဘယ်လိုစဉ်းစားမိသွားသည်မသိ၊ ဆတ်ခနဲ ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ရှင် ... ရှေ့က သွား”

ရပါသည်။ သွားဆိုတော့လည်း ရှေ့က ဦးဆောင်ကာ သွားပေးလိုက်ပါသည်။ ကိုယ်က အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် ယောက်ျားပေပဲ၊ သုံးတောင်ဝတ် မိန်းမသားနှင့် အငြင်းအခုံလုပ်မနေတော့။

နှစ်ယောက်သား လက်မှတ်စစ်သည်နေရာသို့ရောက်တော့ နှစ်ယောက်အတူလာပြီးမှ လက်မှတ်ကို တစ်ယောက်တစ်စောင်စီ ပေးနေသဖြင့် ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက စူးစမ်းသလို ကြည့်သေးသည်။

မျက်နှာထားတွေကလည်း နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်တည်တည်တွေမို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် စိတ်ကောက်ပြီး နောက်ကျမှ ရုံထဲဝင်လာသည်ဟု ထင် သွားလား မပြောတတ်။ ဩဇာကတော့ ဖြစ်နိုင်ချေကို ဖြန့်ကျက်စဉ်းစားနေ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရုံထဲရောက်တော့လည်း ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ဓာတ်မီးထိုး၍ နေရာလိုက်ပြပါသည်။ ရုပ်ရှင်ပြနေပြီဖြစ်သဖြင့် မှောင်မည်းနေ၏။ ထိုအချိန် အထိ ပြဿနာမရှိသေး။

သို့သော် ...

နှစ်ယောက်သား ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရန်အတွက် ခေါင်းကိုယ်စီငုံကာ ခုံကို လှန်ချလိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဒုတ်”

“အင့်”

“အာလာလာ”

“ဘုတ်”

“ဒေါက်”

နဖူးချင်း အမှတ်မထင် တိတိကျကျ ဝင်တိုက်မိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဩဇာ နဖူးတစ်ပြင်လုံး ပူထူသွားရသလို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဖုန်း ယင် လွှတ်ကျသွားရ၏။ ထိုကောင်မလေးလက်ထဲက အထုပ်လည်း ပြုတ်ကျ သွားဟန်တူသည်။

ချက်ချင်းပင် ကောင်မလေး အသံက စွာခနဲ ထွက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲရှင် ... အား နာလိုက်တာ၊ ပစ္စည်း

တူလည်း ပြုတ်ကျကုန်ပြီ”

ဩဇာက နဖူးပွတ်လိုက်ရင်း ...

“တိုးတိုးပြောပါဗျာ တခြားလူတွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း နာတာပါပဲ၊ ဖုန်းတောင် ဘယ်နား ကျသွားမှန်း မသိတော့ သူ”

ပြောရင်း ခေါင်းငုံ့ကာ အမှောင်ထဲ ဖုန်းကို လိုက်စမ်းကာ ရှာလိုက် သည်။ အရေးထဲ ဖုန်းကိုမတွေ့ဘဲ သွယ်ပျောင်းနူးညံ့သည့် လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို သွားစမ်းမိသဖြင့် ...

“အာ ... ဘာတွေလျှောက်စမ်းနေတာလဲ”

“မတော်လို့ပါဗျာ၊ ဖုန်းကျသွားလို့ လိုက်ရှာနေတာပါ၊ အဲ ...

တော့ပြီ”

ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မရှေး နှောင်းမှာပဲ ကောင်မလေးက သူ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ကောက်ကာ ဘေးခုံ၌ ခပ်သိုင်းလိုက်လေ၏။

ဩဇာ၏ဂန္ဓာအာရုံထဲ ကောင်မလေးဆီမှ ကိုယ်သင်းနံ့ပျံ့ကို လှိုက် နှစ်ခုလိုက်သေး၏။ အရေးထဲ ...။

ရုပ်ရှင်က အစမှဝင်ကြည့်ခြင်းမဟုတ်သဖြင့် နိုင်ငံတော်အလံအား မြင်တတ်ရပ်ကာ ဦးညွှတ်အလေးမပြုလိုက်ရသလို ဇာတ်လမ်းကိုလည်း နှစ်ထပ်ဆက် ဆက်စပ်၍မရချေ။ ချတာတော့ အသားကုန်ချနေသည်။ ဩဇာ ကိုယ်ထဲ၌ ရုပ်ရှင်ကို အာရုံမရောက်ဘဲ သက်စုပြောသွားသည့်စကားလုံး များစွာစိမ်းစိမ်းတွေကိုပဲ ပြန်ကြားနေရ၏။

“ရှင်လို ကားအစုစပ်ပဲရှိတဲ့လူက ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ သွားလာစရာကိုစွဲ
တွေကိုတောင် လိုက်လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျန်တာတွေတော့ ထား
တော့”

ဘယ်နေရာမှ မတင်းဘဲ ကိုယ့်ကားကို ကားစုတ်ဟု ပြောသွား
သည့်နေရာအရောက်မှာ သြဇာ တင်းသွားရသည်။ ထိုခံပြင်းစိတ်နှင့်အတူ
ပါးစပ်ကလည်း လွှတ်ခနဲ။

“တောက်!”

“တောက်!”

တက်ခေါက်သံနှစ်ခုက တိတ်ဆိတ်နေသောရုံထဲ ပြိုင်တူထွက်
ပေါ်လာသည်။ သြဇာက ကိုယ့်တက်ခေါက်သံကို ဘယ်သူများ ဟာမိုနီ
လိုက်တာလည်းဟု စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ...။

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ဘယ်သူ့ကို တက်ခေါက်တာလဲ”

ကိုယ့်ဘေးက အသံထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဪ ... ဒင်းက
လေးကိုး။ သြဇာက စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဟာ ... ကျွန်တော့်ဘာသာ ဘယ်သူ့ကို ခေါက်ခေါက်ဖို့
ခင်ဗျားကကော ဘာဖြစ်လို့ တက်ခေါက်တာလဲ”

“ရှင် သိစရာမလိုပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မမေးနဲ့လေ၊ ကိုယ့်သဘောကိုယ် ဆောင်နေကြတဲ့
ဟာကို”

ကောင်မလေး အသံတိတ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏စကား
သံတွေကြောင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကပင် စပ်စုကာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်

ချစ်နေကြလေပြီ။

ရှပ်ရှင်ကို အာရုံမရသည့်အပြင် ခုလို ကတောက်ကဆ ကြုံနေရ
တာကြောင့် သြဇာ ပို၍စိတ်ရှုပ်လာ၏။ အဲကွန်းအေးအေးလေးနှင့် ရှပ်ရှင်
ကြည့်မည်ဆိုသည့်အတွေးလည်း မရှိတော့။

ထို့ကြောင့် ရုံထဲက ထွက်တာပဲ ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ
အရပ် ...

“ဟင်”

ဇာတ်တိုက်ထားသလို ကောင်မလေးကပါ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်
တာကြောင့် သြဇာက ...

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်လုပ်သလို လိုက်လုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူးနော်”

ကောင်မလေးက ...

“လုပ်စရာလား၊ ကိုယ့်ဟာကို ထရပ်လိုက်တာပဲဟာကို”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက အပေါ့သွားမလို့လား”

“အောင်မာ ... ရှင့်အပူ မပါပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထပ်ပြီး သွားတူနေမှာစိုးလို့ပြောတာ၊ ကျွန်တော်
ခွဲထဲက ထွက်တာမှာဗျ”

“ဟင်”

ကောင်မလေးဆီမှ အံ့သြသံလေး ထွက်လာသည်။ သြဇာ ဘာမှ
မပြောမနေဘဲ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ရှပ်ရှင်ရုံအောက်ရောက်သည်အထိ ရေစက်က မကုန်သေး။ ရှပ်ရှင်

မငြိမ့် ပြန်ထွက်လာသောကြောင့် လုံခြုံရေးတွေက အသေအချာ စစ်ဆေးကြပါသည်။ ဩဇာ ထိုနေရာက မထွက်ခွာခင်မှာပဲ ကောင်မလေးက အစစ်ဆေးခံရန် အနားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။

အသက်ရှူကျပ်နေတာ မဟုတ်သော်ငြား ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ လမ်းမပေါ် ရောက်တော့မှပဲ အသက်ရှူဝသလို ဩဇာ ခံစားလိုက်ရ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရန်ကုန်မြို့သည် ဆူလွှပ်ခတ်နေဆဲ။ လမ်းတွေကျပ်ကာ ကားတွေပိတ်နေဆဲ။ တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်နေကြသည့် မျက်နှာတွေကို တွေ့နေရဆဲ။ အပြည့်အဝစစ်မှန်သော ဒီမိုကရေစီသည်လည်း အနည်းငယ်ဝေးကွာနေဆဲ။ ဆဲ ဆဲ။ ဆဲ။

ရပ်နေသောနေရာမှ မထွက်ခွာမီ သက်စုနှင့် လမ်းခွဲခွဲသည့်နေ့လေးကို ဩဇာ မှတ်မှတ်ရရ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်မိသည်။

“အာ”

တွေ့ပြန်ပြီ ဟိုကောင်မလေး။ ဩဇာကို မြင်သွားသည့် ကောင်မလေး၏မျက်နှာကလည်း ရှုတည်တည်ဖြစ်သွားသည်။

ဩဇာခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခုက ချက်ချင်းဝင်လာသဖြင့် ဆဲခနဲ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော်သွားတဲ့နောက် လိုက်ဦးလား”

ကောင်မလေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ လိုက်မည်ဟုမဆိုသော် မလိုက်ဟူ၍လည်း မပြောချေ။ လေးလုံးသောစကားကို လေးလေးယဉ်း

ဒီလိုပိုင်ပြောကာ ဩဇာနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုစကားကြီးလေးခွန်းကတော့ ...

“သေလိုက်ပါလား”

ဟူ၍ ... ။

ခက်လိုက်တာ ကောင်မလေးရေ

ကမောက်ကမ ရာသီမှာမှ

မင်းနဲ့ငါ ...

နက္ခတ်အမှားတွေ လာတူနေရတယ်လို့

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဒါဟာ ... အပျော်တမ်း ရုပ်ရှင် မဟုတ်တာတော့

သေချာတယ်။

အခန်း (၂)

“ဟာ... ဒါဆိုရင် မင်းကို သက်စုက တကယ်ကြီး ဖြတ်သွားတာ

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်၏တအံ့တဩအမေးကို ဩဇာက
သည်တည်ပဲ...

“ကျွဲပေါက်ရာ... မင်းကို ငါက ဒီကိစ္စမျိုး ညာနေပါ့မလား”

စကားအဆုံးမှာပဲ ရဲနိုင်က...

“မင်းပြောပုံအရဆိုရင် ဘာလိုင်းကြီး လုပ်သွားတာပဲကွ”

“ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင်”

ဩဇာ ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဒါသည်ကိုပင် အား

သေးသော နေမျိုးက လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ...

“လုံးဝမခိုက်ဘူးကွာ၊ ဒါ ... လုံးဝမတရားဘူး”

“အမှန် ... ဆို”

ဩဇာစကားအဆုံးမှာ သုံးယောက်စလုံး ဂြိုဟ်ကြည့် ကြည့် လာကြသည်။ ပြီး ... နေမျိုးက အရင် ...

“ဩဇာ ... မင်း ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

ဩဇာ ပခုံးအသာတွန့်၍ ...

“ဟ ... ငါက ဘာကိုဖြစ်ရမှာလဲ”

သုံးယောက်စလုံး ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ဘာစကားမှ ထွက်မလာသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေက ဝက်ဆီ လို စုပူစုပူဖြစ်နေကြ၏။

ပြီးမှ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က ...

“ဩဇာရာ ... မင်း ဘယ်လိုကောင်လဲကွာ၊ ချစ်သူတွေဆိုတာ အယူအဆချင်းမတူလို့ ရှေ့မဆက်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် နှစ်ဦးသဘောမတူလမ်းခွဲလို့ရတယ်။ ခုဟာက မင်းကို သက်စုက တစ်ဖက်သတ်ကြီး စွပ်စွဲလှုပ်အလယ်မှာ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးသွားတာလေ၊ အစိမ်းလိုက် ဖြတ်သွားတာလေ၊ မင်း မခံပြင်းဘူးလား၊ စိတ်မနာဘူးလား၊ ဟာ ... မင်းယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား ဩဇာ”

နောက်ဆုံးအပိတ်စကားကြောင့် ဩဇာစိတ်ထဲ သရိုးသရိုးဖြစ်သွားရပြီး ...

“အာ ... မင်းကလည်း ငါယောက်ျားအစစ်ပါကွ”

“အေး ... ဒါဆို မင်းက ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်း ငုံ့နေတော့မှာမို့”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်ကို မကြိုက်တော့လို့ ဖြတ်သွားတဲ့

အလေးကို ငါက ရန်လိုက်ရှာနေရမှာလား၊ ထားလိုက်ပါကွာ ... ဟိုလေ အေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားကြည့်တော့ သက်စု ငါ့အပေါ် စိတ်ဆိုးနေတုန်း ဆိုမှ ပြောတာလားလို့၊ ဒါကြောင့် ... သွေးပူနေတုန်း ငါ့ဘက်က ဘာမှ မသိဘူးသေးတာ”

ရဲနိုင်က ခေါင်းခါသည်။

“ငါတော့ မထင်ဘူး ဩဇာ၊ သက်စု ... မင်းကို အတည်ပြောသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“အတည်ဆိုလည်း အတည်ပေါ့ကွာ၊ သာမန်ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ပြောသွားတာပေါ့”

“အေးလေ ... ငါတို့ကလည်း မင်းပုံစံကိုကြည့်ပြီး သွေးအေး အေးအေးအေးလား၊ ဘာမှမခံစားရဘူးလားလို့ သိချင်နေတာ၊ ပြောပါဦး”

ဩဇာရုပ်က တည်သွားသည်။ အဝေးကိုလည်း ခပ်တွေတွေ လှမ်း ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ၊ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးခံစားရတယ် ... အခု ... ခုမှ ပူပူနွေးနွေးဖြစ်ထားတာဆိုတော့ သိပ်မသိသာသေးဘူး၊ သိပ်တာပဲ၊ ဥပမာကွာ ... နောက်နေ့ သင်တန်းရောက်ရင် သူနဲ့ တွဲသွားတဲ့လာလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ စကားတွေပြောခွင့် မရှိတော့ဘူးဆိုလို့ ခါတိုင်းနဲ့မတူတဲ့ပုံစံကို ရင်ဆိုင်ရရင်တော့ ဘာတွေထင်ခံစားရမလဲ ... ပြောတတ်သေးဘူး”

သုံးယောက်စလုံး လေပူကိုယ်စီမှတ်ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ဩဇာ

ကိုလည်း နားမလည်သလို ကြည့်လာပြီး ...

“အေးလေ ... မင်းစိတ်ထဲ ဖြစ်နေတာကို မင်းပဲ ပိုသိမှာပေါ့။ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာက ဘယ်သူမဆို အနည်းနဲ့အများ ခံစားရမယ်ဆိုတာ ငါတို့ နားလည်ပါတယ်။ မျက်နှာအမူအရာနဲ့ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

နေမျိုးက ပြောရင်း သြဇာ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ အထဲ ခတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ သူငယ်ချင်းအပေါ် စာနာနားလည်အားပေးစိတ် ကလေးနှင့် ထပ်မေးလိုက်၏။

“သြဇာ ... မင်း ဒီည ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ပြောကွာ”

နေမျိုးအမေးကို ကျန်နှစ်ကောင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြုကြသည်။ ထောက်ခံသည့်သဘောပေါ့။ သူတို့ဆိုလိုချင်တာက သြဇာ စိတ်ညစ်နေသဖြင့် ဘီယာသောက်ပြီး ရင်ဖွင့်ချင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဘယ်နေရာသွားချင်လဲ စသဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သြဇာကလည်း စဉ်းစားပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် ကျေနပ် တင်စိတ်ကလေးနှင့် စဉ်းစားပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ မှန်း မသိချေ။ သို့သော် စဉ်းစားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိ သွားပြီး စားပွဲကို လက်နှင့်ပုတ်လျက် ...

“ဟာ ... ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ဘာမှလည်းမလုပ်ဘူး၊ ဒီည ချစ်ဆီးနဲ့မနပ်ယူပွဲရှိတယ်ကွ၊ အဲဒါ ကြည့်ရမယ်၊ ချယ်ဆီးအိမ်ကွင်းလေ၊ ပွဲကြည့် ပွဲကောင်းပဲ ဟေ့ကောင်တွေ”

ပြောရင်း သြဇာဆိုသည့် လဒက မျက်လုံးပင် အရောင်တောက်

လာသေးသည်။ ဟိုသုံးကောင်ခမျာမှာလည်း ဟာကွာ ... ဟု ညည်းလိုက် ခဲ့တစ်ပါး အခြားမရှိတော့။ သြဇာကတော့ အေးအေးလူလူပင်။

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံတစ်ခုက ရုတ်တရက် ထွက်လာသဖြင့် သြဇာ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဖုန်းလာနေတယ်၊ ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ”

သုံးယောက်စလုံး ခေါင်းကိုယ်စီခါရင်း ထွန်သိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက် ...

“ငါတို့ ဖုန်းမြည်သံမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဖုန်းပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

သြဇာက ကြောင်တက်တက်နှင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ သူ့ဖုန်းကို ခြစ်ရင်းက ...

“ငါ့ဖုန်း ရိန်းတုန်းသံက အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး ... ဘူး ... ဟင်”

လက်ထဲ၌ပါလာသော စမတ်ဖုန်းကိုကြည့်ကာ သြဇာစကားက ချစ်သွားရသည်။ ရိန်းတုန်းမြည်နေသေးသောဖုန်းကို ထူးဆန်းသလို ကြည့်နေ ခဲ့ ...

“ဒါ ... ဒါ ... ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ၊ ငါ့ဖုန်းလည်း မဟုတ်ဘူး”

နေမျိုးကလည်း ကြောင်တက်တက်ပုံစံဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“မင်းဖုန်းမဟုတ်မှန်းတော့ ငါတို့လည်း သိပါတယ်၊ အဲဒါဆို ဒီဖုန်း

... ဆင်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာတုန်း”

“မသိဘူးလေကွာ ... ကျွဲပဲ”

ထိုစဉ်မှာပဲ ရဲနိုင်က ...

“အဲဒါတွေ နောက်မှပြောကွာ၊ လာနေတဲ့ ဖုန်းကို အရင်ကိုင်လို့က”

အဲဒါဆို တစ်ခုခု သဲလွန်စရာရှိနိုင်တယ်”

“အေး... မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်”

ပြောရင်း ဩဇာက နီလာကျော်ဆိုပြီး နာမည်ပေါ်ကာ ခေါ်နေသည့် ဖုန်းကို ဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ အသံခဏတိတ်နေသေးသည်။ ဩဇာက ဟဲလိုဟု ထပ်ကာပြောလိုက်မှ ...

“ရှင် ... ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ပျိုးပင်ကော”

ဩဇာ ကြောင်စိစိဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဘာပျိုးပင်ကို ပြောတာလဲ၊ နှင်းဆီလား၊ ဂန္ဓမာလား၊ အဲလေ ... ဒီမှာ ဘာပျိုးပင်မှမရှိဘူး”

တစ်ဖက်က စွာတာတာအသံလေး ပြန်ထွက်လာသည်။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ပျိုးပင်ဆိုတာက ကျွန်မသူငယ်ချင်း လူပျိုးပင်ကို ပြောတာ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ... ပျိုးပင်ရဲ့ဖုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ရှင့်လက်ထဲ ရောက်နေတာလဲ”

“သိဘူးလေ”

“ရှင် ... အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့နော်၊ ရှင့်အသံက မင်းခိုင်ရဲ့ အသံလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အင်းလေ ... ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ မင်းခိုင်နဲ့ က ဒီနေ့ပဲ ပြတ်သွားကြပြီလို့ ပျိုးပင်က ဖုန်းဆက်ပြောထားတာပဲဥစ္စာ ပျိုးပင်တော့ တော်တော်စိတ်ညစ်နေမှာပဲ၊ သနားပါတယ်”

ကောင်မလေးက သူ့ဟာသူ ရေရွတ်သလို ပြောနေသည်။ ပြီးမှ

တစ်ခုခုဖြင့် ...

“ဒါနဲ့ ... ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ပျိုးပင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ”

ဩဇာက ...

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဩဇာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ပျိုးပင်နဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး၊ အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ထိုသို့စကားစကား နေ့လယ်က ပျိုးပင်ဟု ယူဆရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

စကားဆုံးမှာ တစ်ဖက်က ...

“ကျွန်မနာမည်က နီလာကျော်ပါ”

“အင်း ... ဖုန်းထားပေမယ့် ပေါ်ပါတယ်”

“ဘာရှင့်”

“ဆောရီး ... စကားလောသွားလို့ ဖုန်းထဲမှာပေါ်တယ်လို့ နာမည် ဆိုပြောတာ”

“ပြီးရော ... အဲ ... ကျွန်မ စဉ်းစားမိတာက ဒီအတိုင်းဆိုရင် နှင်းဆီက ပျိုးပင်ဆီမှာ ရှိလိမ့်မယ်၊ ရှင့်ဖုန်းကို တစ်ချက်လောက် ဆက်ကြည့်ပေးပါလားရှင်၊ ပျိုးပင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသိရရင် ကျွန်မဆီ ပြန်ဆက်ပေးပါလား၊ ဟိုလေ ... သူ့ကို စိတ်ပူလို့ပါ၊ စိတ်လေပြီး လျှောက်ချာနေမှာစိုးလို့၊ ကူညီပါနော်”

နီလာကျော်က တကယ်ကို အရေးတကြီးလေသံနှင့် အကူအညီ ဆောင်နေသည်။ ဩဇာလည်း နေ့လယ်က ပျိုးပင်ဆိုသော ကောင်မလေး

ကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ကိုယ်ချင်းစာမိသဖြင့် ...

“ကောင်းပြီလေ ... သူ့ဆီမှာ ကျွန်တော်ဖုန်း ရှိနေမယ်ဆိုရင်တော့ အဆက်အသွယ်ရမှာပေါ့၊ ရှိမရှိတော့ မသေချာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားဆီ ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်း ပြန်ဆက်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲနော် ကိုဩဇာသီး”

“အင်”

နီလာကျော် ဖုန်းချသွားသည်။ အနားမှာရှိနေသော ရဲနိုင်တို့က ဩဇာကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လာကြကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာတွေလဲကွ၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဩဇာက အားလုံးကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပင် ကာပြလိုက်ပြီး

“ခဏလေး ... ပြီးမှ မင်းတို့ကို အကျိုးအကြောင်း ကုန်စင်ရှင်း ပြမယ်”

“မင်းကလည်း”

လဒတွေက သိပ်ကျေနပ်ဟန်တော့ မရှိလှ။ သို့သော်လည်း ...

ဩဇာ လျစ်လျူရှုပြီး ကိုယ့်ဖုန်းကို သူများဖုန်းနှင့် ပြန်ခေါ်လိုက်ရသည်။

ဖုန်းက တစ်ခါခေါ်ရုံနှင့် တန်းဝင်သွားပါသည်။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခြေအနေဖြစ်၏။ သတင်းစာတွေမှာ ကြော်ငြာလေ့ရှိသော ‘တစ်ချက်တည်း ကျင်းဝင်’ ဆိုသည့် စာသားလိုပဲ ‘တစ်ကောတည်း ဖုန်းဝင်’ ဟုပင် ကြေညာ လိုက်ချင်သေးတော့၏။

သို့သော် ...

တစ်ဖက်က ဖုန်းချက်ချင်း မကိုင်ပြန်ချေ။ တတူတူမြည်နေသော

အသံရှည်ကိုပဲ ကြားနေရသေး၏။

ခဏကြာမှ ...

“ဟရီ ... ဘူလဲ ... ဘူလဲ ...”

အသံကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံဟု ကျက်မိသော်လည်း

လျှာလေးအာလေးနှင့် အသံက ရွဲနေသည်။ တစ်ခုခု မူးရစ်နေပုံရ၏။

ဩဇာက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခုပြောနေတာကကော ဘူလေးလဲ၊ အဲလေ ...

ဘယ်သူလဲ ... ပျိုးပင်လား”

တဟားဟားရယ်သံကို အရင်ကြားလိုက်ရပြီးမှ ...

“ဘာကြောရယ် ... ငါ့ဖုန်းကိုခေါ်ပီး ဘူလေးလဲ ... တဲ့၊ အေး

... ဟား ဟား ဟုတ်ပါဒယ်၊ ပျိုးပင်ပါ ခုပြောနေတာကတော့ ဘူရဲ”

အောင်မာ ...။ လဒမလေးက မူးသာမူးနေသည်။ သူ့နာမည်

တော့ အခေါ်မမှား။ ပျိုးပင်ဆိုသောသူ့နာမည်ကိုတော့ ကြိုးကျင်တွေ ဘာ တော့မဖြစ်ချေ။

“ပျိုးပင်ဆိုလည်း ပြီးရောဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဖုန်းချင်းမှားနေ

တယ်၊ အဲဒါ လာလဲမလို့၊ ခင်ဗျားက ခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဟတ်ရား ... လာရဲလေ၊ နာက ခုတာဝတ္တိသာမှာ ... ဟား

ဟား”

ဗုဒ္ဓေါ။ တဝတ္တိသာမှာတဲ့၊ ဩဇာ ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြောရမည်

ဖုန်း မသိဖြစ်သွားရ၏။ ပြီးမှ စဉ်းစားကာ ...

“တာဝတ္တိသာတွေက ခြောက်ထပ်တောင်ရှိတာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်

တာဝတ္ထိသာမာလဲ”

“နီးနီး... ခြောက်ထပ်လောက်တော့ နည်းတာပေါ့၊ နာက မြို့လယ်က အထပ်နှစ်ဆယ် တာဝတ္ထိတာမှာ၊ ညံညံလာနော်၊ မဟုတ်ရင် ခုန်ချလိုက်မှာ ... ဒါပဲ”

ဘုရား... ဘုရား။ ခုန်ချမယ်ဆိုပါလား။ မြို့လယ်က အထပ်နှစ်ဆယ် တာဝတ္ထိသာဆိုတာကို စဉ်းစားရင်း ဩဇာ ခေါင်းထဲ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူပြောပုံအရဆိုလျှင် ဆာကူရာတာဝါအထပ်နှစ်ဆယ်ပေါ်က စားသောက်ဆိုင်ပဲ ဖြစ်မည်။

ထိုအတွေးနှင့် နီလာကျော်ဆီသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ရိုးရာမပျက် လူကြီးမင်းမနှင့် တိုးလေတော့၏။ လေးငါးခါဆက်တိုက်ခေါ်သည့်တိုင် ဖုန်းက တစ်ချက်ကလေးမှ မဝင်သဖြင့် ဩဇာ စဉ်းစားရတော့သည်။

ငါ... ဘာလုပ်သင့်လဲ။ ဖုန်းတစ်လုံးကတော့ အရေးမကြီး။ ဒါပေမဲ့... ပျိုးပင်ဆိုသော ကောင်မလေးက မူးနေသည်။ ပြီး... ပေါက်ကရတွေလည်း ပြောနေ၏။

ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ကာ နေမျိုးတို့ကို ကြည့်၍ ...

“ငါ... ငါ လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်ကွ၊ မင်းတို့နဲ့ နောက်နေ့မှ သင်တန်းမှာဆုံမယ်”

“ဟာ... ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟေ့ကောင် ဩဇာ”

ဘာမှပြန်ပြောမနေဘဲ ဩဇာ ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ သွားရသည့်နေရာက မြို့ထဲနှင့် သိပ်မဝေးသော်လည်း ကားတစ်စီးငှားကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမပိတ်၍ တော်ပါသေး၏။

ဆာကူရာတာဝါရောက်တော့ ဓာတ်လှေကားနှင့် အထပ်နှစ်ဆယ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အထပ်နှစ်ဆယ်က ဆိုင်က မကြာခဏ ထိုင်ဖူးသော ဆိုင်မှို သိပ်တော့မစိမ်းလှ။

ဆိုင်ထဲသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ဝင်လာခဲ့ပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟူး”
လောလောဆယ် သက်ပြင်းတော့ ကျသွားရလေ၏။

အနီးကပ်ပြီး ထိုလက်ထဲမှာတော့ သြဇာ၏ဖုန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ တစ်ချက်
တစ်ချက် အေ့ ... အေ့ ... ဟူ၍ပင် ကျို့လှိုးနေသေးသည်။

ကျွင်းပဲဟု သြဇာစိတ်ထဲက အရင်ရေရွတ်လိုက်၏။ ပြီး ... တစ်ခု
တည်းကမိ၏။ နီလာကျော်ပြောပုံအရဆိုလျှင် ဒီနေ့အဖို့ သူ့ရော ပျိုပင်းပါ
တစ်ချည်းစားတွေနှင့် လမ်းခွဲသူတွေဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုယ်က အသည်းကွဲပြီး မူးရူးမနေဘဲ မိန်းကလေးဖြစ်သော
အောင်က ဘာကြောင့် ပလပ်ကျွတ်နေရသနည်း။ လွတ်စရွတ်ဖြစ်နေရ
သနည်း။ အရမ်းပဲ ချစ်တတ်လို့ မခံစားနိုင်တာလား။

ထားတော့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် ပျိုးပင်ဖြစ်နေသော
အနေအထားက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် မသင့်တော်ချေ။
တစ်သိုက်ကြည့်မနေသင့်ဟု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေးကာ ပျိုးပင် မှောက်
နေသော စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဝိတ်တာလေးတစ်ယောက်က အနားကပ်လာသဖြင့်
သြဇာက ...

“ညီလေး ... သူက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ”

ဝိတ်တာလေးက ပျိုးပင်နှင့်သြဇာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ...

“ဒီက အစ်ကိုက ဒီအစ်မလေးရည်းစားလား မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ခုနက ဒီအစ်မလေး ဖုန်းဆက်တာတွေလို့ပါ။ ခု

တစ်ချက်က သူ့ဆီလာတော့လေ”

သြဇာ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။ ရှင်းပြနေလျှင် မလိုလားအပ်

အခန်း (၃)

ယခု သြဇာ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းမျိုးကိုသာ ဗီဒီယိုရိုက်ပြပါက
ဆင်ဆာလူကြီးမင်းများက လွတ်ပေးလိမ့်မည် မထင်ချေ။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု
နှင့်မကိုက်ညီဟုဆိုကာ ဖြတ်တောက်ကြပေလိမ့်မည်။ (မှတ်ချက်။ ။ ယခင်
က ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင်တော့ မသိမသာလေး လွတ်သွားနိုင်သည်။
ဤကား။ ။ စကားချပ်)

ဟုတ်သည်လေ။ ဝိုင်ပုလင်းဟု ယူဆရသော ပုလင်းခွံတွေက
စားပွဲပေါ် လဲတာလဲ၊ ထောင်တာတောင် ရှိနေသည်။ မှာယူပြီး တစ်ဝက်
တစ်ပျက်စားသောက်ထားသော အစားအသောက်ပန်းကန်တွေကလည်း
စားပွဲပေါ်မှာ ဗလပွ။ ပေကျံနေသည့်စားပွဲ၏နေရာလွတ်လေးတစ်ခုမှာတော့
ပျိုးပင်တစ်ယောက် မျက်နှာအပ်ကာ မှောက်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်ဆန့်

သောသြဿနာတွေ ထပ်ဖြစ်လာမှာစိုးသဖြင့် ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ငါက သူ့ရည်းစား၊ ခုလည်း သူ့ကို
ထားသိတာ ဒါနဲ့ ... သူက ဒီကို ဘယ်သူနဲ့လာပြီး စားသောက်နေတာလဲ”
ဝိတ်တာလေးက ပျာပျာသလဲပဲ ...

“တစ် ... တစ်ယောက်တည်းလာတာပါ အစ်ကို၊ ဒီစားပွဲပေါ်က
ဟာတွေအားလုံး သူတစ်ယောက်တည်း မှာယူစားသောက်ထားတာပါ”
“ဟေ”

တော်တော်ပွဲကြမ်းထားပါလားဟု ဩဇာ တွေးမိလိုက်သည်။ သို့
သော်လည်း လောလောဆယ် ပျိုးပင်ကို ဒီနေရာက ခေါ်သွားမှဖြစ်မည်ဟု
တွေးလိုက်ကာ ...

“ကဲ ငြိလေး ... ကိုယ့်ကို သံပရာရည်ချဉ်ချဉ်လေးတစ်ခွက်နဲ့
စနီးတာဝါလေးတစ်ခု မြန်မြန်ပေးပါ၊ ရတယ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ... ခဏလေး”

ခေါင်းညိတ်ကာ ဝိတ်တာလေး လှည့်ထွက်သွား၏။ ခဏအကြာ
မှာပဲ သံပရာရည်နှင့် စနီးတာဝါယူကာ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဩဇာက ပျိုးပင်ဘေးနားမှာထိုင်ကာ မှောက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်
လေးကို အရင်ထူမတ်လိုက်သည်။ မချောက မျက်လုံးပင် မဖွင့်ဘဲ အလိုထိ
သင့်ပါလာ၏။ အရေးထဲ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းအစပ်မှာ အရိသဲ့သဲ့က စီးထူ
နေသေးသည်။

ပျိုးပင်ကို ခုံ၏နောက်မှီတွင် တည့်မတ်ကာ ထိုင်စေလိုက်ပြီး
ဖျားကိုကိုင်၍ ...

“ပျိုးပင် ... ပျိုးပင်”

“အင်း ... အဲ ... အေ့ ... ဘယ်သူရဲ”

လူးလွန်ကာ အသံလေးတော့ ထွက်လာပါသည်။ မျက်လုံးတော့
ချဉ်သေး။

ဩဇာက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“ကိုယ်ပါ ပျိုးပင်ရဲ့၊ ပျိုးပင် အရမ်းမူးနေပြီထင်တယ်၊ သံပရာရည်

အေးလေး အရင်သောက်လိုက်နော်”

“အေ့ ... အေးရင်သောက်မယ် ... ရင် ... ရင်တွေပူလို့”

အမူးသမီးက မျက်လုံးပင် မဖွင့်ဘဲ ချေးများနေသေးသည်။ သံ

ပရာရည်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းနားတွေပေးလိုက်တော့ အငမ်းမရသောက်လေ

၏။ ပြီး ... ခုံမှာမှီကာ ပြန်မှေးလိုက်သည်။ ဩဇာက စနီးတာဝါကို

နှုတ်ခမ်းနားလေးထက်မှာ အုပ်ပေးလိုက်သည်။

ငါးမိနစ်လောက် စောင့်နေလိုက်တော့ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူရင်း

နှုတ်ခမ်းနားလေးကလည်း သွေးရောင်လွှမ်းလာသည်။ ခေါ်သွားလို့တော့

သောက်ပြီဟု တွေးလိုက်ပြီးမှ ဆိုင်ကို အားနာသဖြင့် တောင်းပန်ရန်

တောင်းတာဆို ထလာခဲ့၏။

ကောင်တော့ရှေ့ရောက်တော့ မန်နေဂျာဟု ယူဆရသူအား ...

“ဟိုလေ အစ်ကို ... ဆိုင်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ကျွန်

တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူ့မှာက စိတ်ညစ်စရာလေး ရှိနေလို့ပါ”

ကောင်တာကလူက ပြုံး၍ ...

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကောင်မလေးက သူ့ဟာသူ အသောက်

သို့သော်လည်း နှလုံးသားတစ်ပါး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ ဒုက္ခမပေးပါဘူး။ ခုလို ခင်ဗျား
လာဆီတာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။”

သဘောကောင်းသားပဲဟု သြဇာက တွေးလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်သွားတော့
မယ်နော်၊ ကျေးဇူးပဲ”

ပြောရင်း လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ကောင်တာမှ
ပုဂ္ဂိုလ်က ခုနက ဝိတ်တာလေးအား ...

“ဟေ့ကောင် မျိုးမင်းမြတ် ... မင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်လေ
ဘရာသား ခဏလေး”

သြဇာလည်း ကြောင်စီစီဖြင့် မျိုးမင်းမြတ်ဆိုသော ငတိလေးအား
ကြည့်လိုက်၏။

ဝိတ်တာလေးမျိုးမင်းမြတ်က ...

“ဒီ ... ဒီလိုပါ အစ်ကို၊ အစ်မလေး မူးပြီးမမှောက်ခင်က ဖုန်
ဆက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ဆီကိုပဲ ဆက်တာ”

“ပြီးတော့ ... သူ့ဘဲဆီ ဆက်တာလို့လည်း ပြောပါတယ်”

“ဪ ... အဲဒါလည်း ကိုယ်ပါပဲလို့ ငါ့ညီကို ပြောပြီးသားလေ”

သြဇာက ခပ်တည်တည်ရင့်ကော့၍ပင် ဖြေလိုက်သေးသည်။
ထိုအခါမှ ဝိတ်တာလေးမျိုးမင်းမြတ်က ဘောက်ချာထည့်ထားသော စာအုပ်
သဏ္ဌာန် ကတ်ထူလေး ထိုးပေးလာကာ ...

“ဒါဆိုရင်တော့ အစ်မလေး စားထားသောက်ထားတဲ့ ဘောက်ချာ

ရှင်းပေးသွားပါ ခင်ဗျာ၊ အစ်မလေးက သူ့ဘဲကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ထား

လားလို့ လာရင် ရှင်းပေးမယ်လို့ ပြောထားလို့ပါ”

“ဗျာ”

သြဇာ ခေါင်းကြီးသွားရသည်။ နဂိုအရွယ်အစားထက် တကယ်
ကြီးသွားခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ထိုသို့ခံစားလိုက်ရ၏။

“အင်း ... အဲ ... ဒါပေါ့”

ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိသဖြင့် အထစ်အထစ် ပြော
ပျိုးပင်ဆီ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာတော့ ပျိုးပင်က
အောက်ဖိနှစ်လုံး ပွင့်နေလေပြီ။

သြဇာက အားကိုးရမလားဟု တွေးကာ ...

“ပျိုး ... ပျိုးပင် ... ဒီမှာ ပျိုးပင် စားထားတာတွေ ရှင်း ...
ရှင်းလို့တဲ့”

ပျိုးပင်က ခီဝေဝေကြည့်ကာ လျှာလေးနေသေးသော အသံနှင့်
“ရှင်းလေ ... ရှင်းလိုက်ပေါ့၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူး၊ ပိုက်ဆံ
မျှောက်သွားပြီ၊ ရှင်းလိုက်ပါကွာ၊ ပါး ... ပါး ... လေးပါ ... အေ့”

သြဇာလည်း ဘာမှပြန်မပြောချင်လောက်အောင် လောလောဆယ်
လောလောဆယ် သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘောက်ချာကိုသာ ဆွဲယူကြည့်လိုက်
သည်။ နှုတ်လုံး လက်ဖက်ရည်ကပ်မလိုဖြစ်ကာ အွပ်ဟု ထွက်လာမည့်အသံ
ကို နည်းမျိုးမျိုးလိုက်ရ၏။

ငါးသောင်းနှစ်ထောင် ... တဲ့။ ဘုရား ... ဘုရား။ မယ်မင်းကြီး
အေးအေးလှည့်လား။ ငါတော့ သေပြီ။

ဩဇာက ကောင်တာမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဟီးခနဲ သွားဖြဲပြရင်း ...

“ခဏလေးနော် ... အစ်ကို ... ရှင်း ... ရှင်းမှာပါ”

ပြောရင်း ရှိသမျှအိတ်ကပ်တွေထဲမှ ပါလာသမျှ ပိုက်ဆံကို ထုတ်ကာ ခေတ္တကလေးလိုက်သည်။ စုစုပေါင်း နှစ်သောင်းပင် မပြည့်။ ဩဇာ လုပ်နေပုံကိုကြည့်ကာ ကောင်တာမှပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာက မည်းစပြုနေလေပြီ။

ဩဇာက မချီသွားဖြစ်လေးလုပ်ကာ ...

“အစ် ... အစ်ကို ပိုက်ဆံက မ ... မပြည့်”

“ဒါဆိုရင်လည်း တစ်ခုခုလုပ်ပေးပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ရင်တော့ ဖုန်းဆက်ရမှာပဲ”

ဖုန်း ...။ ဖုန်းဟူသော စကားကြောင့် ဩဇာခေါင်းထဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ဟုတ်သားပဲ ... သူ့မှာ ဖုန်းရှိသည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဆီက ဖုန်းက ပျိုးပင်၏ဖုန်း ဖြစ်၏။ ပျိုးပင်၏လက်ထဲမှာက ကိုယ့်ဖုန်း။ အိုင်ဖုန်း အမျိုးအစားချင်းတူသော်လည်း ဩဇာက ပျိုးပင်လက်ထဲမှ သူ့ဖုန်းကို သွားယူလိုက်ကာ ...

“ရော့ အစ်ကို ... ကျွန်တော့်ဖုန်း ထားခဲ့မယ်၊ အိုင်ဖုန်းက ဘယ်လောက်တန်တယ်ဆိုတာ အစ်ကို သိပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံကို နောက်နေ့လာပေးပြီးမှ ဖုန်းပြန်ယူမယ် ဖြစ်မလား”

ဝိတ်တာလေးမျိုးမင်းမြတ်က ကြားဝင်၍ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်လုပ်ကာ ...

“အစ်ကိုဖုန်းက လိုင်းကတ်ပါရဲ့လား”

“ဪ ... အရေးထဲ မင်းက တစ်မျိုး၊ ဒီခေတ်မှာ လိုင်းကတ်က

အယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလို့လဲကွာ၊ ဟန်းဆက်က ပိုတန်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ဖုန်းမှာ လိုင်းကတ်ပါ ... ပါတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အဲ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

ဒီဘက်က ဇယားရှင်းပြီးပြီမို့ ဟိုဘက်က ဇယားရှင်းရန် ပျိုးပင်ဆီသွားလိုက်သည်။

“ကဲ မချော ... ထ၊တော့ သွားရအောင်”

ပျိုးပင်က ဩဇာကို အမှူးမပြေသေးသောပုံစံဖြင့် ပေကြောင်ကြောင် ဆေး ကြည့်လာပြီး ...

“ဪ ... ဘယ်တူလဲလို့ ... နေ့လယ်က တွေ့ခဲ့တဲ့ ရှင်ကိုး၊ ... ကျေးဇူးတင်ပါနော် ... နောက် ... နောက်မှ”

“ကဲပါ ... အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့၊ ဒီမှာ လူမြင်မကောင်းဘူး ဆိုရအောင်”

ပြောနေသော ဩဇာကိုကြည့်ကာ ပျိုးပင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“ဟင့်အင်း ... သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး”

“အာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီမှာ အကုန်ရှင်းပြီးသွားပြီဗျ”

ပျိုးပင်က လက်ညှိုးထောင်ပြီး ဘယ်ညာရမ်းကာ ...

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ သွား ... သွားလို့မရသေးဘူးဆိုတာက

ခေတ်တတ်ထရပ်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မ ... လဲ ... လဲကျမှာရှင် ... အဲဒါကြောင့် ... အု ... ခ ... ခဏ”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ဩဇာက ပျိုးပင်နားကပ်ကာ လက်မောင်းရင်း

ခေတ်ခနဲကိုင်၍ ဆွဲထူလိုက်သည်။ ပျိုးပင်က အင့်ခနဲညည်းကာ အလိုက်

သင့်လေးပါလား။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မအသားမထိနဲ့ဆိုပြီး ပြောနေလို့မှ မဖြစ်သည်ကိုး။

ဩဇာက ပျိုးပင်ကိုတွဲကာ ဓာတ်လှေကားဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ရောက်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မိနေစေပြီး နီလာကျော် ဆီ ဖုန်းဆက်ရ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လားမယ်။ ဖုန်းက တန်းဝင်သွားသည်။ ဩဇာက သူတို့ရှိမည့်နေရာ ပြောလိုက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ နီလာကျော်က ကားမောင်းကာ ရောက်လာသည်။

“ပျိုးပင်ရယ် ... နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဒီက ကိုဩဇာသီး”

“ဩဇာ ... ပါချီ”

ဩဇာက ဘုသံဖြင့် ဖြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် နီလာကျော်က အားနာဟန်ဖြင့် ...

“ဆောရီးနော် ... ဒီက ကိုဩဇာနဲ့ မတွေ့လို့ကတော့ နင့်အဖြစ်က မတွေးရဲစရာပဲ”

အရေးထဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ တချစ်တောက်တောက် ဆူနေသေးသဖြင့် ဩဇာမှာ တားယူရတော့သည်။ ပျိုးပင်က ဘာစကားမျှပင် ပြန်ပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံးက စင်းနေပြီကိုး။

“ကဲ ... မနီလာကျော် မိုးလည်းချုပ်တော့မယ် ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ကို ခေါ်သွားလိုက်တော့၊ ကားပါတယ်မလား”

“ဟုတ် ... ပါ၊ ပါတယ်”

ပြောပြီးမှ နီလာကျော်က သတိရဟန်ဖြင့် ...

“အဲ ... ဟိုလေ ... ကိုဩဇာ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ကားနောက်နံရံမှာ ပျိုးပင်ကို ထိန်းပြီးလိုက်ခဲ့ပေးပါလား၊ ကျွန်မက ကားမောင်းရမှာ ဆိုတော့လေ၊ ပျိုးပင်ကို လိုက်ဖို့ပြီးရင် ရှင့်ကို ပြန်လိုက်ဖို့ပါမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဩဇာက ပျော့ခွေငိုက်မြည်းနေသေးသော ပျိုးပင်ကိုကြည့်ကာ မထူးတော့ပါဘူးဟု စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... လိုက်ခဲ့ပေးပါမယ်ဗျာ၊ သန်းခေါင်ထက်လည်း ညမနက်တော့ပါဘူး”

စကားအဆုံးမှာ နီလာကျော်က ပြုံး၍ ...

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ ဒီရှေ့ကို ကားမောင်းလာခဲ့မယ်၊ ရှင်ပဲ နီလာကျော် ကားပေါ်တွဲတင်လိုက်နော်”

ဩဇာ ပခုံးပဲ တွန့်ပြလိုက်တော့သည်။ လမ်းမှာ နီလာကျော်က မြင်သဖြင့် အထပ်နှစ်ဆယ်ဆိုင်ထဲက ပျိုးပင်၏အဖြစ်ကို ပြန်ရှင်းပြရပြန်သည်။ အရေးထဲ ပျိုးပင်က ဩဇာကိုမှီရင်း ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ရောက်လာသော ဩဇာလည်း အလိုက်သင့် ထိန်းပေးထားလိုက်ပါသည်။ မရိုးမသားတော့ အလျင်မရှိပါချေ။ နည်းနည်းအနေခက်သည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ကားမောင်းလာရင်းနှင့် နီလာကျော်က နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ကြိမ် ဩဇာကိုကြည့်ကာ ...

“ကိုဩဇာ ... ရှေ့လမ်းထဲ ကွေ့ပြီးရင် ပျိုးပင်တို့အိမ်ကို ရောက်

“ဩဇာ ... ဟုတ် ... ရောက်တော့မှပဲ၊ အေးမှာဗျ”

နီလာကျော်က ရယ်သည်။ ပြီး ...

“နောက်နေကျရှင် ရှင်ကို ပျိုးပင်က တောင်းပန်ပါလိမ့်မယ်ရှင် ဟိုလေ ... ရှင် စိုက်ရှင်းခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံကိုလည်း ပြန်ပေးမှာပါ။ လောလော ဆယ် ကျွန်မဆီမှာလည်း အဲလောက်ပါမလာလို့”

“ရပါတယ် ... ပိုက်ဆံက ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူး။ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းကိုသာ နောက်ဒီလိုမဖြစ်အောင်နေပါလို့ ပြောထားလိုက်ပါ”

“ပြောမှာပါ။ ဟိုလေ ... ပြောသာပြောရတယ်၊ ပျိုးပင်က အဲလို မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူး။ ခုလိုဖြစ်တာက ဒါ ပထမဆုံးပါ။ ဒါကလည်း”

ပြောရင်း လမ်းအချိုးကိုရောက်လာသဖြင့် နီလာကျော်က ကားကို ဆတ်ခနဲ ကွေ့ချလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ပခုံးစွန်းကို မိနေသော ပျိုးပင်၏ ခေါင်းက ဩဇာရင်ခွင်ထဲ လည်ကျလာပြီး တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ...

“ဝေါ့!”

“ဟာ ... သွားပြီ”

ထိုအသံတွေကြောင့် နီလာကျော်က ကားကိုမှေးရပ်လိုက်ကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ကိုဩဇာ ... ဘာဖြစ်လို့ ... အဲတော့”

နီလာကျော် အလန့်တကြား ရေရွတ်တော့သည်။ ဟုတ်သည်ထက် ပျိုးပင် အန်ချလိုက်သော အံဖတ်တွေက ဩဇာ၏ပေါင်ပေါ်မှာ အဖွေသား နေရာယူလိုက်ကြသည်ကိုး။

ဒီလောက်ဖြစ်နေသည့်ကြားထဲမှာပင် နီလာကျော်က ...

“ကိုဩဇာ ... ကားကူရှင်တွေ ပေသွားသေးလားဟင်”

မေးပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ဩဇာလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်-

“မသိဘူးဗျာ၊ ဒီတစ်ယောက်လည်း ဘယ်ဘဝက အငြိုးနဲ့များ တွန့်တော့ကို ဒုက္ခပေးနေလည်း မသိဘူး။ သူ့အိမ်ကိုမရောက်သေးဘူးလား ... ပြန်ပြန်မောင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

နာခေါင်းပိတ်ကာ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ပျိုးပင်ကတော့ သူ ဘာမှ ဆုပ်ထားသူလို ပီဘီအိတ်ကင်းစင်သောမျက်နှာပေးလေးနှင့် ကားကူရှင် ကို ပြန်မီကာ လိုက်ပါလာ၏။

ပျိုးပင်တို့အိမ်ရှေ့ရောက်မှ ကားထဲမှ ရေဗူးနှင့် အန်ဖတ်တွေကို ခုတ်နိုင်သလောက် ဆေးချလိုက်ရသည်။ နီလာကျော်က ခြံရှေ့ကားရပ် ကာ ဝန်းဆက်ခေါ်လိုက်သဖြင့် အိမ်ထဲမှ လူလေးငါးယောက်လောက် ထွက် ကြပြီး ကားထဲမှ ပျိုးပင်ကိုကြည့်ကာ ကြွတ်ကြွတ်ညံသွားကြ၏။

ဩဇာလည်း ကိုယ်ပါ အမှုတွဲထဲပါနေမှာစိုး၍ အသာလေး လစ် ချက်လာခဲ့သည်။ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်ကို မသိတော့။

သေချာတာကတော့ ဒီနေ့သည် ပြဿဒါးဖြစ်ဖို့ များပါသည်။

ဆုတ်တော့ ညစ်ညစ်နဲ့ ဝိုင်လေးတစ်ခွက်သောက်မယ်ဆိုပြီး ...”

“သုံးလုံးလောက် ဖြစ်သွားတယ်လေ၊ ပြီးတော့ မှောက်တာပဲမလား။ အဲတွဲအားလုံး ကိုသြဇာ ပြောပြလို့ ငါ သိပြီးပြီ၊ ခုလုပ်ရမှာက နင် သူ့ကို ဆောင်းပန်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ... သူ့စိုက်ရှင်းခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးရမယ်”

“သိပါတယ်ဟာ၊ အိမ်ကလည်းကော၊ နင်ကလည်း ကောနဲ့ ငါ ဒီမှာ ခေါင်းတွေပူနေပြီ၊ ဒါနဲ့ ဟိုလူ့ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲဆိုတာ ဆိုသေးဘူး”

နီလာကျော်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ...

“ဒါမျိုးကျ မတွေ့တတ်တော့ဘူး ဟုတ်လား၊ မနေ့တုန်းက နင်နဲ့ ခုန်းပြောထားတယ်လေ၊ နင့်ဖုန်းထဲမှာ သူ့ဖုန်းနံပါတ် ရှိမှာပေါ့”

“ဪ ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ ရှာကြည့်လိုက်မယ်”

ပြောရင်း ပျိုးပင်က ဖုန်းဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး .. နီလာ ကျော်အား မဝံ့မရဲကြည့်လျက် ...

“နဲ့ ... နံပါတ်တော့ တွေ့ပြီဟာ၊ ငါ ... ငါ ဘယ်လိုပြောရင် ဆောင်းမလဲ နီလာ”

“နင်ကတော့ ကွိုင်ပဲ ပျိုးပင်ရယ်၊ ဖုန်းဆက်ပြီး တစ်နေရာမှာ ခုန်းလိုက်ပေါ့၊ တောင်းပန်ချင်တယ် ဘာညာပေါ့ဟာ”

“ဒါဆို ... ငါတို့က ဒီနေ့ သင်တန်းမသွားတော့ဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့် နီလာကျော်က အသံတိတ် ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ...

“ပျိုးပင် ... နင်က ခုမှ သင်တန်းသိပ်တက်ချင်နေတယ် ဟုတ် ပဲလည်ကြောင်ပတ်လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်းရမယ့်ကိစ္စကို အရင်ရှင်း”

အခန်း (၄)

“အားနာလိုက်တာဟယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး၊ အဲဒီလူကို ပြန်တွေ့ပြီး တောင်းပန်ရမှာတောင် တော်တော်မျက်နှာပူတယ်”

ပျိုးပင် ခေါင်းကုတ်ကာ ပြောလိုက်သောစကားအဆုံးမှာ နီလာ ကျော်က ဂြိုဟ်ကြည့် ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ပျိုးပင် ... နင့်ပါးစပ်က အားနာတာတို့ မျက်နှာပူတာတို့ပဲ ပြောနေလို့မရဘူးဟဲ့၊ ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ပြီး တောင်းပန်ရမှာပဲ၊ နေ့စမ်းပါဦး ... နင်က ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ ခုလိုလုပ်ရတာလဲဟင်”

ပျိုးပင်က ဒုတိယမြို့ ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ငါလည်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်း မသိတော့ပါဘူး နီလာရယ်၊ ယထာ ဘေတော့ အထပ်နှစ်ဆယ်ကို ကော်ဖီသောက်မယ်ဆိုပြီး တက်သွားတာပဲ ဟို

စိတ်ညစ်ဟန်လေးဖြစ်သွားရင်း ပျိုးပင်က ...

“ငါ မျက်နှာပူလို့ပါဟယ်”

“ဒါဆိုလည်း မျက်နှာကို ရေခဲကပ်ပြီးမှ သွား၊ ခုတော့ ... ဖုန်း ဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်လိုက်၊ ငါက ကြားထဲက ပိုမျက်နှာပူတယ်”

မတတ်သာသည့်အဆုံးမှာ ပျိုးပင် ဖုန်းခေါ်ရတော့သည်။ စခေါ်ခေါ်ချင်း ဖုန်းက မအားသဖြင့် ...

“နီလာ ... ဖုန်းမအားဘူးဟ”

“မအားရင် ထပ်ခေါ်လေ၊ ဖုန်းဆိုတာ တစ်ခါခေါ်ရုံနဲ့ ဝင်သွားမယ်လို့ နင့်ကို ဆက်သွယ်ရေးက အာမခံထားလို့လား”

နီလာကျော်က ဖိကာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောတော့သည်။ ပျိုးပင်အဖို့ လောလောဆယ် ခေါင်းငုံ့ခံရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့။ ခုလည်း နီလာကျော် ပြောသလိုပင် ဖုန်းထပ်ခေါ်ရတော့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကံကောင်းတာလား၊ ကံဆိုးတာလားမသိ။ ဖုန်းက ဝင်သွားပါသည်။ တစ်ဖက်က ချက်ချင်းမကိုင်သေး။ အတန်ကြာမှ ဟဲလိုဟု ထူးလာသဖြင့် ပျိုးပင်က ...

“ဟိုလေ ... ခုပြောနေတာ ဩဇာလား မသိဘူးနော်”

“ဗျာ”

“ဪ ... ဩဇာလားလို့”

“ဩဇာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒူးရင်းလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ရှင် ... ဒါဆို ဒီဖုန်းက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

တစ်ဖက်က ခေတ္တငြိမ်နေပြီးမှ ...

ချစ်သူသည် ကျွန်တော်၏အကျိုးတူစီးပွားဖက် ဖြစ်ပါသည်။ ၆၁

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ ဒီဖုန်းက ခုလောလောဆယ် ဆာကူရာတာဝါအထပ်ဆင့်ဆယ်က ဆိုင်ကို ရောက်နေတာပါ။ လူတစ်ယောက်က ဖိုက်ဆံမရှင်းနိုင်ဘဲနဲ့ အပေါင်ထားသွားလို့”

“ရှင် ... ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆိုလည်း ဆာနီပါနော်”

ပျိုးပင် ဖုန်းချလိုက်သည်။ နံဘေးမှ နီလာကျော်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ နီလာကျော်က ...

“ဒါဆိုရင်တော့ မနေ့က နှစ်စားထားတာတွေ စိုက်ရှင်းရင်း အကြွေးထင်ခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ သူ့ဖုန်းကို နှင်ရွေးပေးလိုက်လေ”

ပျိုးပင်က ခေါင်းခါရင်း ...

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဟ ... ဟိုလေ ... ဆိုလိုချင်တာက မရွေးပေးချင်ဘူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေါင်ခဲ့တာက သူလေ၊ သူ ပြန်လာရွေးမှ ဟိုက ပေးမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့လို့ရတယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီဆိုင်ကို ပြန်မသွားချင်ဘူး”

စကားအဆုံးမှာ နီလာကျော်က တဟင်းဟင်း လှောင်ရယ်သလို ချစ်လိုက်ကာ ...

“အေးလေ ... နင့်အနေနဲ့လည်း ရှက်ချင် ရှက်နေရာမှာပေါ့”

“နင် ငါ့ကို လာခွဲမနေနဲ့ နီလာ၊ ခုဖြစ်နေတာလည်း ငါက ဖြစ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဟိုကောင် မင်းခိုင်ကြောင့်လည်း ပါတယ်”

နီလာကျော်က မျက်နှာကို မဲ့ရှုံ့လိုက်ရင်း ...

“တော်ပါဟယ် ... အဲဒီကောင်နာမည်ကို နှင့်ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး နေတုန်းပဲလား၊ နှင့်စိတ်ထဲ အဲကောင်ကို စိတ်မနာဘူးလားဟင်”

ထိုစကားကြောင့် ပျိုးပင် တွေခနဲဖြစ်ကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ပြီး ... စကားကိုလည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောလာ၏။

“ငါ သူ့ကို စိတ်နာချင်ပါတယ်၊ မုန်းချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ ဆေးဆေးချာချာ သိချင်နေတာက သူ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အဆက်ဖြတ်သွားတာလဲ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာ မပြောဘဲ ဘာလိင်ကြီးဖြတ်သွားတာလဲ၊ အဲဒါကို ငါ ခံပြင်းနေတာ၊ အဲဒီအကြောင်းကို ငါသိချင်နေတာ၊ အဲဒါကို သိရမှ သူ့အပေါ် ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ချနိုင်မယ် နီလာ”

နီလာကျော်က သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။
ပြီး ... ပျိုးပင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ခပ်လေးလေး စွပ်စွပ်လိုက်လေ၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ နင် မင်းခိုင်ကို စိတ်မပြတ်နိုင်သေးဘူး ပျိုးပင်”

အခန်း (၅)

“ဩဇာ ... မင်းပြောပုံအရဆိုရင် အထပ်နှစ်ဆယ်မှာ မင်း ဖုန်း
ဆွဲတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟာ ...။ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်စကားကြောင့် ဩဇာ
ညှောင်းရိုး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားရသည်။

“ကျွဲပေါက် ... မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ငါက ဘာကိစ္စ အထပ်
နှစ်ဆယ်မှာ ဖုန်းကင်ရမှာလဲ”

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က တချိုးချိုးရယ်ကာ ...

“ဖုန်းကင်ဆိုတာက ဘန်းစကားနဲ့ ပြောတာကွ၊ ဘန်းစကားအရ
အဲဒါကို ကင်တယ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား၊ ခေတ်
အသစ်ဖြစ်ပြီး ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မင်းရဲ့ထူးဆန်းထွေလာစကားတွေကို နေရာ
တကာ မသုံးစမ်းပါနဲ့၊ ကြားရတာ ဖျားချင်တယ်”

ဩဇာစကားကြောင့် လဒတွေက ရယ်ကြသည်။ ပြီးမှ ရဲနိုင်က
...

“အဲဒါဆို ... ပျိုးပင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မင်းကို တစ်ရက်
လုံး ဒုက္ခပေးသွားတာပေါ့”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါနဲ့မှ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ။
ပြီးတော့ ... သူ့ခမျာလည်း စိတ်ညစ်နေတာဆိုတော့လေ”

“ဘဝတူတွေဆိုပြီး စာနာလိုက်တာပေါ့လေ ... ဟုတ်လား ဒါပေမဲ့
... ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် ဩဇာ၊ မင်းကိုလည်း သက်စုက ဖြတ်သွား
တာပဲ၊ မင်းလို ယောက်ျားလေးကတောင် စိတ်ညစ်ပြီး မသောက်မစားဘဲ
သူလို မိန်းကလေးက ခဲကြွရတယ်လို့ကွာ”

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်စကားကြောင့် ဩဇာ အူတူတူဖြစ်သွား
ချပြီး ...

“ကျွဲပေါက် ... ခဲကြွတယ်ဆိုတဲ့ စကားက ဘာစကားလဲကွ”
ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က ...

“ဒီလိုလေ ... အရင်တုန်းကဆိုရင် အရမ်းမူးတာကို ပလပ်ကျွတ်
သွားတယ်လို့ ဘန်းစကားသုံးနှုန်းတယ်မလား၊ ခဲကြွတယ်ဆိုတာက ပလပ်
ကျွတ်ရုံတင်မဟုတ်ဘဲ တို့ထားတဲ့ခဲပါ ကြွသွားတယ်ပေါ့ကွာ ... ဟဲဟဲ”

“မင်းစကားတွေကတော့ မှတ်တောင်ထားရဦးမယ် ကျွဲပေါက်”
ရဲနိုင်အပြောကြောင့် ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က တခွီးခွီးရယ်

သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ နေမျိုးက ...

“ကဲပါ ... အဲဒါတွေကို အသာထားဦး၊ ဩဇာ ... မင်း အခု
ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

ဩဇာက ...

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အထပ်နှစ်ဆယ်သွားပြီး ဖုန်းသွားပြန်ရွေးမယ်
လေ၊ ပြီးရင်တော့ ... သင်တန်းကိုပဲ လစ်တာပေါ့”

“အေးလေ ... လောလောဆယ် ဒါပဲ လုပ်စရာရှိတော့တာကိုး”
လေးယောက်သား ဆာကူရာတာဝါ အထပ်နှစ်ဆယ်သို့ ချီတက်
ကြသည်။ ရောက်တော့ လက်ကျန်ငွေကိုပေးကာ ဖုန်းလေးကို မင်္ဂလာရှိစွာ
အသုံးပြုလိုက်၏။

ဖုန်းပြန်ပေးရင်း ဝိတ်တာလေး မျိုးမင်းမြတ်က ...

“အစ်ကိုလေးဖုန်းကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆက်သေးတယ်ဗျ
သယ်သူလဲတော့ မသိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဩဇာက ဖုန်းဖွင့်ကာ ဆက်ထားသောနံပါတ်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က ...

“ဩဇာ .. ဘယ်သူဆက်ထားတာလဲ”

ဩဇာက ပခုံးတွန့်ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟိုကောင်မလေးကွ ... ပျိုးပင်”

တောင်းပန်လိုက်ပါမယ်"

ထိုသို့ပြောသည်ကိုပင် နီလာကျော်က ...

"ငါ ကျေနပ်စရာမလိုဘူး ပျိုပင်၊ ဟိုတစ်ယောက် ကျေနပ်ဖို့ပဲ

သိတာ"

"အေးပါဟာ ... အေးပါ၊ ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်မယ်၊ ပြီးရော

သိတာ"

စိတ်မရှည်စွာ ဆူအောင့်အောင့် ပြောလိုက်သဖြင့် နီလာကျော်

မိမိတို့သွားသည်။ ပျိုပင်ကိုပဲ မသိမသာစောင်းကြည့်ရင်း လမ်းချိုး

တော်လာသဖြင့် ကားကို ကွေ့ချလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို လမ်းအချိုးတွင် လူလေးယောက်ကို ကျော

အနောထားဖြင့် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဘာရိုတ်ဆောင့်အုပ်ရင်း

မုန်းတီးလိုက်သည်။

"ဟိ!"

"သောက်လုတ်တုတ်"

ကားနှင့်မတိုက်မိသော်လည်း ရှေ့မှ လေးယောက်ကတော့ ဖရို

ခြင်းသွားကြသည်။

တော်ယာတိုင်ကိုင်ကာ နီလာကျော် ကြောင်တက်တက်ကြီး ကြည့်

သည့်မှာပဲ ထိုလေးယောက်ထဲမှ ညိုညိုလုံးလုံးလူတစ်ယောက်က ကားဆီ

သို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လျှောက်လာသည်။

ပျိုပင်က နီလာကျော်ကို စိတ်ပူသလိုကြည့်ရင်း ...

"ဟဲ့ ... ဟိုမှာ ဘာကြီးလဲမသိဘူး၊ လာနေပြီဟဲ့"

အခန်း (၆)

သင်တန်းဝင်းထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာရင်း နီလာကျော်က တချစ်တောက်တောက် ပြောနေသေးသည်။

"နင်တော့ သွားပြီ ပျိုပင်၊ ခုအတိုင်းဆိုရင် နင် ဩဇာအပေါ် အကြွေးတင်သွားပြီ၊ အဲဒီအကြွေးက သံသရာအထိပါမှာပဲ"

ပျိုပင်က လေပူကြီးကိုပဲ ဆင့်ကာဆင့်ကာ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ နီလာကျော်ပြောနေပုံက ရစရာတစ်ကွက်မှမရှိ၊ တဖြည်းဖြည်း အမှုက ပိုမိုကြီးလာသည်။

ထို့ကြောင့် ...

"နီလာရယ် ... နင် ငါ့ကို ဖိဖိပြီး မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ငါ ဩဇာဆီကို ဖုန်းထပ်ဆက်ပါဦးမယ်၊ ပြီးရင် ... နင်ကျေနပ်အောင် ငါ

နီလာကျော်က ယာဉ်ထိန်းရဲနှင့်တွေ့မည့်လူကဲ့သို့ အဝတ်အစားတွေကို သပ်ရပ်အောင် ဆွဲဆန့်လိုက်ကာ ...

“ဘာကြီးဖြစ်မှာလဲ ... လူပေါ့ဟဲ့၊ အသာနေ ... ငါ ကြည့်ရင် လိုက်မယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ ညိုညိုလုံးလုံး လူကြီးက သူတို့ကားနားသို့ ရောက်လာလေပြီ။ အနားရောက်မှ ထိုညိုညိုလုံးလုံးကြီးသည် သူမတို့နှင့် ရွယ်စုံလောက်မှန်း သိလိုက်ရ၏။

ထိုညိုညိုလုံးလုံးကြီး ဘာမှမပြောသေးခင်မှာပဲ နီလာကျော်က ကားမှန်တံခါးကို ချလိုက်သည်။ ပြီး ... ထိုညိုညိုလုံးလုံးကြီးအား ဖော်ပက်စက်စက်ပြုံးပြလိုက်ကာ ...

“အစ်ကို ... ဆော့ရီးပါနော်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မမြင်လိုက်ပါ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးမလား၊ အဲ .. လန့်တော့ လန့်သွားမှာပေါ့၊ အထူး ... ရေအေးအေးလေး အရင်သောက်လိုက်ပါဦး ... နော်”

ပြောရင်း ရေသန့်ငှက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အပီအပြင်ကောင်းဟု မောင်းတင်လာသော ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်၏ဒေါသအဟုန်နီလာကျော်၏ရုံးပတီသီးမာယာအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ ဘာလဲဆိုသော သွားရသည်။

အသိ၊ သတိပင်မကပ်နိုင်တော့ဘဲ နီလာကျော်လှမ်းပေးရေဗူးကိုယူကာ နွားသိုးကြိုးပြတ် မော့ချလိုက်၏။ ပြီး ... နွားသိုးသွားဖြဲပြသလို တဟီးဟီးရယ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ရင်ထဲမှာ အေးသွားတာပဲ ညီမလေးရယ်”

“ဪ ... အစ်ကိုကလည်း အရည်အသွေးပြည့်ဝတဲ့ မြေအောက်အရင်းအမြစ်ကို ထုတ်ယူပြီး ခေတ်မီစက်ကြီးတွေနဲ့ ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ရေသန့်ပဲလေ ... ဟင်း ဟင်း”

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက် နဝေတီမတောင်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ရေသန့်အကြောင်းကို သူ့အနေနှင့် နားလည်သည်မဟုတ်။ တစ်ဗူးချာပေးကာ လမ်းဘေးဆိုင်တွင် ဝယ်သောက်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကောင်မလေးနှင့် စကားဆက်ချင်သေးသဖြင့် ...

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေ မသိပါဘူး၊ ညီမလေးရယ်၊ ကျွန်တော်က အခု အကုန်ကြိုက်တာ၊ အေးလေ ကြိုက်လေပဲ ... အဟီး”
နီလာကျော်က တဟင်းဟင်းရယ်လျက် ...

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ရေဝေးက ရေခဲတိုက်ကလည်း အစ်ကိုကြီးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တောင် ဈေးနှုန်းမေး ... အဲလေ ... အဲဒါပဲလေ ဖယ်ပါစေ၊ အဟီး ... အဲလို နောက်ရဘူးလေ ညီမလေး”

နီလာကျော်အနေဖြင့် ဒီညိုလုံးလုံးသကောင့်သားကြီးကို အတော်စိတ်ကုန်နေလေပြီ။ ထိုစဉ်မှာပဲ နံဘေးရံ ပျိုးပင်က ကားရှေ့ကို ခြေထောက်ပြီးမှ ဟင်ဟု ရေရွတ်လျက် ခေါင်းငုံ့ကာ ကွယ်လိုက်သည်။ ခြေထောက်လို့လဲဟု တွေးကာ နီလာကျော်ကလည်း ကားရှေ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဪ”

နီလာကျော် သိရှိကိရလေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ညိုလုံးလုံးကြီးကြီးအဖော်ဖြစ်ဟန်တူသော လူသုံးယောက်ထဲတွင် ဩဇာကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နီလာကျော်လည်း ညိုညိုလုံးလုံးကြီးကို ဖုတ်လေသည်။ ငါးပိ ရိုတယ်ဟု သဘောမထားနိုင်ဘဲ နံဘေးရှိ ပျိုးပင်၏ပခုံးကို ဆွဲလှုပ်လိုက်ကာ ...

“ဟဲ့ ပျိုးပင် ... ပုန်းမနေနဲ့၊ နင်ပဲ တောင်းပန်မယ်ဆို ... ဟိုမှာ ကိုဩဇာ”

“ငါ သိပါတယ်၊ ခုလည်း မပုန်းပါဘူး”

ထိုသို့ပြောရင်း ပျိုးပင်က ကုန်းနေရာမှ ထလာသည်။ ထိုအချိန်အထိ ဩဇာက ကားထဲမှ သူမတို့ကို မမြင်သေးချေ။ နီလာက ညိုညိုလုံးလုံးကြီးကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်ရင်း ...

“ပုန်းမနေဘူးဆိုရင်လည်း ကားပေါ်က ဆင်းခဲ့တော့၊ ရှင်းစရာ ရှိတာ ရှင်းလိုက်ရအောင်”

ပြောရင်း နီလာကျော်က ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဖိုးဖိုးဆတ်ဆတ် ဆင်သွားသည်။ ပျိုးပင်လည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ကားပေါ်တွင်တွေ့သည့် လျှာထိုးဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းကာ ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ဩဇာတို့ရှေ့ရောက်တော့ နီလာကျော်က အရင် “ကိုဩဇာ ... ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

ဩဇာက နီလာကျော်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်အထိ ဦးထုပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသော ပျိုးပင်ကို ပျိုးပင်

နန်းမသိသေး။

ဩဇာက ...

“မနီလာကျော်ပါလား ... ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီသင်တန်းမှာ တက်တာပဲလေ၊ ဒါနဲ့ ... မနီလာကျော်က ...”

“ကျွန်မတို့လည်း ဒီမှာတက်တာပါပဲ၊ အဟင်း ... ဒါတောင် ဆစ်ခါလေးမှ မဆုံဖူးကြဘူးနော်”

“သင်တန်းမှာက လူများတာကိုး ... မနီလာကျော်ရဲ့”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်၊ တန်းခွဲတွေကလည်း များတာကိုး၊ ချစ် ... စကားကောင်းနေလိုက်တာ လာရင်းကိစ္စတောင် မမှသွားတယ်၊ ဒီမှာလေ ပျိုးပင်က ရှင်ကို တောင်းပန်ချင်လို့တဲ့”

ပြောရင်းပင် နီလာကျော်က ပျိုးပင်၏ခေါင်းထက်မှ ဦးထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့”

ပျိုးပင် လှမ်းဟန်လိုက်သည်ကိုပင် နီလာကျော်က ဂရုမစိုက်ဘဲ “ဟဲ့ ... ပျိုးပင် နင်ပဲ ကိုဩဇာကို တောင်းပန်မယ်ဆို၊ တောင်းပန်လိုက်လေ”

“ဟင်”

မထင်မှတ်ထားသဖြင့် ဩဇာ ကြောင်အမ်းနေမိသည်။ ထိုစဉ်အထိ ပျိုးပင်က စပ်ဖြူဖြူအမှုအရာနှင့် ဟီးခနဲ ရယ်ပြုလာ၏။

“ဟင် ... ခင် ... ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား”

လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ဆူးလေဘိုးဘိုးကြီးလုပ်နေသော ဩဇာကို

ကြည့်ကာ နီလာကျော်က ...

“ဪ ကိုသြဇာကလည်း ... ကိုသြဇာကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ပျိုးပင်လေး မမှတ်မိဘူးလား၊ ခု ပျိုးပင်က တောင်းပန်ချင်လို့တဲ့”

“အဲ”

သြဇာ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေမိသည်။ ပျိုးပင်လည်း နီလာကျော်ကို စောင်းငန်းငန်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးကို လျစ်လျူရှုပြီး တစ်ဖက်မှ ရှေ့နေလိုက်နေသည်မှာ တော်တော် များနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ခပ်တင်းတင်းပဲ ...

“နီလာ .. ငါ့ကိုစွဲ ငါသိတယ်၊ ဒီတော့ ဒီက ... အဲ ... ကိုသြဇာ နဲ့ငါ တစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်း တောင်းပန်လိုက်မယ်၊ နင် လိုက်မလာနဲ့တော့ ... ဒါပဲ၊ လာ ... ကိုသြဇာ”

“ဟင်”

နီလာကျော် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်။ ပျိုးပင် ထွက်သွားရာသို့ လိုက်မသွားခင် သြဇာကလည်း သူ့ဘော်ဒါတွေဘက်သို့ လှည့်၍ ...

“မင်းတို့လည်း လိုက်မလာနဲ့နော်၊ ထိုင်နေကျ ကင်တင်းကပဲ စောင့်နေလိုက် ... ကြားလား”

သြဇာနှင့်ပျိုးပင်တို့ ထွက်သွားကြလေပြီ။ ထိုစဉ်မှာပဲ ညိုညိုလုံးလုံး အပါအဝင် နောက်နှစ်ယောက်က အနားသို့ ကပ်လာသဖြင့် နီလာကျော် လန့်သွားရသည်။

“ရှင် ... ရှင်တို့က ဘာလုပ်မလို့လဲ”
ညိုညိုလုံးလုံးကြီးက အရင်သွားဖြင့် ...

“ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး ညီမလေးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က သြဇာရဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ထွန်းသိန်းတဲ့”

စကားဆုံးဆုံးချင်းမှပဲ နေမျိုးက ဝင်၍ ...

“ကျွဲပေါက်လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်ဆိုတာပါ ထည့်ပြောလိုက်လေ၊ အဟဲ့ ... ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ နေမျိုးပါ၊ ဒီက ညီမလေးက ...”

“နီလာကျော်”

အဖြေစကားကြောင့် နေမျိုး မျက်နှာဝင်းသွားသလောက် ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်၏မျက်နှာက မည်းထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ရဲနိုင်ပါခင်ဗျ”

နီလာကျော်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ရဲနိုင်က ဆက်၍ ...

“ကျွန်တော်တို့က သြဇာကို စောင့်ရင်း ကင်တင်းသွားမလို့ဗျ၊ ဒီလေ ... မနီလာကျော်လည်း လိုက်ထိုင်ပါလားဟင် ဟို ... မနီလာကျော် ခွဲသူငယ်ချင်းကို စောင့်ရင်းပေါ့”

နီလာကျော် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။ တစ်ယောက်တည်း တစ်နေရာမှာ ငူငူငိုငိုထိုင်နေရမည့်အစား ဒီလူပေါတွေနှင့် ထိုင်နေလျှင် ဆော့ ရယ်ရမည်ထင်သည်။ ပျိုးပင်ကိုလည်း တကူးတက စောင့်နေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။

ထိုသောအတွေးနှင့်အတူ ...

“မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ သွားတုတ်မယ်”

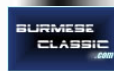
စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာပဲ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က သူ့အား အထပ်ကြီးအောင်ဆိုပြီး သူတီထွင်ထားသော စကားအသစ်နှင့် ပြောလိုက် ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ခုပဲ မိတ်လိုက်ကြရအောင် မနီလာ ကျော်”

“ဘာ!”

နီလာကျော်၏အသံနက်ကြီးက ဘဝဂ်ညံသွားလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ...။

အခန်း (၇)

နောက်ကသာ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ပျိုးပင် ဘယ်သွားနေသည်ကို သြဇာ မသိသေး။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ သူလိုမိန်းကလေးခေါ်ရာနောက်သို့ပဲ လိုက်ရမည်လေ။

လမ်းမှာလည်း နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ပျိုးပင်လည်း နီလာကျော်ကိုတင်းကာ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ သြဇာအား စကားစပြောရမည်ကို နှိမ့်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဒီအတိုင်းတော့ နှစ်ယောက်သား ကျောင်းဝင်း သို့ လျှောက်သွားနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူးဟု တွေးလိုက်ကာ ...

“ကျွန်မတို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ကြမလား!”

ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

သြဇာက ...

“ကောင်သားပဲ၊ ဒီအတိုင်း လမ်းလျှောက်နေတာနဲ့စာရင်ပေါ့လေ”

ပျိုးပင်က မျက်စောင်းထိုးရင်း နီးစပ်ရာ ကင်တင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သြဇာနောက်က လိုက်ရပြန်၏။

နှစ်ယောက်သား စားပွဲလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ စားပွဲ ထိုးလေးက လာမေးသည်။ ဘာစားမလဲ ... ပေါ့။

ပျိုးပင်က ...

“မောင်လေး ... အစ်မကို ကုတ်တစ်ဖူးပေး ... အဲ ... ရှင်က ရော”

သြဇာက ပျိုးပင်ကိုကြည့်၍ ...

“ကော်ဖီမစ်ပဲ မှာလိုက်ပါ”

စကားအဆုံးမှာ ပျိုးပင်က စားပွဲထိုးလေးအား ...

“မောင်လေး ... ကြားတယ်မလား ... ကော်ဖီမစ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြီး စားပွဲထိုးလေး လှည့်ထွက်လိုက်စဉ်မှာပဲ သြဇာက ပျိုးပင် အား ...

“ပျိုးပင် ... နို့ညှစ်မယ်နော်”

“ဘာရှင့်”

ပျိုးပင် မျက်နှာက ဒေါသဖြင့် ရဲရဲနီသွားသည်။ သြဇာက ပျာပျာ သလဲပဲ ...

“ဆောရီး ဆောရီး ... ဟိုလေ ... စားပွဲထိုးလေးကို ပြောခိုင်း တာ၊ ကော်ဖီမစ်တဲ့ နို့ဆီထည့်မယ်လို့လေ၊ ဟိုကောင် ထွန်းသိန်းပြောတဲ့

အတိုင်း အကျင့်ပါနေလို့”

“ဘာမှန်းကိုမသိဘူး၊ ရှင့်ဟာရှင် မှာပါလား”

သြဇာက စားပွဲထိုးလေးဘက်လှည့်၍ ...

“ညီလေး ... ကော်ဖီမစ်က ...”

“နို့ညှစ်မယ်မလား၊ သိပါတယ် အစ်ကို”

ပြောပြီး စားပွဲထိုးလေး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ ပျိုးပင် က ပြုတစ်ပြုတစ်ဖြစ်နေသော ဒေါသကို လျော့ချလိုက်ကာ ...

“ရှင်လုပ်တာနဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်းတောင် မသိတော့

ဘူး”

သြဇာက ခပ်ဟဟရယ်လျက် ...

“ရပါတယ် ... မပျိုးပင် ... ဟို ...”

“ပျိုးပင်လို့ပဲ ခေါ်ပါ၊ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့”

“အဲ ... ပျိုးပင် အဆင်ပြေသလိုပဲ ပြောပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ထိုအခါမှ ပျိုးပင်က ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုပါ ... ဟိုတစ်ရက်က ကျွန်မ ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးမိသလို ဖြစ် သွားတယ်လေ၊ အဲဒီနေ့က ရှင့်နဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဆုံခဲ့လို့ ညနေတွေ့တော့ ရှင့်နဲ့သိနေပေမယ့် ... ဟိုလေ ... မူးနေတော့ ဘာတွေပြောလိုက်မိမှန်း မသိဘူး၊ နီလာ ပြန်ပြောပြမှ ကျွန်မက သိရတာလေ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ ...”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ... စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာတာလဲဆိုတာကို မနီလာကျော်ပြောပြလို့

ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ”

ပျိုးပင်က ခေါင်းမသိမသာ ငုံ့ချလိုက်သည်။

“ပြီးတော့... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမြင်ရတာ မသင့်တော်ဘူးထင်လို့ ကူညီခဲ့တာပါ။ ခုကော အဆင်ပြေသွားပြီလား ပျိုးပင်”

ပျိုးပင်က ဩဇာအပြောကို နားမလည်သောပုံစံနှင့်...

“အဆင်ပြေသွားပြီလားဆိုတာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မသိဘူး”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေသွားပြီလားလို့ ပြောတာ”

“ဒီလိုပါပဲ”

စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်၍...

“ဒါနဲ့... ရှင် အဲဒီနေ့က အထပ်နှစ်ဆယ်ဆိုင်မှာ ငွေလိုလို့ ဖုန်းအပေါင်ထားခဲ့မှန်း သိရတယ်လေ၊ အဲဒါ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ဩဇာက ရယ်၍...

“အဲဒါလား... ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရွေးခဲ့ပါပြီ... အဟဲ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အဲဒီနေ့က ငွေအပိုက သိပ်မပါလာဘူးဆိုတော့လေ”

“မဟုတ်တာ၊ ရှင်လုပ်ရပ်ကို ကျွန်မကပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ။ ရှင်စိုက်ထားခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြန်ယူပါနော်”

ပြောရင်း ပျိုးပင်က ငါးထောင်တန်တစ်ထပ်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးလာသည်။ တစ်သိန်းအုပ်ဖြစ်မည်ထင်၏။

“ယူပါ ကိုဩဇာ”

“ဩဇာပဲခေါ်ပါ ပျိုးပင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ယူလိုက်ပါနော်၊ ကျွန်မ စိတ်ရှင်းသွားအောင်ပါ”

တကယ်တော့ ဩဇာစိုက်ထားခဲ့သော ပိုက်ဆံက ငါးသောင်းစွန်းစွန်းလေး။ ချပွန်ပေးနေသည်က တစ်သိန်းအုပ်။ ဩဇာက သက်ပြင်းချကာ ပိုက်ဆံအုပ်ကို ယူလိုက်ပြီး ငါးသောင်းပြန်ရေတွက်ကာ ပျိုးပင်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် စိုက်ထားတာ ငါးသောင်းလောက်ပဲ ရှိပါတယ် ပျိုးပင်၊ ကျွန်တာ ပြန်ယူလိုက်ပါ”

ပျိုးပင်က... ‘အို... မဟုတ်တာ’ ဘာညာဆိုပြီး မငြင်း။ အေးစွာ ပြန်ယူလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံငါးသောင်းဆိုတာကလည်း နည်းမှနည်းသည်ကို။

တောင်းလည်း တောင်းပန်ပြီးပြီ။ စိုက်ထားသော ပိုက်ဆံလည်း ပြန်ပေးပြီးပြီဆိုတော့ စကားဖြတ်တော့မည်ဟု ပျိုးပင်တွေးလိုက်ကာ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်မကို နှမချင်းစာနာပြီး ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ဩဇာ၊ နောက်လည်း တွေ့ရင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ဆင်နွှဲ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ခုတော့ ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောရင်း ပျိုးပင်က ပိုက်ဆံရှင်းရန် စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဩဇာက ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်မယ်ဆိုပြီး မတာ။ မဆိုင်သော အတိုင်း ဆိုလိုက်၏။

“တိုက်တော့ တိုက်ဆိုင်တယ်ချ”

ထိုစကားကြောင့် ပျိုးပင် ကြောင်သွားရပြီး...

www.burmeseclassic.com

“ရှင်...ဘာကိုပြောတာလဲ သြဇာ”

“ဪ...ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်က ပျိုးပင်နဲ့ ထပ်ဆုံပြီး စကား ထပ်ပြောချင်တာမျိုး”

ထိုစကားကြောင့် ပျိုးပင်က မျက်ခုံးအတွန့်ခွံ့လှိုက်ကာ...

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာအကြောင်းအရာကိုများ ပြောစရာရှိသေးလို့လဲ”

သြဇာက...

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ပျိုးပင်၊ ခုနကပဲ ပျိုးပင်နဲ့ကျွန်တော်က တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ စကားခံပြီးသားပါ။ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာက ပျိုးပင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ တစ်ရက်တည်းမှာပဲ ရည်းစားကိုယ်စီဆီက လမ်းခွဲစကား ပြောခံခဲ့ရလို့ပါပဲ”

“ရှင်”

အခန်း (၅)

“မင်းကိစ္စကတော့ တစ်ဖက်မှာ အဆင်ပြေလာတယ်လို့ပဲ ပြောရမယ် သြဇာ ဒီဘက်မှာတော့ ကျွဲပေါက်တစ်ကောင် ပါးရိုက်ခံရတော့မလို့”

ကင်တင်းပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် သြဇာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်နှာလေးငယ်ကာ ငြိမ်နေသဖြင့်...

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီကောင်ကို ဘယ်သူက ပါးရိုက်မှာလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ ပျိုးပင်ရဲ့သူငယ်ချင်း နီလာကျော်ပေါ့”

နေမျိုးအပြောကြောင့် သြဇာက...

“ဟာ...ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ မင်းက နီလာကျော်ကို တွေ့တော့”

“ရည်းစားစကားသွားပြောလိုက်လို့လား၊ မင်း အဲလောက်သတ္တိမရှိပါဘူး”

ထွန်းသိန်းရာ”

“မပြောရပါဘူးကွာ”

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်အသံက ညောင်နာနာလေး ထွက်လာသည်။ ရဲနိုင်က ဝင်၍ ...

“ရည်းစားစကားထက်ဆိုးတယ် ဩဇာ၊ ဟိုကောင်မလေးနဲ့က ခုမှ စသိတာလေ၊ အဲဒါကို သွားပြောလိုက်တဲ့စကားက မိတ်လိုက်ရအောင် တဲ့ကွာ၊ လူကြားလို့မကောင်း”

“ဟာ”

ဩဇာ ခေါင်းမွေးတွေ ထောင်သွားရ၏။ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်ကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒင်းက ပျာပျာသစ် လက်ကာပြရင်း ...

“ဟာ ... ငါပြောလိုက်တာက သူထင်သွားသလို မဟုတ်ပါဘူး သူက ကင်တင်းလိုက်ခဲ့မယ်ဆိုတော့ ခုပဲ သွားလိုက်ရအောင်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ငါပြောတဲ့ မိတ်က အင်္ဂလိပ်လို (make) ပါ၊ မိတ်လိုက်မယ်ဆိုတာက ခုပဲ ပြုလုပ်လိုက်ရအောင်လို့ စကားအသစ်ထွင်ပြီး သုံးလိုက်တာပါ ဩဇာ၊ အဲဒါကို နားလည်မှုလွဲ သွားတာကွာ”

ဩဇာ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ပဲ လက်နှင့်ရိုက်မိတော့သည်။ ပြီးမှ ... တချိုးချိုးရယ်ရင်း ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်ကိုကြည့်ကာ ...

“သေလိုက်ပါတော့ ထွန်းသိန်းရာ၊ မင်းကို ငါ ခဏခဏပြောမိတယ်၊ နေရာတကာမှာ မင်းရဲ့စကားလုံးအသစ်အဆန်း အကျိုးအပဲ့တွေ ထွင်ထွင်ပြီး မသုံးပါနဲ့လို့ ခုတော့ သွားပြီ နီလာကျော်က မင်းကို ဘယ်လို

မသုံးလဲ”

“လူယုတ်မာ မုဒိန်းကောင်လို့ ထင်သွားမှာပေါ့”

နေမျိုး၏ညှာညှာတာတာ ပြောလိုက်သောစကားအဆုံးမှာ ရဲနိုင်က ထည်း ယဉ်ကျေးပျူငှာထောက်ထားစွာ ...

“ခွေးသူတောင်းစားလို ကျိန်ဆဲပြီး ပါးကို ခုနစ်ချက်လောက် ဖိနပ်နဲ့ ဆင့်ရိုက်မသွားတာ ကံကောင်း”

တစ်ဖန် နေမျိုးဟာ နှစ်သိမ့်သောစကားကို ဆိုပြန်သည်။

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ ကျွဲပေါက်ရာ၊ နောက်ဆို လမ်းမှာတွေ့ရင် အောင် နီလာကျော်က မင်းဘက် တံတွေးလှည့်ထွေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... တော်တော့၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို အဲလို ပြောရလားကွာ”

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က တရူးရဲရဲ နှာမူတ်ကာ ဒေါသပုန် လေပြီ။ သို့တိုင်အောင် ရဲနိုင်က မပြီးမစီးသေး။

“မင်းကလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ ဆန်ရင်းနာနာဖွတ်တဲ့သဘောနဲ့ ခိုချိုးမျှစ်ချိုး ပြောတာပေါ့၊ တစ်ဖက်ကို သွားပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“နောက်ဆို ဆင်ခြင် သားကြီး၊ စကားဆိုတာ ကျွဲရင် နှုတ်လို့မရဘူးနာ၊ နားလည်လား”

“ဟာကွာ ... ဒီကောင်တွေတော့”

ထွန်းသိန်း ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ကာ ကောက်ပေါက် နဲ့ စည်းရှာတော့သည်။ ဟိုနှစ်ကောင်ကလည်း ပါးပါးလေး၊ စားပွဲပေါ်က စည်းတွေကို ကြိုတင်သိမ်းခိုင်းထားပြီးသား ဖြစ်၏။

သြဇာမှာ မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ပြောရတော့သည်။

“ကဲပါကွာ... တော်ကြပါတော့၊ နောက်... နီလာကျော်နဲ့ဆုံရင်
မင်း စော်ကားတာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်”

“တကယ်လား သြဇာ”

ထွန်းသိန်းအသံက အားတက်သရော ပြန်ဖြစ်လာသည်။

သြဇာက ခပ်တည်တည်ပဲ...

“တကယ်ပေါ့၊ မင်းသာ နောက်ကို စကားပြောဆင်ခြင်၊ အတတ်
ကျွမ်းရင်း အရူးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကြားလား”

“အေးပါကွာ”

နှင်တင်တင်ပုံစံလေးနှင့် ပြန်ပြောရှာပါသည်။ ထိုစဉ် နေမျိုးက...

“ဒါနဲ့ သြဇာ... မင်းနဲ့ ဟိုကောင်မလေး ပျိုးပင်က”

ဘာပြောမည်ကို မသိသေးပေမယ့် စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သြဇာက
ဖြတ်၍...

“နောက်ထပ်ဆုံဖို့ ချိန်းထားတယ်”

“ဟေ... ဘာအတွက်လဲ”

ရဲနိုင်အမေးနှင့်အတူ အားလုံးက တအံ့တသြကြည့်လာသည်။
သြဇာက မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် တည်ကြည်လေးနက်လိုက်ရင်း...

“ငါတို့လား... အကျိုးတူပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့အတွက်ပေါ့ကွာ”

“ဟေ”

သုံးကောင်စလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးတွေနှင့်...

အခန်း (၉)

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... ပျိုးပင်၊ နှင့်ကို သြဇာက နောက်ထပ်
ဆွဲချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

အံ့သြဟန်နှင့် မေးလာသော နီလာကျော်ကို ပျိုးပင်က ခပ်အေး
အေးသွင်ဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲကိစ္စမှာ ဘာထူးဆန်းတာပါလို့လဲ”

နီလာကျော်က ခေါင်းအရင်ခါသည်။ ပြီးမှ မျက်စိနှစ်လုံး အရောင်
ဆောက်လာရင်း...

“ထူးဆန်းတာပေါ့ဟဲ့၊ ခုလို ထပ်တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပုံကို
ဆောက်ရင် သြဇာက နှင့်အပေါ်မှာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

ထိုစကားကြောင့် ပျိုးပင်က မျက်မှောင်ကြဲလိုက်သည်။

“နီလာကျော်... အရာရာကို နှစ်စိတ်နဲ့ လိုက်နာမနေနဲ့ သိလား၊
ဤအခွင့်က သိတာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ၊ အဲလိုဖြစ်စရာလား၊
ပြီးတော့... သူ့ရော ငါရော ပူပူနွေးနွေး ရည်းစားတွေနဲ့ လမ်းခွဲထားတာ
လေ”

နီလာကျော်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း...

“ဒါဆို... သူက ဘာလို့တွေ့ချင်တာတဲ့လဲ”

ပျိုးပင် မျက်နှာက တည်သွားသည်။

“ရိုးရိုးလေးပါဟာ၊ သူနဲ့ငါ့ရဲ့အဖြစ်တွေက တိုက်ဆိုင်တယ်လေ၊
ပြီးတော့... အကြောင်းပြချက်မယ်မယ်ရရမှီတဲ နှစ်ယောက်စလုံး အဖြစ်
ခံခဲ့ရတယ်မလား၊ အဲလိုဆိုတော့ ဘဝတူချင်း ဆွေးနွေးကြည့်မယ့်သဘောပါ၊
သူပြောပုံအရ ငါတို့နှစ်ယောက် အကျိုးတူပူးပေါင်းရင် အကျိုးတစ်ခုခုရှိလာ
နိုင်တယ်တဲ့”

နီလာကျော်က ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ရင်း...

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်၊ နင်တို့ အဲလိုထပ်တွေ့ရင် လူတွေထဲ
မေးငေါ့ကြမှာပေါ့၊ နှစ်ယောက်စလုံးက ခုမှ ရည်းစားတွေနဲ့ ပြတ်ထားကြ
တာလေ၊ ကောင်းပါ့မလား”

“ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ၊ အကောင်းဘက်ကကြည့်ရင် မင်းခိုင်
ရော သူ့ရည်းစားပါ တစ်ခုခုခံစားရလောက်တယ်၊ နောက်ပြီး ငါတို့ဘက်
တောင် စိတ်ပြန်လည်လာနိုင်သေးတာပဲလေ”

နီလာကျော်က သက်ပြင်းချသည်။ မသိမသာ ခိုးချခြင်းမဟုတ်၊
ပျိုးပင်အပါအဝင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူဆယ်ယောက်လောက် ကြားနိုင်

အနံ့ကြီးကွင်းကျယ် သက်ပြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးမှ...

“ဒါဆို... နင့်ဘက်ကလည်း သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီပေါ့ ဟုတ်

ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ပျိုးပင်က...

“သွားမှာပေါ့ဟ၊ မရိုးမသား သွားတွေတာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ သွား

နင်လည်းလိုက်ခဲ့လေ”

စပ်စုချင်စိတ်ဖြင့် လိုက်မယ်ဟု ပြောမည်ပြုလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်
ဘက်၏မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိကာ နီလာကျော် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲပဒေါင်း
သွားသည်။

ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်ကား ပရိသတ်ကြီး သိတော်မူသော ထွန်းသိန်း
ကျွဲပေါက်၊ သူတောင်းစား။

နီလာကျော် အပြတ်သားဆုံး ဆိုလိုက်ပါသည်။

“လုံးဝ မလိုက်ဘူး”

ပျိုးပင်ကတော့ နီလာကျော်၏တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသော
ကြောင့် ကြောင်ကနေလေသည်။

စကားဆုံးမှာ ပျိုပင်က မျက်နှာလေးရဲလျက် ...

“ဟယ် ... ထွန်းသိန်းကလည်း”

“ဟုတ်တယ် ... ပျိုပင်ရဲ့ အဲဒါကြောင့် နီလာကျော်လည်း ရှက်ပြီး တင်းသွားတာနေမှာ၊ ပျိုပင်ပဲ ပြန်ရှင်းပြလိုက်ပါနော်၊ ဟိုကောင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဆုံးမထားလို့ တော်တော်လေး နောင်ကြဉ်နေပါပြီ”

ပျိုပင်လည်း နီလာကျော်၏မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ တစ္ဆေနှင့် ရယ်တော့သည်။ ပြီး ... အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ...

“အင်းပါ ... ကျွန်မ နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်”

နှစ်ယောက်သား ကင်တင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ နှောင်းကာလဖြစ်သော်လည်း ဧည့်သည်နေရောင်ခြည်က ခပ်စူးစူး ရိုက်ထိုးနေသဖြင့် ကင်တင်းထဲရှိ နေရာတချို့တွင် အလင်းကွက်များ ဖြာကျနေသည်။ အပူမစင်နိုင်သေးသည့် နှောင်းမိုးကာလတစ်ခု ဖြစ်၏။

ဩဇာက ...

“ကဲ ပျိုပင် ... ကျွန်တော်တို့အကြောင်းလေးတွေကို ဆွေးနွေးကြည့်ရအောင်၊ ပျိုပင်ကို မင်းခိုင်က ဘာကြောင့် ဖြတ်သွားတယ်လို့ ထင်သလဲ”

ခံစားမှုတချို့က ပျိုပင်မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားသော်လည်း ခုတ်ချင်း မျက်နှာထားကို ပြင်လိုက်ရင်း ပျိုပင်က ရယ်သည်။ လင်းလင်းရဲရဲ ရယ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

ပြီးမှ ဩဇာကို ခပ်စူးစူးကြည့်ရင်း ...

“ကျွန်မလည်း အတိအကျကြီးတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဩဇာ

အခန်း (၁၀)

“ဟား ... ဟား ... ဖြစ်ရမယ်၊ နီလာကျော် ခုလိုဖြစ်ရတာ ဟိုကောင် ထွန်းသိန်းကြောင့် ပျိုပင်ရဲ့”

“ဟင် ... နီလာကျော်ကို ထွန်းသိန်းက ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ” တကယ် အံ့သြစွာ ပျိုပင် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဩဇာက ...

“ဒီလိုလေ ... ကျွန်တော်တောင် ကော်ဖီမစ်ကို နို့ထည့်တဲ့ကိစ္စ ပတ်သက်ပြီး ပျိုပင်ကို ပြောဖူးတာ မှတ်မိလား၊ အဲလိုစကားအဆန်းတွေက ထွန်းသိန်းဆီက ကူးတာလေ၊ အဲဒီနေ့ကလည်း ...”

ထိုသို့အစချီကာ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်၏ ‘မိတ်လိုက်’ ဟူသော စကားကို ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။

ရှင် ပြင်ဆင်တိုင်း ကျွန်မက 'ယောက်ျားလေးဆန်ဆန်နေတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဟာ မိန်းကလေးပါပဲ။ ခုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြတ်သွားတဲ့ ယောက်ျားကို တချို့မိန်းကလေးတွေလိုတော့ မျက်ရည်ခံထိုးပြီး သွားမမေး ချင်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း မသိတာပေါ့၊ တစ်ဖက်စိတ်ကလည်း ခံပြင်းနေမိတယ်''

“ဟုတ်မှာပါ၊ ပျိုးပင်မှာက ယောက်ျားလေးဆန်ဆန်တဲ့စိတ် နည်းနည်း ရှိနေတာကိုး”

“ဒါပေမဲ့ ... ယောက်ျားရှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲဒါကြောင့် ရည်းစားထားခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ပျိုးပင်က ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် ပွင့်လင်းရဲတင်း တာကလွဲရင် မိန်းကလေးအစစ်မှန် ကျွန်တော် သိတာပေါ့”

ပြောရင်း ဩဇာက ရယ်လိုက်သဖြင့် ပျိုးပင်က မျက်စောင်းထိုး ကာ ...

“ရှင်နော်၊ ဩဇာ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ”
အရယ်ရပ်ရင်း ဩဇာက ...

“သဘောကျလို့ပါ၊ ပျိုးပင်က မျက်စောင်းတော့ ကောင်းကောင်း ထိုးတတ်သားပဲ”

“လက်သီးလည်း ထိုးတတ်တယ်နော်”
ပြောရင်း လက်သီးလေးဆုပ်ပြလာသေးသည်။

ဩဇာ ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲ ... တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ဗျ၊ မင်းခိုင်ဟာ

ရှင် ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် နေတာထိုင်တာကိုများ မကြိုက်တာများ ဘာဟင်”

ပျိုးပင် ခပ်တွေတွေဖြစ်သွားရင်းက ...

“ဟင့်အင်း ... အဲလိုတော့ တစ်ခါမှမပြောဖူးဘူး၊ ပြောခဲ့ရင် ပြင် နိုင်သလောက် ပြင်မှာပေါ့၊ သူနဲ့တောင် အသုံးအနှုန်းကို နင်နဲ့ငါနဲ့ပဲ ပြော ဘာ”

ဩဇာက စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ... ကျွန်တော်နဲ့လည်း အဲလိုပဲ ပြောလေ၊ အဲ ... တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်၊ ပျိုးပင် စကားပြောရတာ တင်းကျပ်မနေဘဲ ချွတ်လပ်အောင်ပါ”

စကားအဆုံးမှာ ပျိုးပင်က ခွီးခနဲရယ်လိုက်ရင်း ...

“အေး ... အဲဒါကောင်းတယ်၊ အဲဆို နင့်ကို ငါမေးပြီနော်၊ နင့်ကို ဘာ သက်စုက ဘာကြောင့် ဖြတ်သွားတယ်လို့ထင်လဲ ဩဇာ”

ပျိုးပင်က ချက်ချင်းဆိုသလို နင် ငါတွေ သုံး၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလာသဖြင့် ဩဇာလည်း ရှိန်မနေတော့ဘဲ ...

“အတိအကျကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ငါကတော့ နည်းနည်းသိတယ်၊ နင်လည်း သိတဲ့အတိုင်းပေါ့ဟာ၊ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ သူချိန်းရင် နောက်ကျတတ်တာတို့၊ နေရာလွဲတာတို့၊ ပြီးတော့ ... သူ့မွေးနေ့ကို မေ့ နားတတ်၊ ဘာတို့ပေါ့ဟာ၊ အဲ .. ငါ့ကားကိုလည်း ကားစုတ်ကြီးဆိုပြီး ခြေက ရှာချင်သေးတာ၊ သမီးချင်းစားကြား သာမန်စိတ်ကောက်တတ်တဲ့ ချွတ်တွေပါပဲ၊ ဘာအချက်ကို အဓိကထားပြီး ဖြတ်သွားလဲဆိုတာတော့

ငါလည်း တွေးမရဘူး ပျိုပီပီ”

ပျိုပီပီ တစ်ချက်ငြိမ်သွားသည်။ ဘာမှတ်ချက်မှတော့မပေး။ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရ၏။ ပြီးမှ ...

“ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် ဩဇာ၊ လောလောဆယ် ငါတို့ ဒီလို ဆွေးနွေးနေတာထက်စာရင် သူတို့ ဖြတ်သွားတဲ့အဓိကအချက်တွေကို သိအောင် စုံစမ်းတာက ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ပြီးမှ အဲဒီအချက်တွေကို ငါတို့ လက်ခံနိုင်လား၊ လက်မခံနိုင်ဘူးလားဆိုတာကို သုံးသပ်ပြီး တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ မသိဘူး”

“ဥပမာကွာ ... ကိုယ့်ဘက်က တကယ်ကြီး မှားနေတယ်ဆိုရင်တော့ တောင်းပန်လိုက်မယ်၊ ကျန်တာက သူတို့အပိုင်းပေါ့၊ မမှားဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့လမ်း ငါပဲ ဆက်လျှောက်ရုံပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဩဇာက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ရင်း ...

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ စုံစမ်းဖို့ဆိုတာက”

စကားဖြတ်ထားလိုက်ချိန်မှာပဲ ပျိုပီပီက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ရင်း ...

“ငါ အကြံပြု ဩဇာ ... နင်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ မင်းဆိုင်ဘက်ကို စုံစမ်းပေး၊ ငါကတော့ သက်စုဆီမှာ စုံစမ်းပေးမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

မိန်းမဉာဏ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား မသိချေ။ လျှပ်တစ်ပြက်၊ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ထွက်လာသော ပျိုပီပီ၏အကြံက အတော်လေးကောင်း

နေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ... ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း

ငါတို့ စုံစမ်းကြတာပေါ့၊ ပြီးမှ ပြန်ဆုံမယ်လေ”

“ခဏလေး ... နင် မင်းခိုင်ကို မမြင်ဘူးပဲ ဘယ်လိုစုံစမ်းမလဲ၊

ဒါ ဓာတ်ပုံပြမယ်၊ နင်လည်း သက်စုရဲ့ဓာတ်ပုံကိုပြ၊ ရှိတယ်မလား”

“ရှိပါတယ်”

ကိုယ်စီ ဖုန်းဖွင့်ကာ ဓာတ်ပုံတွေ ပြလိုက်ကြသည်။ မင်းခိုင်၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဒီလဒ် ငါ့လောက်တောင် မသားနားဟု ဩဇာက တွေးချိတ်မိသေး၏။ ယောက်ျားတွေများ ...။

“နင်လည်း သက်စုကို မှတ်မိပြီနော်”

စကားအဆုံးမှာ ပျိုပီပီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဒါဆိုလည်း သွားရအောင်ကွာ၊ စားထားတာတွေ နင် ရှင်းလိုက်

တာ”

“အင်”

“မအင်နဲ့လေ၊ ပထမတစ်ခါ နင်နဲ့ဆုံတုန်းက ငါ ရှင်းထားတယ်၊

မှတ်မိဘူးလား”

ခေါင်းတချဉ်းချဉ်းကုတ်လိုက်ရင်း ဩဇာက ...

“မှတ်မိပါတယ်ဟာ၊ ငါ ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“နောက်တစ်ကြိမ်ဆို ငါ တစ်လှည့်ရှင်းမှာပါ ... ဟုတ်ပြီလား”

ဘယ်လိုဟာမလေးလည်း မသိပါချေ။ သူ့ရည်းစား ငြိုငြင်သည့်

အချက်တွေထဲမှာ ထိုအချက်တွေလည်း ပါလားမသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... သြဇာက ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ပျိုးပင် ခုဆို နင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပြီနော်”

ပျိုးပင် တစ်ချက်တွေသွားပြီးမှ ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ကာ ...

“သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ပါတနာလို့သုံးရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ် သြဇာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်ပြောခဲ့သလို ငါတို့နှစ်ယောက်က အကျိုးတူပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြတာလေ”

“ပြီးရောဟာ၊ ဒါနဲ့ ... နီလာကျော်နဲ့တွေ့ရင် ထွန်းသိန်းကိစ္စ ရှင်းပြပေးလိုက်ဦးနော်”

ထိုစကားကြောင့် ပျိုးပင်က ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ...

“အေးပါ ... ငါ ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်၊ လက်ခံတာ၊ လက်မခံတာတော့ နီလာအပိုင်းပဲ”

“အသေအချာလေးတော့ ရှင်းပြပေးလိုက်ပါဟာ၊ တော်ကြာ ဟိုကောင် သူ့ကိုယ်သူ လူယုတ်မာလို့ သတ်မှတ်ပြီး သတ်သေသွားမှာနဲ့လို့”

ပျိုးပင်က မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ရယ်သည်။ ပျိုးပင်နှင့် ပို၍ ရင်းနှီးမှုရခဲ့လို့လား မပြောတတ်။ နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲချိန်မှာတော့ သြဇာ၏စိတ်တွေက ပေါ့ပါးသွက်လက်ကြည်လင်နေသည်က အမှန်ပင် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ငွေ့ရည်ဖွဲ့မိုးတိမ်တွေ မရှိဘဲ ပြာလွင်ကြည်စင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၁)

ရွယ်တူယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဆီသို့ သွားကာ ခုလိုမေးရမည် အစဉ်သည် သိပ်တော့ပုံစံမကျလှ။ စိတ်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်နေမိသည်။ ... မင်းခိုင်ဆိုသောကောင်၏စိတ်ဓာတ်က ဘယ်လိုမှန်းလည်းမသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်တော့ လုပ်ရပေမည်။

သို့နှင့် ...

သင်တန်းဝင်းအတွင်း မင်းခိုင်ရှိတတ်သောနေရာကို ပျိုးပင်ဆီ ခြောက်မေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းတွေကိုပင် အဖော်မခေါ်လာခဲ့။ တော်ကြာ မင်းခိုင်ဆိုသည့် တိဏ်းပင်ကို တစ်စုံတစ်ခု ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောလိုက်လျှင် ပျိုးပင် သိက္ခာကျမှာ မြင်ရင် အသိမပေးဘဲ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နေရာသိထားသဖြင့် ရောက်သွားပါသည်။ ရောက်သွားတော့လည်း ထိုထိကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဒင်းက သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကင်ဘင်းထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ပြီး... မင်းခိုင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရည်းစား နှင့် ပြတ်ထားသဖြင့် ဂူဂူဝိုင်ဝိုင်ဖြစ်နေသောပုံမဟုတ်။ တဟီးဟီး တဟား တား ရယ်ကာ သူ့ကောင်တွေနှင့် စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲ ခပ်ချဉ်ချဉ်တော့ ဖြစ်သွား၏။ ဩဇာလည်း ထိုဝိုင်းသို့သွားကာ ခုံလွတ်တစ်ခု တွင် ခပ်တည်တည် ဝင်းထိုင်လိုက်ရင်း မင်းခိုင်ကိုကြည့်၍ ...

“မင်းခိုင်... မင်းနဲ့ငါ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောလို့ရမလား”
အရယ်ရယ်ကာ မင်းခိုင်က ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်လာသည်။
ပြီးမှ ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်လျက် ...

“ပြောကြည့်လေ၊ ဒါပေမဲ့... မင်းနဲ့ငါတော့ မသိဘူးထင်တယ်”
ဩဇာက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“မသိပါဘူး၊ ခုမှ ဆုံဖူးတာပါ”
“ဒါဆို... မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ဘာကိစ္စရှိမှာလဲ၊ ပြောစရာဆိုတာက”
“ပျိုးပင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စပါ”

ဒဲပဲ ပြောချလိုက်သည်။ ငတ်မျက်နှာက ခပ်မူန့်မူန့်ဖြစ်သွား၏။
ချက်ချင်းဆိုသလို မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဪ... ဘောမပြားတပြားကောင်မလေးလား၊ သူနဲ့ငါက ပြတ်သွားပြီကွ၊ ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူး”

ပြောလာသည့်စကားအသုံးအနှုန်းကြောင့် စိတ်ထဲ ဖျဉ်းခနဲဖြစ်သွား ရ၏။ သို့သော် စိတ်ကို ဖြေလျော့ချလိုက်ပြီး ...

“မင်းနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ ခု ငါလာမေး ဘာကလည်း မင်းဘက်က ပျိုးပင်ကို ဘာကြောင့်ဖြတ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ လာမေးတာ”

“မင်းအတွက် အဲဒီကိစ္စက အရေးကြီးလို့လား”

“သူ့အတွက်တော့ အရေးကြီးတယ်”

မင်းခိုင်က သူ့ဘော်ဒါတွေကို ကြည့်လိုက်ပြီး ထပ်ရယ်... ြ။
“မင်းနဲ့အဆင့်မှ ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်လာ၏။

ပြီးမှ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ဩဇာဘက် ပြန်မျက်နှာမူလိုက်
တာ... ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ သူ့ကိုပဲ သွားမေးပေါ့ကွာ
... ငါက ...”

လက်ကာပြလိုက်ရင်း ဩဇာက ...

“ငါက မင်းဆီကပဲ သိချင်တာ မင်းခိုင်”

ရုပ်တည်၊ အသံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၍ မင်းခိုင်မျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်
လာသည်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီးမှ ဩဇာကိုကြည့်လိုက်ရင်း...

“မင်းပုံစံကြည့်ရတာ ပျိုးပင်နဲ့ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ပုံပဲ၊ အဲဒါ
ဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ အကြံကောင်းပေးလိုက်မယ်၊ နောက်စော်တစ်ပွေ

... ဖန်လိုက်ပါကွာ၊ မင်း... သူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်လည်း တစ်တို့မှ တို့လို့
... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ မင်းခိုင်”

“အဲကောင်မလေးက ဂရီဂျေဂျေပါကွာ၊ ယောက်ျားဆန်ဆန်

လေးဆိုတော့ ငါလည်း ဗွင့်ပွင့်လင်းလင်းလေးရှိမှာပဲဆိုပြီး ဖန်လိုက်တာ ငါ ထင်တာနဲ့ တခြားစီပဲကွ၊ ရည်းစားသက်တမ်း ခုနစ်လမှာ ငါ ပါးတစ် ကြိမ်ပဲ နမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါတောင် အတင်းကြီးနမ်းလို့ရတာ၊ ကျန်တာတွေ ကတော့ ဝေးလာဝေးပဲ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါတို့က ခေတ်လူငယ်တွေလေး သမီးရည်းစားအချင်းချင်း တစ်ခါတလေ အတူနေ ...”

“တော်တော့ မင်းခိုင်၊ မင်း ဘာကြောင့် ပျိုးပင်ကို ဆက်မတွဲ ချင်တာလဲ၊ ဘာလို့ဖြတ်လိုက်တာလဲဆိုတာ ငါသိသွားပြီ၊ မင်းက မင်းရဲ့ အလိုမပြည့်လို့ ဖြတ်လိုက်တာကိုး၊ ငါပြောပြမယ်၊ ဒီခေတ် လူ့အဖွဲ့အစည်း ဟာ ပွင့်လင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ပျိုးပင်ဟာ မင်းထင်ထားတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းအနေနဲ့ sex ကိစ္စကို တခြားနေရာမှာ ဖြည့်ဆည်းလို့ ရပါတယ်၊ အများကြီးပါ၊ တကယ်ဆို ပျိုးပင်လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်ရတာကို မင်းက ဂုဏ်ယူရမှာ၊ ပိုတန်ဖိုးထားရမှာ၊ ခုတော့ ပျိုးပင်မဟုတ် မင်း ဘာကြောင့်ဖြတ်လိုက်မှန်းတောင်မသိဘူး”

“ဒါကတော့ သူ့ဟာသူ မမြင်ခဲ့တာကိုးကွ၊ အလွန်ဆုံး ရုပ်ရှင်အတိုင်း ကြည့်ဖို့လောက်ပဲရတဲ့ စော်မျိုး ငါ ဆက်မတွဲချင်တော့ဘူး”

ဩဇာ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ မင်းခိုင်ကို စေ့စေ့စူးစူးကြည့်လျက် ...

“မင်း ... လူယုတ်မာပဲ မင်းခိုင်”

“ဘာကွ”

မင်းခိုင် ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကာ သူ့လည်ပင်းမှအင်္ကျီစကို လာကိုင် သည်။ ဩဇာ အသက်ဝဝရှုရင်း သွေးအေးစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ လေး

လောဆယ်အထိ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှမလှုပ်ရှားသေး။

ထိုစဉ် မင်းခိုင်သူငယ်ချင်းတွေက မင်းခိုင်ကို အတင်းဆွဲကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... စိတ်လျော့ပါကွာ၊ ခုက သင်တန်းဝင်းထဲမှာနေနဲ့၊ သောက်ပြဿနာတွေ ကြီးကုန်လိမ့်မယ်”

မင်းခိုင် ရှူခနဲ နာမူတ်ရင်း အင်္ကျီစကို လွှတ်လိုက်သည်။ ဩဇာ က ထရပ်ကာ မင်းခိုင်ဆွဲခဲ့သည့်အင်္ကျီစကို လက်ဖျားလေးဖြင့် ခတ်ကာ ခါလိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပဲ မင်းခိုင်၊ ခုလို မင်းဆီက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိရတာကို ငါ မင်းအပေါ် သုံးခဲ့တဲ့ နာမ်စားကို မင်းအနေနဲ့ မတန်ဘူးထင်ရင် ကြိုက် တဲ့နေရာမှာ ကြိုက်သလို လာရှင်းလို့ရတယ်”

စကားအဆုံးမှာ မင်းခိုင်က မျက်ထောင့်နီနီနှင့် ပြန်ကြည့်လျက်

“အေး ... တစ်ချိန်ကျရင် မင်းကိုလည်း တခြားတစ်ယောက်က အဲလိုခေါ်ဦးမှာပါ၊ ခုတော့ မင်း ဘောပြားအနားမှာပဲ အနံ့ရှူနေလိုက်ဦးကွ ... ဟား ဟား”

ဩဇာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မင်းခိုင်၏စိတ် ဓာတ်ကို ရွံမိသော်လည်း ပျိုးပင်သည် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးဆိုတာ သိ လိုက်ရ၍ စိတ်ထဲကျိတ်ကာ ဝမ်းသာမိသေးသည်။

သို့သော် ... ခုလောလောဆယ် ခက်နေတာက ပျိုးပင်ကို ဘယ်လိုဘယ်စကားမျိုး ပြန်ပြောရမလဲဆိုသည့်ကိစ္စ။

ဩဇာ လေပူကြီးကိုပဲ မှုတ်ချလိုက်မိတော့၏။

သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“နင့်က သူ့အပေါ် ဂရုစိုက်ဘူး၊ အလေးမထားဘူးတဲ့”

“တန်ဖိုးမထားဘူးလို့ကော ပြောလိုက်သေးလား”

ဩဇာက ဖြတ်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပျိုးပင်က ခေါင်းခါလျက် ...

“ဟေ့အေး ... အဲလိုတော့ မပြောဘူး၊ ပြီးတော့ ... နင့်ကိုယ်နင့် ဖြန်မြင်ဦး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ချစ်တတ်ဖို့ သင်လိုက်ဦးတဲ့၊ ဒါပဲ ခြာလိုက်တာ”

ပြီးရောပေါ့ ... ဆိုပြီး ဩဇာ တွေးလိုက်မိသည်။ ပျိုးပင်မမေးခင် နာပဲ ဩဇာက ...

“မင်းခိုင် ပြောတာကလည်း အဲဒီသဘောမျိုးပါပဲ”

“ဟာ ... တိတိကျကျ ပြောလေ”

“ဒီလိုဟာ ... နင် ယောက်ျားလေးအရမ်းဆန်နေတာကို မပြော သေးပေ သူ့စိတ်ထဲက မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ နင့်ကို ဒီထက် ပျော့ပျော့ပျောင်း ပျောင်းလေး နေစေချင်တာတဲ့၊ နင့်ပုံစံက ရည်းစားထားပြီး ဘာမှမပြောင်း ထဲလာတော့ သူ့ဘက်က သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးပေါ့ဟာ၊ ပြီးတော့ ... နင့် ခုလို သက်စုပြောလိုက်သလိုပဲ နင် ရည်းစားထားမယ်ဆိုရင် တခြားရည်းစား ခုတို့ သူငယ်ချင်းတွေကို မေးလိုက်ဦးတဲ့၊ သူ့အပေါ် နင် ဂရုစိုက်စေချင်လို့ ပြောမှာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ပျိုးပင်ပုံစံလေးက သူနဲ့နှုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ... သူ့ဟာသူ ရေရွတ်သလို ...

အခန်း (၁၂)

“ဘယ်လိုလဲ ဩဇာ၊ နင် မင်းခိုင်ဆီက ဘာသိခဲ့ရလဲ”

ပြန်ဆုံသည့်အခါ ပျိုးပင်က မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ အငမ်းမရ သိချင်သောပုံစံနှင့် မျှော်လင့်တကြီး မေးပုံမျိုးတော့မဟုတ်။ ပုံမှန်အနေ အထားဖြင့် မေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဩဇာက ကြိုတင်စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း ခပ်ဟဟရယ်လျက် “နင်ပဲ အရင်ပြောပါ၊ လေဒီဖတ်စ်ပေါ့”

“နင့်သက်စုက တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲဟ၊ နည်းနည်းတော့ ဝဲ များတယ်၊ ဒါကလည်း ငါ့ဆိုင်က မြင်တာဖြစ်မှာပါ၊ ငါ သိခဲ့ရတာက တော့ ...”

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ရင်း ဩဇာကို ပြုံးထွေထွေ ကြည့်လိုက်

“အဲ့ကောင် မင်းခိုင်ကလည်း သူနဲ့ငါ ရည်းစားစဖြစ်ကတည်းက ငါ နေတတ်သလို နေမယ်ဆိုတာကို သူပဲ သဘောတူခဲ့ပြီးတော့၊ ခုမှ လာလီနေတယ်၊ ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပါဘူး၊ သြဇာရယ်၊ အိန္ဒြ... နင့်ရည်းစား သက်စုတုန်းကကော နင့်အပေါ် ဘယ်လိုနေလဲဟင်”
သြဇာက စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီလိုပါပဲ၊ ငါ့အပေါ် အထိုက်အလျောက်တော့ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ အပေမဲ့ ... သူ့ရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ခိုင်းတာက များတယ်ဟ၊ ဟိုကိုသွားပေး ငါ့ဦး၊ ဒါလေး ဝယ်ပေးပါဦး စသဖြင့်ပေါ့ဟာ”

“အဲဒါဆို ... ခု ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲဟင်”

ပျိုပင်အမေးကို သြဇာက ...

“ဟ ... ငါလည်း ချက်ချင်းကြီးတော့ ခေါင်းထဲက ဘယ်ထွက် မလဲ၊ အေးဆေးစဉ်းစားကြည့်မယ်လေ၊ နင်လည်း စဉ်းစားပေါ့”

“အေးပါ”

ပျိုပင်လေသံက ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို ဝေခွဲမရသောလေသံနဲ့ ဖြစ်သည်။

သြဇာက ရယ်လျက် ပျိုပင်ခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ကာ...

“နင်ကလည်း အဲလောက်စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ ငါ ... ဒီည အောင်စဉ်းစားလာခဲ့မယ်”

“ပြီးရော”

နာခေါင်းလေးရှုံ့ရင်း ပျိုပင်က ပြန်ပြောလာသည်။

သြဇာက ...

ချစ်သူသည် ကျွန်တော်၏အကျိုးတူစီးပွားဖက် ဖြစ်ပါသည်။ ၁၀၃

“ဪ... ဒါနဲ့ ထွန်းသိန်းကိစ္စ နီလာကျော်ကိုပြောပြီးပြီလား”

ပျိုပင် အာရုံပြောင်းသလိုဖြစ်ကာ ရယ်ကျဲကျဲပုံစံလေးနှင့် ...

“ပြောပြီးပါပြီ၊ အဟီး... မနက်ဖြန် ဆုံနေကျ ကင်တင်းကို နင့်

ချယ်ချင်းတွေ ခေါ်လာခဲ့၊ ငါလည်း နီလာကျော်ကို ခေါ်လာခဲ့မယ်”

“လက်နက်နဲ့ငြိမ်းချမ်းရေး လဲကြမယ်ပေါ့”

“ထင်တာပဲ၊ နီလာကတော့ ထွန်းသိန်းကို ပါးမရိုက်လောက်ပါ

နှစ်ယောက်သား ဘာရယ်မဟုတ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မိကြသည်။

ထိုစဉ် ပျိုပင်က ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ငါ သွားတော့မယ် သြဇာ၊ ဟိုကိစ္စ ဒီညရအောင် စဉ်းစားလာခဲ့

ဪ... ဒါနဲ့ စားထားတာတွေ ဒီနေ့ ငါ ရှင်းခဲ့လိုက်မယ်”

ပျိုပင် ကင်တင်းထဲမှ ထွက်သွားတာကို ကြည့်ရင်း ပေါ့ပါးနေ

စိတ်က ရင်ထဲ ပြိုကျကာ တဖြည်းဖြည်း လေးလံလာသည်။

ဒါသည် ပျိုပင် မခံစားရအောင် ရည်ရွယ်ပြီး သုံးလိုက်သော

အမြဲဖြူများကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

အပြင်ဘက်တွင် ကုန်သည်လေ မဟုတ်သော လေပူတို့က မျောစီး ချိတ်နေပါသည်။

လူအဖွဲ့အစည်းနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ
အတူတကွ တိုးတက်လာတာပါ။

အခန်း (၁၃)

“နီလာ ... နင်ပဲ ထွန်းသိန်းအပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးပြေသွားပြီဆို၊
ခြောက်လေး ခွင့်လွှတ်တယ်လို့”

ပျိုးပင်က ဘေးမှ နီလာကျော်အား တံတောင်နှင့် တွတ်ကာ
ခြောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နီလာကျော်မျက်နှာက ခုထိ ယောင်ယောင်လေး
ချန်နေဆဲ။ ထို့အတူ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်မှာလည်း ခွေအကြီး
ချင်းနင်းခံထားရသလို တံအီအီဖြင့် ဘာမှမပြောနိုင် မဆိုနိုင်ဖြစ်နေဆဲ။

ဩဇာက ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်ကို ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ဘေးတိုက်
ချွန်လိုက်ရင်း ...

“မင်းကလည်း ထပ်မတောင်းပန်ဘဲ ဘာကိုစိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“စားချင်လို့”

“ဘာ”

နီလာကျော်အသံက ဟိန်းထွက်လာ၍ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက် မျက်နှာ အပျက်ပျက်အယွင်းယွင်း ဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဟာ ... ဆောရီး၊ နီလာကို စားချင်တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

ပြောမှပဲ ပိုဆိုးလေပြီ။

“တောက်! ... နင်နော်”

ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ကာ နီလာကျော် ထရပ်လိုက်သည်။ အားလုံးလည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိ။

ထိုစဉ် ထွန်းသိန်း (ခေါ်) နီလာကျော်က ငိုသံကြီးနှင့် ...

“နင်လုပ်ချင်သလိုလုပ်တော့ နီလာရယ်၊ ငါက သြဇာ သတိပေးတဲ့အချိန်မှာ ဗိုက်ဆာလို့ ဘာစားရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး တွေးနေတာဟာ ခုတော့ ...”

အသံက ဆို့နှင့်တိမ်ဝင်သွားသည်။ မျက်ရည်တွေပင် ရစ်ဝိုင်းကာ မျက်နှာပေါ်သို့ စီးဆင်းကျလာလေပြီ။ တစ်ဝိုင်းလုံးလည်း ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြ၏။

နေမျိုးက ဝင်၍ ...

“ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ နီလာရယ်၊ ဒီကောင်မှာ စကားအရာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြဲ လွဲချော်နေတာ ခု သိပြီမလား”

ပျိုးပင်ကလည်း ...

“ကဲ ... ထိုင်ပါ နီလာရယ်၊ ဟိုက ဒီလောက် တောင်းပန်နေတာ

“ဟို”

အားလုံးဝိုင်းပြောကြသဖြင့် နီလာကျော်လည်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်၏အငိုမျက်လုံး အမဲမျက်နှာကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ။ အသံပြတ်ဖြင့် ...

“နင့်ကို ငါ ခွင့်လွှတ်တယ် ထွန်းသိန်း”

“ဟာ”

အားလုံးပဲ အံ့သြကုန်ကြသည်။ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်မှာမူ ဆို့ခွယ်ရာ မရှိတော့။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး လငပုတ်ဖမ်းခြင်းမှ လွတ်ကင်းလာသော လမင်းကြီးကဲ့သို့ ဝင်းပသွားပြီး ခုမှပဲ အငိုမျက်လုံး အပြုံးမျက်နှာ စစ်စစ် ဖြစ်တော့၏။

“ဝမ်း ... ဝမ်းသာလိုက်တာ နီလာရယ်”

ထိုစဉ် ဘေးမှရဲနိုင်က ...

“ဝမ်းသာရင်လည်း မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ဦး၊ ပြိတ္တာတို့ မျက်ရည် မြေပေါ်မကျကောင်းဘူးကွ”

စကားအဆုံးမှာ နေမျိုးကလည်း ဆွမ်းကြီးဝင်လောင်းသည်။

“ဟုတ်ပ၊ ဓားပြရုပ်နဲ့ အခြောက်လုပ်ချင်နေသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါ ဆွဲထိုးတော့မှာနော်၊ မင်းတို့ပါးစပ်တွေ ခြစ်ထားကြတော့”

ထုံးစံအတိုင်း သြဇာကပဲ ကြားဝင်ရတော့သည်။

“ကဲပါကွာ ... ထွန်းသိန်းကို မစကြပါနဲ့၊ သူမှာ ခုမှ ပျော်ရတဲ့ အသံတယ်၊ ကဲ နီလာ ... ပြေလည်သွားပြီဆိုတော့ ငြိမ်းချမ်းရေး အထိမ်း

အမှတ်အနေနဲ့ နင်နဲ့ထွန်းသိန်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြတော့”

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်သည် အလွန်လျင်မြန်သည်။ ကျွဲတစ်ကောင်၏အဟုန်ဖြင့် ထကာ နီလာကျော်ဆီ လက်ဆွဲတန်းပေးလိုက်၏။ နီလာကျော်တစ်ယောက် မျက်နှာလေးရဲကာ ခေါင်းတွင်တွင် ခါရမ်းလိုက်ရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... မဆွဲချင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကျန်တဲ့ဟာ ဆွဲမယ်လေ”

မထင်မှတ်ထားသော ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်၏စကားကြောင့် အားလုံးမှာ ဟင်ခနဲ ... ဟာခနဲ။ သို့သော် ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က လည်သည်။ စကားမှားသွားမှန်း သိသိချင်းပဲ အမြန်ပြင်ပြောလိုက်၏။

“ဟိုလေ ... တခြားဟာဆိုတာက ဘိုကျားသေနတ် ဆွဲမလားလို့ မေးတာ”

“သေလိုက်ပါလား”

ထိုစကားကိုတော့ နီလာကျော်က မျက်စောင်းထိုးကာ ပြုံးစိမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးပဲ လက်ခုပ်တွေ ဝိုင်းတီးကြတော့၏။
ဩဇာက ...

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မုန်းနေကြမယ်ဆိုရင် လူ့အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ ပိုပြီးကျဉ်းမြောင်းလာမှာကွ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ တိုးတက်လာရင် လူ့အဖွဲ့အစည်းလည်း လိုက်ပြီး တိုးတက်လာတာပဲလေ၊ ခုပဲကြည့်သေး ... ငါတို့တွေကြားထဲမှာ ဘာအာဇာနည်မှ မရှိတော့ ပျော်ရွှင်စရာ လူ့အဖွဲ့အစည်းလေးလည်း ဖြစ်လာတာပေါ့၊ ဒီလိုပဲကွ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ချစ်ခြင်း

မေတ္တာဆိုတာ အတူတကွ တိုးတက်လာတတ်တာ မင်းတို့ မြင်ပြီမဟုတ်ဘူး”

“အလဲ့ ... နင်က ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ဩဇာ၊ ဒီလို ဒဿနတွေလည်း ပြောတတ်သေးပဲ”

ပျိုးပင်က အထင်ကြီးဟန်လေးနှင့် ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဩဇာက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ကော်လံထောင်ပြလိုက်၏။

အားလုံးပဲ စားကြသောက်ကြ စကားတွေ ပြောကြပြီး ကင်တင်း နဲ့ ပြန်ရန် ထကြတော့ ပျိုးပင်က အနားလာကာ ကပ်မေးသည်။

“ဩဇာ ... ငါတို့ကိစ္စ စဉ်းစားလို့ရပြီလား”
ဩဇာက သူငယ်ချင်းတွေကို ဝေကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီကောင်တွေရေမှာ ဒီနေ့ ဘယ်လိုပြောလို့ဖြစ်မလဲ၊ မနက်ဖြန်လည်း ကျောင်းပိတ်တယ်ဆိုတော့”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ပျိုးပင်က ဖြတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်ချင်လည်း မနက်ဖြန် တစ်နေရာမှာ ချိန်းလိုက်၊ ငါ လာခဲ့မယ်”
တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ဩဇာက ...

“ဒါဆိုလည်း မျှော်စင်ကျွန်းထဲက () ဆိုင်ကို နေ့လယ် ဆယ်တစ်နာရီလောက် လာခဲ့ဟာ ... ငါ စောင့်နေမယ်”

“ပြီးရော ... ငါ လာခဲ့မယ်၊ နင်သာ နင့်ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတုန်းက ချိန်းမနေနဲ့”

“အေးပါ ... နင်က ငါ့ရည်းစားမှမဟုတ်တာ၊ မမေ့ပါဘူး”

၁၂ ခုခါးရိုး

ထိုစဉ် ပျိုးပင်ထိုးလိုက်သော မျက်စောင်းလေးက သြဇာ၏ဘယ်
ဘက်ရင်အုံ့နားဆီ ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်သွားလေသည်။

မိုးအုံ့ပြီး မိုးမရွာသဖြင့် ဒီနေ့အဖို့ ရာသီဥတုသည် အေးမြလင်း
နေပါသည်။

အခန်း (၁၄)

ကန်ပြောင်အဝင်သို့ ပွင့်လင်းနေပြည်က ဖွဖွလေး ရိုက်ထိုးနေသည်။
ကြာသေးခင်ကမှ မိုးရွာထားလို့လားမသိ။ ကန်စပ်ရှိ မြက်ပင်ဖျားလေး
တွေပေါ်၌ မိုးရေစက်တို့က မညီမညာ ခိုသီးနေကြ၏။ ကျရောက်နေသော
နေရောင်ကြောင့် မိုးရေစက်ကလေးတွေသည် လေတစ်ချက် သုတ်လိုက်
သိုင်း စိန်ပွင့်လေးတွေ ကြွေဆင်းသွားသကဲ့သို့ လက်ခနဲ လက်ခနဲ မြင်နေ
ရသည်။

ပိုက်ဆံပေးကာ ဝယ်၍မရသော သဘာဝပန်းချီကားကို ငေးရဲ
ကြည်ကာ သူ့စိတ်အလျင်သည် ငြိမ်းအေးနေသည်။

ထိုစဉ် ...

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား သြဇာ၊ ငါ မိုးတိတ်အောင် စောင့်

နေတာနဲ့ အိမ်က ထွက်တာ နောက်ကျသွားတယ်”

အသံလာရာဆီသို့ သြဇာ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ စိတ်ထဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ကာ ငေးကြည့်နေမိသေးသည်။ သင်တန်းပိတ်ရက်ကြောင့်လား၊ ဒါမှ တော့တံ တခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုခုကြောင့်လားတော့ မသိ။ အဖြူရောင် ဝါဝန်လေး ဝတ်လာသော ပျိုးပင်သည် ထူးထူးခြားခြားလေး လှနေသည်။ ကိုယ်ကပဲ ဒီလိုပုံစံနှင့် မမြင်ဘူးလို့လားတော့ မပြောတတ်ချေ။

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုများ မမြင် ဖူးတာ ကျနေတာပဲ”

ထိုအခါမှ သတိဝင်ကာ သြဇာက ဟီးခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ကို ဒီလိုအဝတ်အစားနဲ့ မမြင်ဖူးလို့ အံ့သြပြီး ကြည့်နေမိတာပါ”

ရှက်တက်တက်ဖြစ်သွားသော မျက်နှာလေးကို ပြင်လိုက်ရင်း ပျိုးပင်က ...

“နင်ကလည်း ... နင်နဲ့ငါက သိတာမကြာသေးလို့ပါ၊ ငါက အချိန် တိုင်း ဘောင်းဘီတွေပဲ ဝတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ စိတ်လို့ လက်ရရှိရင် ဂါဝန်တွေ၊ လုံချည်တွေလည်း ဝတ်ပါတယ်ဟ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း နင်က ကြည့်ကောင်း သားပဲ”

သြဇာအပြောကြောင့် ပျိုးပင်က မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက်စုကာ ...

“အောင်မာ ... နင်ပြောပုံက ငါက ဘောင်းဘီနဲ့ဆို တော်တော် ကြည့်ရဆိုးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင်က ဘာဝတ်ဝတ် လှပါတယ်၊ လာလေ ထိုင်၊ ဘာစားမလ”

ပျိုးပင်က မျက်ခုံးလေး ပင့်လိုက်ကာ ...

“ဪ ... အေး ... ဒီနေ့က နင်ကျွေးရမယ့်အလှည့်ပဲ၊ စားပေး ရမှာပေါ့ ... အဟီး”

ရေကန်စပ်နားက ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်နေသည်မို့ ပိတ်တာလေး ထွန်းခေါ်ကာ စားစရာတွေ အရင်မှာလိုက်သည်။

စားသောက်နေရင်း ပျိုးပင်က ...

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ... နင် စဉ်းစားထားတယ်ဆိုတာက ဘာလဲ”

သြဇာက လေးနက်သောမျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ဒီလိုဟာ ... အဲ ... ငါ စဉ်းစားထားတာကို မပြောခင် စကား အရင် ကြိုခံထားမယ်နော်၊ ငါ စဉ်းစားလာတဲ့ အစီအစဉ်ဟာ နင့်အပေါ် အသုံးမဝင်ဘူးမဟုတ်ဘူး၊ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်လုံး အကျိုးရှိဖို့ သက်သက်ပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြော တော့”

ကန်ရေပြင်ဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်ရင်း သြဇာက ...

“နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပြတ်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားတွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ငါတို့ဘက်က လိုအပ်ချက်၊ အားနည်းချက်တွေ ရှိနေတယ်လို့ ငါမြင် တယ်၊ ဒီတော့ ... ခုလို နင်နဲ့ငါ အတူတူပြီး သွားလာနေချိန်တွင် နင်က လည်း ငါ့ကို နှင့်ရည်းစားတစ်ယောက်လို မြင်ပြီး ဘာလိုအပ်ချက် အားနည်း ချက် ရှိလဲဆိုတာ ကြည့်ပေး၊ ဝေဖန်၊ ငါ့ဘက်ကလည်း နင့်ကို ဝေဖန်ပေး

မယ်”

မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ထိုးရင်း ပျိုးပင်က ပြုံးစိစိ ပြောလာသည်။

“တော်တော် ကောင်းတဲ့အကြံပဲ၊ နင့်ဘက်က နစ်နာနေဦးမယ်

ဩဇာ”

“ဟာ... အဲလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကြံပြောထားတာပဲ၊ ငါ့အစီအစဉ်ကို နင် မကြိုက်ရင်လည်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါလည်း အကောင်းဆုံးဆိုပြီး စဉ်းစားမိတာပါ။ နင် စဉ်းစားမိတာရှိရင်လည်း ပြောလေ၊ ငါလုပ်မယ်”

မျက်နှာလေးတည်သွားရင်းက ပျိုးပင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းဆါသည်။ ပြီးမှ စဉ်းစားလိုက်တာ ...

“နင့်အစီအစဉ်က ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် နည်းနည်းခက်ခဲပေမယ့် ထိရောက်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါက မိန်းကလေးဆိုတော့ နှင့်ဆီက ကတိတော့ ယူထားရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုကတိမျိုးလဲ”

အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ပျိုးပင်က အတော်ပဲဟု ရေရွတ်ကာ သူ့အိတ်ကိုဖွင့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုအား ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထွက်လာတာက ခိုင်ယာရီဆန်ဆန် စာအုပ်လေးတစ်အုပ်၊ သို့သော် စာအုပ်ကို အလွယ်တကူ ဖွင့်လို့မရအောင် တစ်ဖက်ထိပ်တွင် သော့အိမ်လေးပါသေးသည်။ ထိုသော့အိမ်ရာမှာတော့ သော့တံသေးသေးလေးက နှစ်ချောင်း။

စာအုပ်ကို သော့ဖွင့်ကာ လှန်လိုက်ရင်း ပျိုးပင်က ဘောပင်ထုတ်ပေးကာ ...

“ရော့ ... အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ငါ ပြောတဲ့တိုင်း လိုက်ရော့”

ဘာမှန်းမသိသေးပေမယ့် ဩဇာ လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ လိုက်ရော့ရန် အသင့်အနေအထားရောက်တော့ ပျိုးပင်က ...

“ကဲ ... ရေးတော့၊ ကျွန်တော်ဩဇာ၏အကြံအစည်အတိုင်း ကျွန်တော်နှင့်ပျိုးပင်တို့သည် ဟန်ဆောင်ရည်းစားအဖြစ် တစ်ယောက်၏ လိုအပ်ချက်ကို တစ်ယောက်က ထောက်ပြရန် နှစ်ဦးသဘောတူပါသည်။ သို့သော် ဤကိစ္စသည် ဒီနှစ်ဦးမှလွဲ၍ အပြင်သို့ မပေါက်ကြားစေရ။ သူငယ်ချင်းများ၏ရှေ့တွင်လည်း အလွန်အကျွံ အမူအရာမပိုစေရ။ ဤကိစ္စသည် နှစ်ဦးစလုံး၏အကျိုးစီးပွားသက်သက်အတွက်သာ ဖြစ်စေရမည်။ အဲ... ခဏလေး”

ဩဇာ လိုက်ရေးမည်ကြံတော့ ...

“အဲဒါကို မရေးနဲ့လေ၊ ခဏလေးဆိုတာက ငါ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောတာ”

ရေးလက်စကို ရပ်ထားရပြန်သည်။

အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“ဆက်ရေးတော့၊ သတ်မှတ်ကာလသည် တစ်လတိတိဖြစ်သည်။ ထိုကာလအတွင်း ကျွန်တော် ဩဇာဘက်မှ ပျိုးပင်ကို မရိုးမသားစိတ်ဖြင့် ရည်းစားစကားမပြောဟု အာမခံပါသည်။ အထက်ပါအချက်အလက်များအတိုင်း လိုက်နာပါမည်ဟု ကတိလက်မှတ်လည်း ထိုးပါသည်။ ကဲ... ငြိမ့်ချ အောက်က နင့်လက်မှတ်ထိုးလိုက်တော့”

ပရုံးအသားတွန့်လိုက်ပြီးမှ ဩဇာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ပေး ... ငါလည်း လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်”

ဩဇာလက်မှတ်၏တစ်ဖက်တွင် ပျိုးပင်က သူ့လက်မှတ်ထိုးပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်ကာ သော့ခတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သော့တံလေးနှစ်ချောင်း ခု တစ်ချောင်းကိုဖြုတ်ကာ ဩဇာဆီ လှမ်းပေးရင်း ...

“ရော့ ... နင်လည်း သော့တစ်ချောင်း ယူထား”

ဩဇာက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“နင်ပဲ ယူထားလိုက်ပါ။ ငါ ယူထားလို့ကော ဘာထူးမှာလဲ၊ သော့ တစ်ချောင်းနဲ့ စာအုပ်က နင့်ဆီမှာပဲဥစ္စာ”

“ဟုတ်သားပဲ ... အဟီး”

ပြောရင်း ပျိုးပင်က လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ခက်တာပဲ၊ ဒီစာအုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပေးထားလို့ မရဘူး ဆိုတော့”

“လွယ်ပါတယ် ပျိုးပင်ရယ်၊ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း သိတဲ့ နေရာမှာ လုံခြုံအောင် သိမ်းထားလိုက်လေ”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

ဩဇာက မျက်ခုံးကို နှိမ့်ချည်ဖြင့်ချည်လုပ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဥပမာဟာ ... ဒီဆိုင်ရဲ့ကောင်တာမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး သွားအပ်ထားရင်ကော”

ပျိုးပင်က ခေါင်းခါသည်။

“မကောင်းပါဘူး၊ သူတို့က ဒီစာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကို သေသေ ချာချာ သိမ်းထားပေးပါ့မလား”

“ဒါဆိုရင်လည်း မသိတော့ဘူး ပျိုးပင်ရာ၊ မြေကြီးထဲသာ မြှုပ် ဘာဆိုတော့”

ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ မျက်ဝန်းလက်လက်ကလေးဖြင့် ကြည့်လာပြီး

“အေး ... အဲဒီအကြံအကောင်းဆုံးပဲ၊ ပလတ်စတစ်နဲ့ လုံအောင် ချတ်ပြီး ဒီကျွန်းထဲက တစ်နေရာမှာ မြှုပ်ထားခဲ့မယ်၊ လာ ... သွားစို့”

ချက်ချင်းပင် ထသွားမည့်ပုံစံဖြစ်နေသဖြင့် ဩဇာမှာ စားသောက် ဘေးတာတွေအတွက် ပိုက်ဆံအမြန်ရှင်းလိုက်ရသည်။

ထိုဆိုင်ကပဲ ကြပ်ကြပ်အိတ်သုံးအိတ်တောင်းကာ နှစ်ယောက်သား ချတ်လာခဲ့ကြသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ထိုစာအုပ်ကို ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ရမည်ကို မသိသေး။ သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံက ကလေးတွေ ကစား နိုင်ရာ ရှာသလိုဖြစ်နေသည်။

ဆိုင်ခန်းတွေမရှိသည့် ကျွန်းတစ်နေရာရောက်တော့ ပျိုးပင်က ဆီခွယ်ရွယ်အပင်တစ်ပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ...

“ရပြီ ... အဲဒီအပင်အောက်မှာ မြှုပ်မယ်”

“အဲ”

ဩဇာ ရေခွတ်သံကြောင့် ပျိုးပင်က လှည့်ကြည့်လာပြီး ...

“ဘာ ... အဲလဲ”

“မြှုပ်တာက ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်မှာလဲ တူးစရာ တူရွင်း တော ... လုံခြုံရေးတစ်ယောက်နဲ့တိုးရင် ကျိုင်က တက်ဦးမယ်”

“အံ့မယ် ... အဲဒါတွေကိုတော့ နင် စိစဉ်လေ၊ ဒီစာအုပ်ထဲက အတိုင်းဆိုရင် နင်က ငါ့ရဲ့ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သြဇာက လက်ကာပြန် ...

“သိပြီ ... သိပြီ ... ခဏလေး၊ အဲဒီကိစ္စတွေကို ငါ ရအောင် စိစဉ်မယ်၊ နင် ဒီက ခဏစောင့်နေ”

“မကြာနဲ့နော်”

အရေးထဲ ပျိုးပင်က အားငယ်နေသေးသည်။ မကြာပါဘူးဟု ပြောကာ သြဇာ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ပန်းခြံထဲရှိ အသိဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီ ပြေးကာ တူရွင်းငှားရသေးသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုဆိုင်မှာက တူရွင်းမနွဲ့ မတတ်သာသည့်အဆုံး အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ဓားမကြီးတစ်ချောင်း အောင် ငှားခဲ့လိုက်သည်။ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ပြန်ရောက်လာတော့ မတွေ့ ပျိုးပင်က စာအုပ်ကိုပင် ကြပ်ကြပ်အိတ်တွေနှင့် ထုတ်ပိုးပြီး နေလေပြီ။

“ကဲ ... ဒီနေရာမှာတူးတော့”

တူးသာ တူးရသည်။ ဓားမကြီးနှင့် တူးရသည်မှာ သိပ်စားသာတယ် သည်တော့ မဟုတ်ချေ။ ဒီကြားထဲ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေကို ကြည့်ရသေး သည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ချွေးဒီးဒီးကျအောင် တူးလိုက်တော့ စာအုပ် မြုပ်လို့ရနိုင်သည့် ကျင်းတစ်ကျင်းဖြစ်လာသည်။ ထိုနောက် စာအုပ်ကို သေချာစွာ ထည့်မြှုပ်၍ အပေါ်က မသိသာအောင် မြက်ပင်တွေ ဖုံးလိုက်၏။ ကိစ္စပြီးသွားတော့ ပျိုးပင်က ချွေးသုတ်ရန် သူ့အိတ်ထဲမှ ယထာရံ ထုတ်ပေးရင်း ...

“သြဇာ ရော ... ပဝါက အသစ်ကြီးနော်”

“ဟင် ... ငါက အသစ်နဲ့ မတန်လို့လား”

မျက်စောင်းထိုးရင်း ပျိုးပင်က ...

“နင်က သုံးပြီးသားဆိုရင် ရွံနေမှာစိုးလို့”

“ရွံစရာလားဟ ... ဒီလူနဲ့ဒီလူ”

သြဇာအပြောကို ပျိုးပင် ဘယ်လိုယူဆလိုက်သည်မသိ။ ရှက်ရောင် နှုတ်သွေးတို့က မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

အပြန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အအေးဝင်သောက်ရင်း ပျိုးပင်က ...

“သြဇာ ... ငါတို့ ဒီနေ့လုပ်ကြတာလေ၊ ဟို ... စာအုပ်မြှုပ်လိုက် ခဲ့အထိပေါ့၊ မှန်လား၊ မှားလား၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိလား၊ မရှိလားတော့ မသိဘူး၊ ဒီပေမဲ့ ... ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီနေ့ တော်တော်ပျော်တယ်ဟာ”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သြဇာ ပြုံးပြလိုက်၏။ ပျိုးပင်၏မျက်နှာဖူးမှ ဆေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာတော့ ...

“ငါလည်း ပျော်ပါတယ် ခွေးမလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျင်းတူး သေးလို့ မောနေသေးတယ်ဟ”

“အိမ်ရှေ့ကို ရောက်နေတာဟာ သင်တန်းသွားမလို့ နင့်ကို လာကြိုတာ”

“ဟင်”

အံ့သြသွားရသည်။ ဝရန်တာပြေးထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သြဇာ

ခြေရှေ့မှနေ၍ လက်လှမ်းပြသည်။

ဖုန်းကို နားနားပြန်ကပ်လိုက်ရင်း ပျိုးပင်က ...

“သြဇာ ... နင်က ငါ့ကို တကယ်ကြီးလာကြိုတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စာအုပ်လေးထဲက စာချုပ်ပါအတိုင်းပဲ”

ပျိုးပင်ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရ၏။ မင်းခိုင်ဆိုလျှင် သူမကို ယောင်

မို့ဝင် ကြိုးပေးသူမဟုတ်။ ခုတော့ ...။

ပျိုးပင်က ...

“ဒါဆို ... ငါ့ကားကရော၊ ထားခဲ့ရမှာလား”

“ငါ့မှာတော့ ဂျစ်ကားပဲ ရှိတာဟာ၊ နင် စီးနိုင်ရင် နင့်ကားထားခဲ့

အပြန်ကျရင်လည်း ငါ ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ပြီးရော ... ပြီးရော၊ ခဏစောင့်”

ခုနကတော့ သင်တန်းကို ဘာဝတ်သွားရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး

ဦးစားနေသေးသည်။ ခုတော့ ဂါဝန်တစ်ထည်ဝတ်ကာ အိတ်ယူ၍ ဆင်း

သွား၏။

သြဇာက ကားပေါ်က အသင့်စောင့်နေပါသည်။ ပျိုးပင်ကို မြင်တော့

သင်ချက်ပြုံးရင်း ခေါင်းဆတ်ပြ၏။ သွားမယ် ... တက်ပေါ့။ ကားပေါ်

ဆက်တော့ သြဇာက ...

“ပျိုးပင် ... မနက်စာကို သင်တန်းဝင်းထဲရောက်မှ စားမှာလား”

အခန်း (၁၅)

မနက်ပိုင်း သင်တန်းသွားရန် ပြင်ဆင်နေခိုက်မှာပဲ ဖုန်းတစ်ကောင်

ဝင်လာသည်။ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်မှဆက်လာသူက သြဇာ

ပျိုးပင် မျက်ခုံးပင့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ သြဇာ ... ပြော”

“အေး ... ငါ ရောက်နေပြီလို့ လှမ်းပြောတာ”

သြဇာအသံကြောင့် ပျိုးပင် ကြောင်သွားရပြီး ...

“ဟင် ... နင်က ဘယ်အချိန်ရှိသေးလို့ သင်တန်းကို အစောင့်

ရောက်နေတာလဲ၊ သရဲခြောက်ခံရလိမ့်မယ်”

သြဇာက အရင်ရယ်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဘယ်ကလာ သင်တန်းရောက်ရမှာလဲ ပျိုးပင်ရယ်၊ ငါက နင့်

အိမ်ထောင် အပြင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ စားချင်လား”

ပျိုပင်က မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ရင်း

“အင်း... စောလည်း စောသေးတယ်ဆိုတော့ အပြင်မှာ စားမယ်လေ၊ နင် အဆင်ပြေမယ်ထင်တဲ့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကိုသာ မောင်းတော့”

“အိုကေ”

ဂျစ်ကားလေးက လမ်းပေါ် ပြေးထွက်သွားသည်။ လေတိုချွတ် ပျိုပင်၏မတုမရှည်ဆံ့နွယ်တွေက ကဗျာဆန်ဆန် လွင့်ခါနေသလို ကိုယ်သင်းနဲ့ပျံ့ပျံ့ကလည်း ဩဇာကို ကျီစယ်နေ၏။

လမ်းမှာ ပျိုပင်က ငဲ့ကြည့်လာပြီး...

“ဩဇာ... နင် သက်စုနဲ့တုန်းကရော ခုလိုပဲ အမြဲကြိုတာပဲလား”

“အမြဲတမ်းတော့ မကြုံဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့မှာလည်း ငါ့ကိစ္စတွေပေါ်လာတတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့... လာကြိုမယ်ပြောပြီး ကားလမ်းမိတ်လို့ နောက်ကျသွားရင် သက်စုက တစ်ပတ်လောက် စိတ်ကောက်တာဟာ”

“ဟင်... တကယ်”

ဩဇာက ရယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီး... စကားဆက်၏

“နောက်ပြီး ရှိသေးတယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းမှာ ငါ့ကားထဲ ပျက်ပြီး ထိုးရပ်သွားပြီဆိုရင်တော့ ငါ့ကားကို ကားစုတ်လို့ပြောပြီး သူ့ဟာသူ တက်စီစီးသွားတော့ပဲ”

“ငါဆိုရင်တော့ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပဲပေါ့ဟ”

နှစ်ယောက်သား ဘာရယ်မဟုတ် ရယ်မိကြသည်။

ဩဇာက...

“ဒါနဲ့... နင့်ကိုရော မင်းခိုင်က ဒီလို လာကြိုဖူးလား”

မျက်နှာလေးမဲ့ရင်း ပျိုပင်က...

“ဘယ်ကလာ... သူ့သာ အဲလို လာကြိုရင် ငါ ထ၊ ကမိမလား၊ အဲဒီတုန်းက ပြောတာနော်”

“နင်ကကော လာကြိုပေးဖို့ မပြောဘူးလား”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ သူ့ဟာသူ သိရမှာပေါ့”

“ဒါကလည်း နင့်မှာ ကားရှိတာကို သူ သိလို့နေမှာပါ၊ ဒါနဲ့...

အဲဒါ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ စတွေ့တဲ့နေ့တုန်းက ကားမပါလာဘူးနော်”

“ဪ... အဲဒီနေ့က သင်တန်းပိတ်ရက်လေ၊ နီလာက သူ့ကားကို ငါ့ကို ဝင်ခေါ်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ ချထားပေးခဲ့တာ၊ များသောအားဖြင့် ငါ့ကို နီလာက ဝင်ဝင်ကြိုတာ များတယ်”

“ဪ”

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ စကားပြတ်သွားကြသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ စားရင်းသောက်ရင်းလည်း နှစ်ယောက်သား စကားသိပ်မပြောဖြစ်ကြ

ဩဇာက...

စားသောက်ဆိုင်မှအပြန် သင်တန်းဝင်းဝသို့ ရောက်တော့မှ

ဩဇာက...

“ပျိုပင်... ငါတို့နှစ်ယောက် ခုလိုလာတာကို နီလာကျော်နဲ့

အတူတကွတွေ့က မေးရင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ”

ပခုံးလေး အသာတွန့်ရင်း ပျိုပင်က...

“ရပါတယ်၊ ငါ့ ကြည့်ကျက် ပြောလိုက်မယ်၊ နင် နောက်က ဖော်လိုပဲ လိုက်ပေး”

ထိုင်နေကျ ကင်တင်းရှေ့တွင် သြဇာက ကားရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို နီလာကျော်အပါအဝင် ထွန်းသိန်းတို့က မျက်လုံးပြူး ပါးစပ်အဟောင်းသားတွေနှင့် ကြည့်နေကြ၏။

နှစ်ယောက်သား စားပွဲဝိုင်းနားရောက်တော့ နီလာကျော်က အခု

...

“ဟဲ့ ... နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

ပျိုးပင်က မျက်ခုံးအတွန့်ချိုး၍ ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ သင်တန်းလာတာပဲလေ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါ ဆိုလိုတာက နင်က ဘာဖြစ်လို့ သြဇာကားနဲ့ ပါလာရတာလဲ၊ ပြီးတော့ ... နင်ကလည်း ဂါဝန်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့ စကားအဆုံးမှာ ပျိုးပင်က ခုံတစ်ခုံမှာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“နီလာ ... နင် ငါ့ကို ပုလိပ်စစ် လာစစ်မနေနဲ့၊ ဂါဝန်ဝတ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ အရင်ကလည်း တစ်ခါတလေ ဝတ်တာပဲဟာကို၊ ပြီးတော့ ... သြဇာကားနဲ့ လိုက်လာရတာက၊ ဒီနေ့ ငါ့ကားဖျက်နေလို့ နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ် ... မရဘူး၊ ဒါနဲ့ ... သြဇာဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ သူ့က လမ်းမှာဆိုတာနဲ့ လမ်းကြိုဝင်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ရှင်းပြီလား”

“အေး ... သိပြီ”

“နောက်တစ်ခု ထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ငါ့ကို တကူးတက လာ ကြိုပေးတဲ့အတွက် လမ်းမှာ သြဇာကို ငါက မနက်စာ ကျွေးလာတယ်၊ အိပ်”

ပျိုးပင်က မှန်သောစကားတွေပဲ တောက်လျှောက်ဆိုသွားသည်။ သြဇာမှာ ဘာမှပင် မပြောလိုက်ရသလို အားလုံးမှာလည်း မျက်လုံးလေးတွေ အလယ်ကလယ်နှင့်။

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က သြဇာကို စူးစမ်းသလို ဆတ်ခနဲ ကြည့်ကာ ...

“သြဇာ ... ခုနက ပျိုးပင်ပြောတာတွေက တကယ်လား”

“အမှန် .. ဆို”

ထိုသို့ပဲ ပြောရတော့သည်။

ထိုစဉ် ... ပျိုးပင်က ...

“နီလာ ... နင်ကကော ဒီကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ”

“အဲ”

ရုတ်တရက် နီလာကျော် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသည်ကို ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က အခွင့်ကောင်းယူကာ

“ငါ ... ဖုန်းနဲ့ လှမ်းတော့လိုက်တာ”

“ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... ဘာတော့ ...”

ပျိုးပင်၏အမေးကို ...

“ဟို ... ငါ ဖုန်းဆက်ပြီး မနက်စာ လာစားပါလားလို့ ဖိတ်လိုက်တာလို့ ပြောတာ”

သြဇာက ဝင်၍ ...

“ထွန်းသိန်း ... မင်းစကားအသစ်တွေ ထွင်လာပြန်ပြီလား”

နေမျိုးကလည်း ...

“ကြိုးချည်ထားမနေပါနဲ့ သြဇာရော၊ ဒီကောင်ကို လွှတ်ထားပေးလိုက်တော့၊ ပြောဆိုဆုံးမလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီကောင်အကျင့်က အရိုးထဲ မဟုတ်ဘူး။ ချဉ်ဆီထဲအထိ အမြစ်တွယ်နေပြီကွ”

နောက်ဆုံးပိတ် ရဲနိုင်၏စကားအဆုံးမှာ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က မျက်နှာအိလည်လည်ကြီးနှင့် ...

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ... ငါ စကားတစ်လုံးပြောမိတိုင်း ငါ့နားထဲ ပဲ ဟွန်းလာလာတီးနေကြတယ်”

“ဟာ ... လာပြန်ပြီ”

အားလုံးပဲ သောခနဲ ရယ်မိကြတော့၏။ အရယ်ရပ်တော့ နီလာကျော်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်၍ ...

“ဟုတ်ပဲ ... နင်တို့ကလည်း အားအားရှိ ထွန်းသိန်းကိုပဲ ခြေနေကြတယ်”

ထပ်ရယ်ကြပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သဘောပေါက်သလို နီလာကျော်က ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ထရပ်ကာ ...

“လာ ပျိုးပင် ... သင်တန်းသွားတက်ရအောင်”

“အေး ... အေး”

ပျိုးပင်က အလိုက်တသိ ထရပ်လိုက်ပြီးမှ သြဇာကို အသိပွယ်မိသိ

ထွက်ကာ ...

“သြဇာ ... မနက်စာ ငါ ကျွေးထားတာက ညနေ ငါ့ကို အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးဖို့အတွက်လည်း ပါတယ်နော်၊ လစ်မသွားနဲ့ဦး”

“အေးပါ ... ငါ မှတ်မိပါတယ်”

ပျိုးပင်တို့ ထွက်သွားကြတော့ ထွန်းသိန်းတို့ သုံးယောက်က သြဇာကို ပြုံးကြည့်လာသည်။

သြဇာက ဒင်းတို့တစ်တွေ ဘာမှမေးမလာမီ ပခုံးကိုပဲ ဟန်ပါပါ ခွန်ပြလိုက်လေသည်။

မင်းတို့ကြားတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့ ...။

“ဘာမှလည်း မဆိုဘူး၊ ဒါဆို ... သင်တန်းမှာ တွဲနေတာက
သာ”

“အင်း ... မင်းတို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြရရင်ကွာ၊ ငါတို့နှစ်
ယောက်က ပါတနာတွေကွ၊ အကျိုးတူပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြတဲ့သဘော
ပေါ့”

“ဘာကို အကျိုးတူ ပူးပေါင်းတာလဲ”

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟူး ... ဒီလိုကွာ ... ငါတို့နှစ်ယောက် သင်တန်းမှာ ခုလိုတွဲ
တော့ ပျိုးပင်ရဲ့ အရင်ဘဲရော သက်စုပါ ကျလိကျလိဖြစ်ကြမယ်လေ
နောက်ပြီး ... ငါတို့ဘက်ကို စိတ်ပြန်လည်လာနိုင်တာပေါ့၊ ဒီသဘောပဲ”

သုံးယောက်စလုံး ခေတ္တငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ရဲနိုင်က စူးစမ်း
သလိုကြည့်လာကာ ...

“ဒါဆို ... ပျိုးပင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာမှမခံစား
ဘူးဘူးပေါ့”

“အမှန် ... ဆို ... သူလည်း ငါ့အတိုင်းပဲ၊ ငါတို့က ပါတနာတွေပါ
ကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား”

သုံးယောက်စလုံး ဘာမှထပ်မပြောကြတော့ချေ။ သိပ်တော့ အစာ
ကြပ်မရှိလှ။

ထိုအကြောင်းအရာကို နောက်နေ့ ပျိုးပင်ကို သွားကြိုစဉ်ပြောပြ
သော ရယ်သည်။ ပြီး ...

“အင်း ... သူတို့တွေက ငါတို့ကို တစ်မျိုးထင်နေပုံရတာပဲ”

အခန်း (၁၆)

“ဩဇာ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာတွေလဲကွ”

ရုတ်တရက်မေးလာသော နေပျိုး၏အမေးကို ဩဇာက နားမလည်
သည့်ပုံစံနှင့် ...

“ဘယ်နှစ်ယောက်ကို မင်းက ပြောနေတာလဲ”

“ဟေ့ကောင် ... ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ပျိုးပင်
နေတာကိုပြောတာ၊ နေ့တိုင်းလည်း အကြိုအပို့ လုပ်ပေးရတာနဲ့”

ဩဇာက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“ဒါကတော့ သူ့အိမ်နဲ့ငါ့အိမ်နဲ့ လမ်းသင့်တော့ သူ့ကား ဆီသစ်
သာအောင်ပါ”

ရဲနိုင်က မျက်နှာမဲ့လျက် ...

“ထင်မှာပဲဟာ၊ အများအပြင်မှာတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ချစ်သူတွေလို့ ထင်ကြမှာပဲလေ၊ အဲလိုတွေးမိတော့ ငါ တစ်ခုထပ်စဉ်းစားမိတယ် ပျိုပင်”

“ဟင် ... ဘာကိုလဲ”

ပျိုပင် အနည်းငယ် လန့်သွားပုံရသည်။

ဩဇာက ...

“ဒီလိုလေ ... ငါတို့နှစ်ယောက်တို့ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေ့လာနေကြတာ မှန်ပေမယ့် အများအပြင်မှာ သမီးရည်းစားတွေလို့ မြင်နေနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ... တစ်လပြည့်လို့ ငါတို့ ထပ်မတွဲဖြစ်ကြရင် မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ နင်က ပိုပြီးသိက္ခာကျမလားလို့ပါ၊ နင့်အတွက် စိတ်ပူတယ်”

စကားအဆုံးမှာ ပျိုပင်မျက်နှာလေးက တစ်မျိုးဖြစ်သွားရင်း ...

“ငါ့အတွက် စိတ်ပူပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ ဩဇာရယ်၊ ဒါနဲ့ ... ငါ့တွဲနေတဲ့အချိန်မှာ နင် ငါ့ကို ဘာလေ့လာမိလဲဟင်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမလား”

ပျိုပင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

ဩဇာက ...

“စိတ်ရင်းအတိုင်းပြောရရင် နင်က ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးပါ ပျိုပင် ...၊ နင့်လိုမိန်းကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ မင်းခိုင်း ထားသွားမှန်း ငါ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

သက်ပြင်းချသံပါးပါး ကြားလိုက်ရသည်။ ပျိုပင် ... ပြန်ပြောလာသော လေသံကလည်း လှိုက်လှိုက်မောမော။

“ငါ ... ငါလည်း နင့်လိုပဲ ခံစားမိပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားလာလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ပျိုပင်”

တကယ်နားမလည်သဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပျိုပင် ပြန်ပြောလာသည်က ...

“ငါ့ဆီကို မင်းခိုင်း မနေ့က ဖုန်းဆက်စာပေး၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ဆီကိုလိုက်သေးဘူး”

စနက်တံတစ်ခုကိုတော့ တစ်ဖက်က စဖြုတ်လိုက်လေပြီ။

နောက်ပြီးရင်ကော ...။

ရုတ်တရက် သွေးခဲသွေးသလို ဩဇာ ခံစားလိုက်ရ၏။

“မင်းခိုင်ကတော့ ငါ့ဆီ အဲဒီတုန်းက ဖုန်းဆက်ခဲ့ပါတယ်။ အပြင်
မှာ တွေ့ဖို့ချည်းပဲ ပြောတာလေ။ အဲလိုကျတော့လည်း ငါ့ဘက်က ဘယ်
အဆင်ပြေပါ့မလဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့... ခုတလော မင်းခိုင် နင့်ဆီ ဖုန်းထပ်ဆက်
သေးလား”

“ဆက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့... ငါ မကိုင်သေးပါဘူး။ သူ ဘယ်လောက်
ခွဲကောင်းသလဲ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်... အဟင်း”

သဘောကျသလို ပျိုးပင်က ရယ်သည်။ သြဇာဘက်က အသံ
ထိတ်သွားသဖြင့်...

“ဩဇာ... ဘာလို့စကားမပြောတော့တာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲ နင့်ကို ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောပြချင်
လို့... ငါ စဉ်းစားနေတာ”

“အလဲ့... ပြောလေ... နားထောင်မယ်”

“ပုံပြင်ဆိုပေမယ့် ဒါက တကယ်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါ။ ရှေး
တရုတ်ပြည်မှာ တရုတ်အင်ပါယာဘုရင် ‘ယံလို’ အုပ်ချုပ်ခဲ့တုန်းကပေါ့
‘ယံလို’ က သူ့လက်ထက်မှာ အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခု ပြုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရ
လာတယ်။ အဲဒါကတော့ သူ့နိုင်ငံထဲမှာရှိတဲ့ ‘ချန်ဆူဘုရားဝတ်ကျောင်း’
မှာ ခေါင်းလောင်းကြီးတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားချင်တာပဲ”

“ဪ”

“သူလိုချင်တာက အဲဒီခေါင်းလောင်းဟာ တရုတ်ထဲက ရှိနေသေး
ခေါင်းလောင်းတွေထက် အကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်ရမယ်။ အသံကလည်း

အခန်း (၁၇)

တစ်ည ဖုန်းပြောဖြစ်တော့ ပျိုးပင်က ထူးထူးဆန်းဆန်း မေးလာ
သည်။

“ဩဇာ... နင်လေ သက်စုနဲ့တုန်းကရော ညဘက်တွေမှာ ဖုန်း
ပြောဖြစ်လား”

ဩဇာက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်ပြီးမှ...

“ပြောဖြစ်တာမှ သူကချည်းပဲ ပြောတာဟာ ပြီးတော့... ပြောတာ
တွေကလည်း သူ့ကိစ္စတွေ များပါတယ်။ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်၊
မိတ်ကပ်ပစ္စည်းတွေအကြောင်း၊ ဆိုင်တွေအကြောင်းတွေပါပဲ။ နားထောင်
ရင်း ငါ အိပ်ပျော်သွားရင် နောက်နေ့ စိတ်ကောက်တော့တာပဲ”

ပျိုးပင်က ရယ်သည်။

နားဝင်ချိုးပြီး အသာယာဆုံးဖြစ်ရမယ်၊ ခေါင်းလောင်းကို ငွေသာအစစ် ခြိုး
ပန်းခြူးနွယ်တွေနဲ့ အလှပဆုံး တန်ဆာဆင်ရမယ်၊ ဘယ်လောက်အထိ
လောဘကြီးသလဲဆိုရင် ခေါင်းလောင်းသံကို သူ နွေရာသီမှာ စံမြန်းတဲ့
ယာယီနန်းတော်ကလည်း ကြားနိုင်ရမယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီယာယီနန်း
တော်ဟာ ခေါင်းလောင်းထားရှိမယ့် ဘုရားကျောင်းနဲ့ (၃၇) မိုင်ကျော်
တောင် ဝေးတယ် ပျိုးပင်ရဲ့”

“ဟင် ... အဝေးကြီးကို”

“ဟုတ်တယ်၊ ‘ယံလို’ဟာ သူ့အင်ပါယာထဲက အတော်ဆုံးဆရာ
ကြီးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ခေါင်းလောင်းကို သွန်းခိုင်းတော့တာပေါ့၊ နေ
သား ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်ဆွဲပြီးတော့လည်း ဖွင့်ပေးထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့
... ဆရာကြီးဟာ တပည့်ပေါင်းများစွာနဲ့ ကြိုးစားသွန်းလုပ်ပေးမယ့် နှစ်ကြိမ်
တိုင်တိုင် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊ အကြောင်းကတော့ ဘော်တွေကို အရည်ကြို
လို့မရလို့ပဲ ပျိုးပင်၊ ဒါနဲ့ပဲ ‘ယံလို’ ဟာ ဆရာကြီးကို ရှေ့တော်ခေါ်ပြီး
နောက်တစ်ကြိမ်မှ မအောင်မြင်ရင်တော့ သေဒဏ်ပေးမယ်လို့ အမိန့်တော်
ချမှတ်လိုက်တယ်”

“ဟယ်”

“ဆရာကြီးဟာ ကြောက်လန့်ပြီး ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
သိရအောင် နိုင်ငံထဲမှာရှိတဲ့ အတော်ဆုံး ရှေ့ဖြစ် နောက်ဖြစ်ဟောဆရာဆီ
သွားမေးတဲ့အခါ ...”

“ဘယ်လိုဟောလိုက်လဲဟင်”

သိချင်စိတ်နှင့် ပျိုးပင် ဖြတ်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဩဇာက ဆက်၍ ...

“ဘော်ကို အရည်ပျော်အောင် ကျိုချင်ရင် ဘော်ရည်ကျိုတဲ့ ဒယ်
အိုးထဲကို အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထည့်ပြီး စတေးရမယ်လို့ ဟော
ဆိုက်တယ်”

“အို”

“ဟုတ်တယ် ပျိုးပင်၊ ဆရာကြီးဟာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး ဘာ
သုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းကို သူ့သမီးလေး ‘ကိုအိ’ သိတဲ့
အခါ ဆရာကြီးကို အကြံပေးတယ်၊ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်ဟောဆရာရဲ့စကား
ကို ယုံမနေဘဲ ဘော်ကျိုတဲ့ဒယ်အိုးထဲကို ကြေးဝါ၊ သံနဲ့ ရွှေတွေကို အချို့
ကျ ထည့်ကြည့်ပါလားပေါ့၊ တစ်နည်းနည်းတော့ ထူးခြားနိုင်တယ်၊ သမီးပါ
ကျညီပြီးလုပ်ကိုင်ပေးမယ်ဆိုတော့ ဆရာကြီးဟာ စဉ်းစားတယ်၊ သူ့သမီး
‘ကိုအိ’ ဟာ ဉာဏ်ပညာထက်သူလေးဖြစ်တာကြောင့် သမီးစကားအတိုင်း
မကြည့်မယ်ဆိုပြီး ဘော်ဒယ်အိုးကြီးကို ဖိပေါ်ပြန်တင်လိုက်တယ်၊ ‘ကိုအိ’
ကလည်း မီးသွေးတွေ ထပ်ထည့်ခိုင်းပြီး မီးပြင်းပြင်းနဲ့ ကျိုခိုင်းတော့တာ
ပေါ့၊ မီးအရှိန်ကောင်းလာတော့ ဘော်ရည်ဒယ်အိုးကြီးဟာ ပွက်ပွက်ဆူလာ
တော့တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ‘ကိုအိ’ ဟာ ဘော်ရည်ဒယ်အိုးကြီးထဲကို
လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဆင်းပြီး စတေးခံလိုက်တယ်တဲ့ ပျိုးပင်ရယ်”

“အို၊ ... စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ပျိုးပင်၊ အဲဒီခေါင်းလောင်းကြီးရဲ့ မြည်သံဟာ ‘ကိုအိ’
ဆိုတဲ့အသံကို ဂီတသံနဲ့ ရောယှက်ထွက်ပြီး ဘုရင်ကြီး ‘ယံလို’ ကြောက်
အတိုင်း (၃၇) မိုင်ကတောင် ကြားရတယ်တဲ့လေ”

ပုံပြင်လေး ဆုံးသွားတော့ ပျိုးပင်က လွမ်းလွမ်းမောမောထော
ပြောလာသည်။

“သူ့အဖေအတွက် သူ့ရဲ့အချစ်ကို အသက်စွန့်ပြီး သက်သေပြ
သွားခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ပျိုးပင်၊ ငါလည်း တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိတယ်
ငါချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်အတွက် အဲလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လောင်ကျွမ်း
နိုင်ပါ့မလားလို့လေ”

ပျိုးပင်ဘက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ မဆိုင်သော
စကားကို ဆိုလာ၏။

“ဩဇာ ... မနက်ဖြန် သင်တန်းပိတ်ရက်ကျရင် ပန်းခြံထဲ
လာခဲ့ပါလား၊ ငါတို့ မြှုပ်ထားတဲ့ စာအုပ်လေးရဲ့အခြေအနေ သွားကြည့်
အောင်၊ ဟိုလေ ... တစ်ခုခုဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

“အေး ... လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ငါလည်း နင့်ကို လုပ်ပေးချင်တာ တစ်ခု
ရှိတယ် ပျိုးပင်ရဲ့”

“ဟင် ... ဘာများလဲ”

“ဪ ... မနက်ဖြန်ကျရင် သိရမှာပေါ့”

“နင်ကလည်း သိပ်ဈေးကိုင်တာပဲ၊ ပြီးရော မနက်ဖြန်မှ ဆုံးမယ်”
ပျိုးပင် ဖုန်းချသွားပြီ။ ဖုန်းကို လက်ထဲက မချဖြစ်သေးဘဲ ဩဇာ
တွေဝေနေမိဆဲ။

ညသည် အမှောင်မှ အမှောင်ထဲသို့ ပို၍ထိုးဆင်းနေလေသည်။

အခန်း (၁၈)

ပန်းခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်သား တွေ့တွေ့ချင်း ဘယ်ဆိုင်မှမထိုင်
ဖြစ်သေးဘဲ စာအုပ်လေးမြှုပ်ထားရာနေရာသို့ အရင်သွားလိုက်ကြသည်။
သူတို့လုပ်ထားခဲ့သည့် အမှတ်အသားအတိုင်း လက်ရာမပျက်သေး။

ပျိုးပင်က ...

“တော်သေးတာပေါ့၊ ငါ့စိတ်ထဲ တစ်ခုခုဖြစ်နေမယ်ထင်လို့ လာ
ကြည့်ချင်တာ”

“စိတ်ချရပါတယ်ဟာ၊ ဒီကျွန်းသေးသေးလေးက ပြောင်ရှင်းနေ
တော့ အတွဲတွေလည်း မလာကြဘူးလေ၊ ဟိုမှာကြည့်လိုက် ခုံတန်းချပေး
ထားတာတောင် ထိုင်မယ့်လူတွေ မရှိဘူး”

ရေစပ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ချထားပေးသော ခုံတန်းကို ဩဇာက

ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ပြီး ... ဩဇာကပဲ ဆက်၍ ...

“လာ ပျိုးပင် ... ငါတို့ အဲဒီမှာ ခဏသွားထိုင်ရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ပျိုးပင်က သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... နင် မနေ့ညက ပြောတယ်လေ၊ ငါ့ကို လုပ်ပေးချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဩဇာက ပျိုးပင်ကိုကြည့်ကာ ချက်ချင်းပြန်မဖြေသေးဘဲ အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုအား ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဩဇာလက်ထဲပါလာတာက လက်သည်းညှပ်ကလေး။

“ဟင် ... အဲဒါက ... ”

ပျိုးပင် စကားမဆုံးခင်မှာဖြတ်၍ ...

“ပျိုးပင် ... နင်က တခြားမိန်းကလေးတွေလို လက်သည်းအရှည်လည်းမထားဘူး၊ လက်သည်းနီလည်း မဆိုးဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဲတော့”

“ငါ မနေ့ကကြည့်တော့ နင်လက်သည်းလေးတွေက နည်းနည်းရှည်နေပြီလေ၊ အဲဒါ ... ငါ ညှပ်ပေးချင်လို့”

“အာ ... နင်ကလည်း”

ပျိုးပင်က ခေါင်းငုံ့ချ၍ သူ့လက်သည်းတွေကို သူ မမြင်ဖူးသလို ကြည့်နေသည်။

ဩဇာက ပျိုးပင် အနေမခက်စေရအောင်ဆိုပြီး ...

“နင့်ဟာနင်လည်း ညှပ်ပစ်ရမယ့်ဟာကို ဘာလို့တွန့်တိုနေတာလဲ

ငါက စာအုပ်လေးထဲက စာချုပ်ပါအတိုင်း လုပ်ပေးတာနော်”

ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးဖြင့် ပျိုးပင် ခေါင်းမောလာသည်။

“ဪ ... အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ပျိုးပင်က မချို့မချည် မျက်နှာပေးလေးလုပ်ကာ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ရင်း ...

“အိုကေ ... ဩဇာ၊ စာအုပ်ထဲက စာချုပ်အတိုင်း ဟန်ဆောင် ချစ်သူပုံစံမျိုးနဲ့ နင် ညှပ်ပေးမှာကို ငါ လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... နင် ဆွပ်ခင်မှာ နည်းနည်းရှည်နေတဲ့ ဒီလက်သည်းကို အသုံးချစရာတစ်ခု နှိုသေးတယ်ဟာလေ ... သွားမယ်”

“အာ ... ဘယ်ကိုလဲ”

“လာစမ်းပါဟာ ... နင့်ကားထားခဲ့၊ ငါ့ကားနဲ့ပဲ သွားမယ်”

ဩဇာ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် လိုက်ခဲ့ရ၏။ ပျိုးပင်က မြို့ထဲတစ်နေရာ ဆီ မောင်းလာခဲ့ပြီး ဗြူတီဆလွန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

ဩဇာက ကြောင်တက်တက်ဖြင့် ...

“ပျိုးပင် ... နင်က လက်သည်းမညှပ်ခင်မှာ အလှပြင်ချင်သေးသို့လား”

“လာစမ်းပါဟာ ... စကားမရှည်နဲ့”

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ မာမီတွေက ဩဇာကိုကြည့်ကာ ငါးစားမတတ်ကြဲဆိုကြပါသည်။

ပျိုးပင်က ...

“မာမီ ... ခေါင်းလျှော်မလို့၊ ခုံတစ်ခုံပြင်ပေး သူလျှော်မှာ”

“ဟာ ... ပျိုပင်”

“ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ဩဇာ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ဩဇာလျှော်မည်ဆိုတာနှင့် မာမီက
ဝမ်းသာအဲလဲနှင့် ...

“အစင်လေးတော့ ... သူလျှော်မယ်ဆိုရင် မျိုးပဲ လျှော်လိုက်
မယ်”

“ဟဲ့ကောင်မ စားခွက်မလုနဲ့၊ ခုက ငါ့အလှည့်လေး ညည်း သွား
တော့၊ မင်းပဲ လျှောက်ပေးမယ်နော်”

နောက်ထပ် မင်းဆိုသော မာမီက စမာန်လာခုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုစဉ် ...

“မျိုးရော၊ မင်းရော လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ကြစမ်း၊ သမီးမျိုး
... သားကို မာမီမြတ်ပဲ ကိုင်လိုက်မယ်နော်”

မျိုး၊ မင်း၊ မြတ် ... ဟူသော မာမီသုံးယောက်ကိုကြည့်ကာ
ဩဇာ ချွေးပြန်လာသည်။

ထိုစဉ်အချိန်မှာပဲ ပျိုပင်က ဩဇာကို ကြည့်ရင်း ...

“သူက ပျိုပင်ရဲ့ချစ်သူပါ။ အဲဒါ ... ပျိုပင်ကိုယ်တိုင်ပဲ လျှော်
ပေးချင်လို့ မာမီတို့ ခုံနဲ့ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့်လုပ်ပေးပါနော်”

“ဟာ”

ဩဇာရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်သုန်သုန် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဘာစကား
မှပင် မဆိုနိုင်ဘဲ ခေါင်းလျှော်သည့်ခုံပေါ်မှာ လှဲချချိန်အထိ အာစေးမိသလို

သွံ့အနေမိဆဲ။

ခေါင်းပေါ် ရေလောင်းချလိုက်တော့ အေးစိမ့်သွားသည်။ ဩဇာ
နုတ်လုံးလုန်ကြည့်လိုက်တော့ ပျိုပင်က အပြုံးစုစုဖြင့် ...

“နည်းနည်းရှည်နေတဲ့ ငါ့လက်သည်းတွေကို အသုံးချလိုက်ဦးမယ်
နော်၊ ခေါင်းလျှော်ပြီးမှပဲ နင် ညှပ်ပေးတော့ ... ဟုတ်ပြီလား”

ဩဇာ ခုထိ စကားမဆိုနိုင်သေး။ ပြောချင်သည့်စကားတွေက
ခင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေသော်လည်း ထွက်မလာဘဲ လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို
နေသည်။

ထိုစကားတွေကတော့ ... ။

“ဟဲ့”

ဘေးမှ နီလာကျော်က ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်၏လက်မောင်းကို ရိုက်လိုက်သည်။

ဩဇာလည်း ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီးမှ ...

“ငါမေးတာက မင်းနဲ့နီလာကျော်ကိစ္စကို ပြောတာ”

“အဲဒါလည်း ငါ အပီဆွဲမိ ... ဟာ ... ဟုတ်ပါဘူး အဲ ... ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့နီလာက မနွေကပဲ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတာ အတဲ”
ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်၏ပုံစံကြောင့် နေမျိုးက စောင်းငန်းငန်းဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... အလှူရှင်မုန်းသိအောင် ဝက်သားတုံး ဖင်ကြား ညှပ်ပြမနေနဲ့”

နီလာကျော်ကတော့ အတင်းကြီးတွေ ရှက်ပြကာ ခေါင်းဝှံ့နေသည်။
ဩဇာက ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကာ...

“ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းပါ ထွန်းသိန်း”

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က ဩဇာနှင့်ပျိုးပင်တို့ကို အဓိပ္ပာယ် ခံပါကြည့်ရင်း ...

“ငါ့ကိုချည်း ပြောမနေနဲ့၊ မင်းတို့ရော ဘယ်တော့ ကွန်ဂရစ်ဆင်၊ အဲလေ ... ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းလုပ်ရမှာလဲ”

ဩဇာက ပျိုးပင်ကို မှုတ်ခုံးပင့်ပြလိုက်ပြီးမှ အားလုံးကို ဝေကြည့်တာ ...

“မင်းတို့ကို အစကတည်းက ငါပြောပြီးသားလေ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်

အခန်း (၁၉)

“ဟေ ... ဟိုမှာလာပါပြီ ဩဇာပျိုးပင် ... ဘယ်တော့မှ စိုက်ကြမလဲမသိဘူး”

ကင်တင်းထဲ နှစ်ယောက်သား ဝင်ဝင်လာချင်း နာမည်နှစ်ခုကို ပေါင်းကာ နေမျိုးက နောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဩဇာက နေမျိုးကို ပြန်ချေပမနေဘဲ ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်ကိုကြည့်ကာ ...

“ထွန်းသိန်း ... ငါ သတင်းကြားထားတာ အမှန်ပဲလား”

ထွန်းသိန်း (ခေါ်) ကျွဲပေါက်က သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းလုံး ပေါ်အောင် ဖြိုးပြပြီးမှ ...

“အမှန် ... ဆို ... ငါ ... အပီဆွဲမိပစ်လိုက်တာကွ”

က ပါတနာတွေပါလို့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အကျိုးတူပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တာပဲ ရှိတာ”

စကားအဆုံးမှာပဲ ရဲနိုင်က မကျေမချမ်းပုံစံဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“မင်းတို့ အဲလောက်တောင် အကျိုးတူပူးပေါင်းချင်ရင် အကျိုးတူစီးပွားဖြစ်အောင် ဟိုမှာလာရောင်းတဲ့ ထီသည်ခေါ်ပြီး ထီထိုးလိုက်ပါလား” လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လက်ပွေ့ထီရောင်းသူတစ်ဦးကို တွေ့သိရသည်။

ဩဇာက ကောင်းသားပဲဟု ခပ်တည်တည်ပြောကာ ထီသည်လှမ်းခေါ်ပြီး ထီနှစ်စောင်တိတိ ထိုးလိုက်သည်။ ပြီး ... တစ်စောင်ခွဲပေးပို့ပင်ကို ပေးလိုက်၏။

ရဲနိုင်က ...

“ဩဇာ ... မင်းက ရွဲ့နေတာလားကွ”

“မရွဲ့ပါဘူးကွာ၊ မင်းပဲ ငါတို့နှစ်ယောက်က အကျိုးတူစီးပွားဖြစ်နိုင်တယ်ဆို၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ထီထိုးလိုက်တာလေ”

“တော်ပါကွာ”

ထိုစဉ်အချိန်မှာပဲ ပျိုးပင်၏ဖုန်းက မြည်လာသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကြည့်ကာ ပျိုးပင်မျက်နှာက တည်သွား၏။ ပြီး ... ဩဇာအပါအဝင် အလုံးကို ဝေခွဲကြည့်ကာ ...

“ခဏလေးနော်၊ ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ်”

ကင်တင်းထဲမှထွက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာတွင် ပျိုးပင် သွားပြောနေသည်။ ဩဇာတို့လည်း ဒီဘက်မှာ စကားတွေ ပြန်ပြောနေ

ထိုက်ကြ၏။

သို့သော် ...

ပျိုးပင် ဖုန်းပြောနေသည်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နာရီဝက်လောက်ခန့် ရှိလာခဲ့ပြီ။ နီလာကျော်က လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ပျိုးပင်ကလည်း ဒီလောက်အကြာကြီး ဘယ်သူနဲ့များ ပြောနေသေး မသိဘူး”

ဩဇာစိတ်ထဲ တစ်ခုခုကို ရိပ်စားမိလာကာ စိုးရွံ့ပြာဝေလာသော်လည်း မျက်နှာကို ဟန်လုပ်၍ ...

“ဪ ... နီလာကလည်း သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စရှိလို့ ခြစ်မှာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ နီလာကျော်က ဩဇာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...

“ဩဇာ ... နင်တို့နှစ်ယောက် သိပ်နေနိုင်ကြတယ်နော်၊ ငါ ပြောလိုက်မယ် ဩဇာ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ငါတို့တွေကိုပဲ ညာလို့ရမယ်၊ နင်တို့ကိုယ် နင်တို့ ညာလို့ရရဲ့လား၊ ရရင်တော့ တစ်သက်လုံးပဲ ညာနေလိုက်ကြပေါ့ဟာ”

အားလုံးပဲ ဩဇာကို ဝိုင်းကြည့်လာသည်။ မျက်လုံးတွေရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်စွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ပျိုးပင် ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်လာသည်။ ဟန်လုပ်ကာ ခုတယ်ထားသည့်တိုင် ဝေခွဲရခက်သော အရိပ်အယောင်တွေက မျက်နှာပေါ် အထင်းသား။

အားလုံးကို ဝေခွဲကြည့်ပြီးမှ ပျိုးပင်က ...

“ငါ ပြန်တော့မယ်ဟာ၊ ကိစ္စလေးတစ်ခု ပေါ်လာလို့”

ပြန်မည်ဆိုတော့ လိုက်ဖို့မည်ဟု တွေးကာ ဩဇာ ထိုင်ရာမှ အထလိုက်၏။

ပျိုးပင်က ဩဇာကို လျော့ရဲရဲပြုံးပြရင်း ...

“ရတယ် ဩဇာ၊ ငါ့ဟာငါပဲ ပြန်လိုက်ပါ့မယ်၊ ညကျမှ ငါ ဆက်လိုက်မယ်လေ”

ပျိုးပင် အနားမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ့ ပြီဆိုတာလည်း ဩဇာ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်လိုက်ပါ၏။

ဖုန်းဖွင့်ကာ ရက်စွဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ နားလည်မဟုတ်သောစကားကိုဆိုကာ ဩဇာ ထရပ်လိုက်လေသည်။

“မနက်ဖြန်ဆို တစ်လ ... ပြည့်ပြီကွ၊ ငါလည်း ပြန်တော့မယ်ကွာ”

ဆိုင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့သော စကားဝိုင်းလေးသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်သွားလေသည်။

အခန်း (၂၀) ခုနစ်

ညက ပျိုးပင် ဖုန်းဆက်ချိန်းထားသဖြင့် ဩဇာ ပန်းခြံထဲသို့ ရောက်ချိန်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေသည်မှာ ဆယ်မိနစ်လောက် ဖြစ်သော်လည်း စကားမဆိုမိကြသေး။

တိတ်ဆိတ်မှုကို ပျိုးပင်က အရင်ဖြူခွင်လိုက်သည်။

“ဩဇာ ... အရာအားလုံးအတွက် နင့်ကို ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နေ့ဆို စာအုပ်လေးထဲက စာချုပ်အတိုင်း တစ်လပြည့်သွားပြီလေ၊ နင် ဆရာ ငါပါ အများကြီး သင်ကြားနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

ဩဇာက စကားဖြတ်၍ ...

“ဘာမှဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ပျိုးပင်ရယ်၊ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ငါလည်း နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့က နှစ်

ယောက်စလုံး သဘောတူညီချက်ယူပြီး အကျိုးတူပူးပေါင်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အမှတ်တရတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်”

“ငါ့အတွက်လည်း ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ပြောရင်း ဩဇာက အိတ်ကပ်ထဲမှ ပဝါလေးထုတ်ကာ ပျိုးပင်ကို လှမ်းပေးရင်း ...

“ရော ... ပျိုးပင်၊ ဒီပဝါလေးဟာ ငါတို့စာအုပ်လေးမြှုပ်တဲ့နေ့က နှစ် ခွေးသုတ်ဖို့ ပေးခဲ့တာလေ၊ ငါ ပြန်လျှော်ထားတယ်၊ ပြန်ယူသွားလိုက်ပါနော်”

“ဩဇာရယ်”

ဩဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ငါတို့နှစ်ယောက် စကားတွေ အများကြီး ပြောပြီးခဲ့ကြပြီပဲ၊ ပြောစရာလည်း သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး၊ ဪ ... ဒါနဲ့ ... ရော ဒီမှာ စာအုပ်က သော့လေးပါ၊ ပြန်ယူသွားလိုက်နော်၊ ငါ့အတွက်က အစကတည်းက မလိုခဲ့တာပါ”

ပျိုးပင်က မျက်ရည်မကျအောင်ထိန်းရင်း ဩဇာကို စူးစူးနှစ်နှစ်ကြည့်လျက် ...

“နင် ... နင် ... သက်စုဆီ ပြန်မသွားတော့ဘူးလား ဩဇာ”

နောက်ဆုံးသော အမေးကို ဩဇာက မေးခွန်းနှင့်ပဲ တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။

“မင်းခိုင် ... နင့်ကို ဘယ်နေရာမှာ စောင့်နေလဲ ပျိုးပင်”

စို့နေသောမျက်ရည်စတွေကို ပျိုးပင်က ပဝါလေးနှင့် တို့ကာ ဆုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ငါတို့ စာအုပ်မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ ကျွန်းလေးမှာ”

ဩဇာက ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“လာပါ ... နင့်ကို ငါ လိုက်ပို့ပါ့မယ် ... စိတ်ချချင်လို့ပါ”

ခြေလှမ်းတွေက အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေပြီလား မပြောတတ်။ နှစ်ယောက်သား သစ်သားတံတားလေးကိုဖြတ်ကာ ကျွန်းလေးပေါ် ခြေချမိချိန်မှာပဲ နှစ်ယောက်စလုံး၏အကြည့်က တစ်နေရာဆီ ရောက်သွားကြသည်။

စာအုပ်မြှုပ်ထားသော နေရာလေး။ နှစ်ယောက်သား ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသည့် လှပသောနေ့စွဲတစ်ခု။

အကြည့်ကို ဘေးဆီ အနည်းငယ်ရွေ့လိုက်တော့ သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေသည့် မင်းခိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဩဇာက မင်းခိုင်ဆီမှ အကြည့်ကိုလွှဲကာ ပျိုးပင်အား တစ်နှိုက်နှင့် နှင့် ကြည့်ရင်း ...

“ငါသွားပြီ ပျိုးပင် ဘိုင်နော်”

သူတို့ဆီ သားပြန်ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“အေး အေး ... သား ရေခိုးချိုးပြီး နားလိုက်ဦး”

အိတ်ပြန်ဆွဲကာ အခန်းထဲဝင်ပြီး ခဏလုံနေလိုက်သည်။ အင်း ... ငြိမ်နေရင်တော့ တွေးစရာတွေ ခေါင်းထဲရောက်လာမှာပဲ။ ရေခိုးချိုးပြီး မြို့ထဲထွက်ဦးမည်ဟု တွေးကာ ရေခိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။

ကားထုတ်ကာ အပြင်ထွက်လာတော့ လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် က ဖွင့်ထားသော လင်းလင်း၏သီချင်းသံကြောင့် ပြုံးမိသေးသည်။

♫ လုံခြုံတဲ့အမေ့အိမ်မှာ xxx မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာ xxx အယ်လိုကောင်လဲ ငါ့ကိုယ်ငါ xxx လူစုံတဲ့ မြို့လယ်မှာ xxx ဆံပင်ကို ဆတ်မိနေတာ xxx ဘာကောင်လဲ ငါ့ကိုယ်ငါ ♫

မြို့ထဲမောင်းလာခဲ့ပြီး အနော်ရထာလမ်းပေါ် ချိုးကွေ့လိုက်စဉ် မှပဲ ရှည်လျားသော ကားတန်းကြီးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ဒီဇာန်ကိုလျော့ကာ သူများနည်းတူပဲ တန်းစီရသည်ပေါ့။

ထိုစဉ်မှာပဲ အိမ်ကထွက်မှ ပြန်ဖွင့်ထားသော ဖုန်းကလည်း မြည် ဆာပြန်၏။ နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမသိသည့် နံပါတ်အစိမ်း။

ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပဲ ...

“ငါ့ညီရာ ... ငါ့ညီဖုန်းကို တောက်လျှောက်ခေါ်နေတာ တစ်ပတ် ဆောက် ဂျီပြီကွ”

ဩဇာက ကြောင်တက်တက်ဖြင့် ...

“ဟိုလေ ... ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

“မင်းကလည်း ... မင်းတို့ သင်တန်းဝင်းထဲမှာ ထိရောင်းတဲ့လူ

အခန်း (၂၁)

“သားကလည်း တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ဆိုပြီး သွားလိုက်တာ တစ်လ တောင် ကျော်တယ်”

ခရီးဆောင်အိတ်ကို ချချချင်း မေမေက ဆီးပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဩဇာက မေမေ့ကို ပြန်ပြီးပြလိုက်ရင်း ...

“ပင်းတယမှာက နေလို့ကောင်းလို့ပါ မေမေရဲ့၊ ဟိုကောင် ပြည့်ပိုင် ကလည်း ဆွဲထားတာနဲ့ ကြာသွားတာ”

“သားသူငယ်ချင်းတွေတောင် အိမ်ဖုန်းကို ဆက်လိုက်ကြတာ တစ်ဝှစ်ဝှစ်ပဲ၊ သားက ဟန်းဖုန်းလည်း ပိတ်ထားတယ်ဆို”

ဩဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ နားပူသက်သာအောင်လို့လေ၊ နောက်မှ

ပါ။ ငါ့ညီ ထိုးလိုက်တဲ့ ထိနစ်စောင်ထဲက နံပါတ် () က ဆယ်သိန်း ဆုပေါက်လို့ကွ ... အဲဒါ"

ဖုန်းပင်ဆက်ပြောနိုင်သေးဘဲ ကားဒက်ဘုတ်ထဲရှိ ထိလက်မှတ် ကိုယူကာ တိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပေါက်နေသော နံပါတ်သည် ကိုယ့်ဆီက ထိလက်မှတ်မှဖြစ်သည်။

ဒါဆို ပျိုးပင်ထိလက်မှတ်က မပေါက်ဘူးပေါ့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ထိုထိလက်မှတ်နစ်စောင်သည် မင်္ဂလာမောင်နံနစ်စောင်တွဲမှဖြစ်၍ ပျိုးပင်လည်း တစ်ဝက်ဆိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော်လည်း ပျိုးပင်ဖုန်းကို သူ မဆက်ရဲချေ။ ဩဇာ ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေမိသည်။ ပျိုးပင် ဒီအချိန်ဆို ငါ့ကို မေ့နေလောက်ရောပေါ့။

ထိုစဉ် မီးပွင့်လွှတ်သဖြင့် ကားတန်းကြီးက တအိအိရွှေသွားသည်။ ကားတန်းကြီးအတိုင်း လိုက်မောင်းလာရင်း ခဏအကြာမှာပဲ မီးပွင့်တ ထပ်မိပြန်၏။

ဩဇာ ဖုန်းကို ပြန်ကိုင်လိုက်သည်။ ခိုးဝါးသားဆက်တာ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူးဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးလိုက်၏။ သို့သော် လည်း မလုံမလဲဖြစ်ကာ ဘေးဘက်က ကားတွေဆီ မဆီမဆိုင် ကြည့်လိုက် မိသေးသည်။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာက တန်ဖိုးကြီးပရာဒိုတစ်စီး။ ကိုယ့်ညာ ဘက်အခြမ်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖဲကြီးတွေနှင့် အလှဆင်ထားသော မင်္ဂလာ ကားတစ်စီးကိုတွေ့သည်။ သတို့သားနှင့်သတို့သမီးကို တင်ဆောင်လာဖို့ရ ၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကားနောက်ခန်းမှ သတို့သားဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ် ယောက်ကားမှန်တံခါးချ အပြင်သို့ ခေါင်းပြု၍ တံတွေးထွေးလိုက်သည်။

“ဟင် ... မင်းခိုင်”

စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါဆို ဟိုတစ်ဖက်မှာ သတို့ သမီးက ပျိုးပင်ပေါ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံနိုင်ရည်အားရှိပြီဟု ထင်ထားခဲ့သော်လည်း ရင်ထဲ လေးလံသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ စိတ်ထဲက ဘယ်လိုဖြစ်လာသည်မသိချေ။ ပျိုးပင်၏ ချက်နှာလေးကို တစ်ခါလောက် ကြည့်ချင်လာမိသည်။ ပျိုးပင် မသိအောင် ခိုးကြည့်လို့ရတာပဲ။

ရပ်ထားသောကားပေါ်မှဆင်းကာ ထိုမင်္ဂလာကား၏နောက်ဘက် မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပတ်လျှောက်လိုက်ပြီး ကားဘေးနားအရောက် သတို့သမီး ခိုနေသည်နေရာသို့ ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

ထိုစဉ်မှာပဲ မီးပွင့်က လွှတ်လိုက်ပြီမို့ ကားတွေက တအိအိထွက် ကြလေပြီ။

ဩဇာလည်း ကိုယ့်ကွန်ကားဆီ ပြေးကာ အမြန်ခုန်တက်၍ စက်နှိုး လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ ခုပဲ မင်းခိုင် တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ပြန်လာတာကို ကားပေါ်မှာတွေ့ခဲ့တာ၊ နှင့် အခု ဘယ်မှာလဲလို့”

“နှင်ကကော ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတောလဲ၊ နှင့်စိတ်ကို စမ်းချင်လို့ လုပ်တာကို တစ်ရက်လောက်တောင် မစောင့်ဘူး”

“မခံစားနိုင်လွန်းလို့ အဝေးကို ခဏပြေးသွားတာပါ ပျိုးပင်ရယ်၊ နှင်နဲ့မင်းခိုင်က အဲဒီနေ့က”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကို ပြန်ဖြတ်ဖို့သွားတာ သိပြီလား၊ ကောင်စုတ်ရဲ့”

“သိပါပြီ ခွေးမလေးရယ်၊ ခု နှင် ဘယ်မှာလဲဆိုတာပဲ ပြောတော့” တစ်ဖက်မှ ခေတ္တငြိမ်နေပြီးမှ ...

“ငါတို့ စာအုပ်လေး မြှုပ်ထားတဲ့နေရာမှာပဲ ရှိတယ်၊ နှင် ရောက်လာရင် အဲဒီစာအုပ်ထဲက စာချုပ်ကို ဖျောက်ဖျက်မလို့ စောင့်နေတာ”

“ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ပျိုးပင်ရယ်၊ နှင်ကို အရမ်းချစ်တယ် သိလား”

“ဩဇာ ... နှင် ကားမောင်းရင်းနဲ့ ဖုန်းမပြောခဲ့တော့၊ ဖုန်းချလိုက်တော့နော်”

“အေး ... အေးပါ”

ဖုန်းကိုအသာပိတ်ပြီး ကားလမ်းကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ တစ်ဖက်မှမောင်းလာသော ကားတစ်စီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ခြင်း

“ဟာ”

အခန်း (၂၂)

“ပျိုးပင် ... ပျိုးပင် ... နှင် ဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ ... နှင်ကလည်း နှင်ကို ဝမ်းသာစရာ ပြောမလို့ဟ၊

ငါတို့ ထိုးထားတဲ့ ထိလက်မှတ်က ဆယ်သိန်းဆု ပေါက်တယ်”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

အသံလေးက ဖုန်းထဲမှာတောင် စွာနေသည်။ ဩဇာက ...

“အဲဒီထက် ဝမ်းသာစရာက ... နှင် မင်းခိုင်နဲ့ ဘာမှပြန်မဖြစ်ဘူး

ဆိုတာ ခုပဲ ငါ သိလိုက်ပြီ”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ အံ့ဩသံလေး ရောစွက်ကာ ထွက်လာ၏။

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

အခန်း (၂၃)

ဩဇာ ဘာမှမဖြစ်ပါ။ ကိုယ်က လမ်းဘေးကွေ့လိုက်သလို တစ်ဖက်မှကားကလည်း လွတ်အောင်ရှောင်လိုက်နိုင်၏။

ကိုယ်က မှားသလိုဖြစ်သွားသောကြောင့် ထိုကားသမားဆီမှာတော့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အဆဲအဆိုခံလိုက်ရပါသည်။ ရပါသည်။ ဆဲပါစေ ...။

ခုတော့ ... ဩဇာ၏ကွပ်ကားလေးသည် ပျိုးပင်ရှိရာ မျှော်စင်ကွန်းသို့ အန္တရာယ်ကင်းကင်း မောင်းနှင်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုင်း ... ပရိသတ်ကြီးရေ ...

ကျန်တာတွေကတော့ ...

လေးစားစွာ

၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့်၊ ကြာသပတေးနေ့

ညနေ ၅ နာရီ ၅၀ မိနစ်

#၁	ချစ်သူရေးတဲ့ ရည်းစားစာ	(ဦးစီယို)
#၂	ချစ်သူဂုဏ်တဲ့ ခေတ်သစ်ဒေင်	
#၃	ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား	(ဦးစီယို)
#၄	အပျိုစင်	(ဦးစီယို)
#၅	ချစ်လို့	(ဦးစီယို)
#၆	အိပ်မက်အက်ဆေး	(ဦးစီယို)
#၇	ဟန်းနီးမွန်း	(ဦးစီယို)
#၈	ရုပ်ဆန်းအေး	
#၉	ဖူးစာကွန်ရက်	(ဦးစီယို)
#၁၀	သုဇယ်ချင်းဒိုင်ယာရီ	
#၁၁	ရိုးမြေကျသီအိုရီ	(ဦးစီယို)
#၁၂	ပန်သီးမက်ဆွေချ်	(ဦးစီယို)
#၁၃	ကျောင်းစိမ်း	(ဦးစီယို)
#၁၄	ရာသက်ပန်ပရိုဂရမ်	(ဦးစီယို)
#၁၅	လေဒီစာအုပ်ကြီး	(ဦးစီယို)
#၁၆	ကြည်နူးရာ ကြေကွဲရာ	(ဦးစီယို)
#၁၇	အမုန်းမဲ့ရန်	(ဦးစီယို)
#၁၈	အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား	
#၁၉	အနမ်းဂိမ်း	(ဦးစီယို)

#၂၀	ကတ္တီပါထောင်ချောက်	(ဗွီဒီယို)
#၂၁	ပေးစာ ပြန်စာ	
#၂၂	တစ်ကိုယ်တော်ကျွေးပစ်	
#၂၃	အချစ်ကဆက်သွယ်မှုရေယာထဲမှာ	
#၂၄	အမည်မသိအက်မ်အမ်	(ဗွီဒီယို)
#၂၅	သံယောဇဉ်နေ့စဉ်	
#၂၆	အော်တိုနှစ်ဆ	(ဗွီဒီယို)
#၂၇	ရည်းစားဟောင်းနှင့်ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ခြင်း	
#၂၈	အချစ်သည်သင့်ကျန်းမာရေးအတွက်ကိုယ်ရံတော်	(ဗွီဒီယို)
#၂၉	အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးမနောက်ပါနဲ့	
#၃၀	ဘာစီအော်ပရေရှင်း	
#၃၁	နှင်းဆီပရောဂျက်	(ဗွီဒီယို)
#၃၂	ချစ်သူလက်ပေါ်မှာပြတဲ့မျက်လှည့်	(ဗွီဒီယို)
#၃၃	ပင်လယ်ဝှက်တမ်း	
#၃၄	ငါ့ရည်းစားကိုဘယ်သူအကွက်ရွှေလိုက်တာလဲ	(ဗွီဒီယို)
#၃၅	ရင်စည်းမခြားကျောင်းတော်	
#၃၆	ခုလိုဖြေကြားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်	(ဗွီဒီယို)
#၃၇	မလည်စွပ် ကြယ်စုတ်	(ဗွီဒီယို)
#၃၈	မှာကြားချက်	(ဗွီဒီယို)

